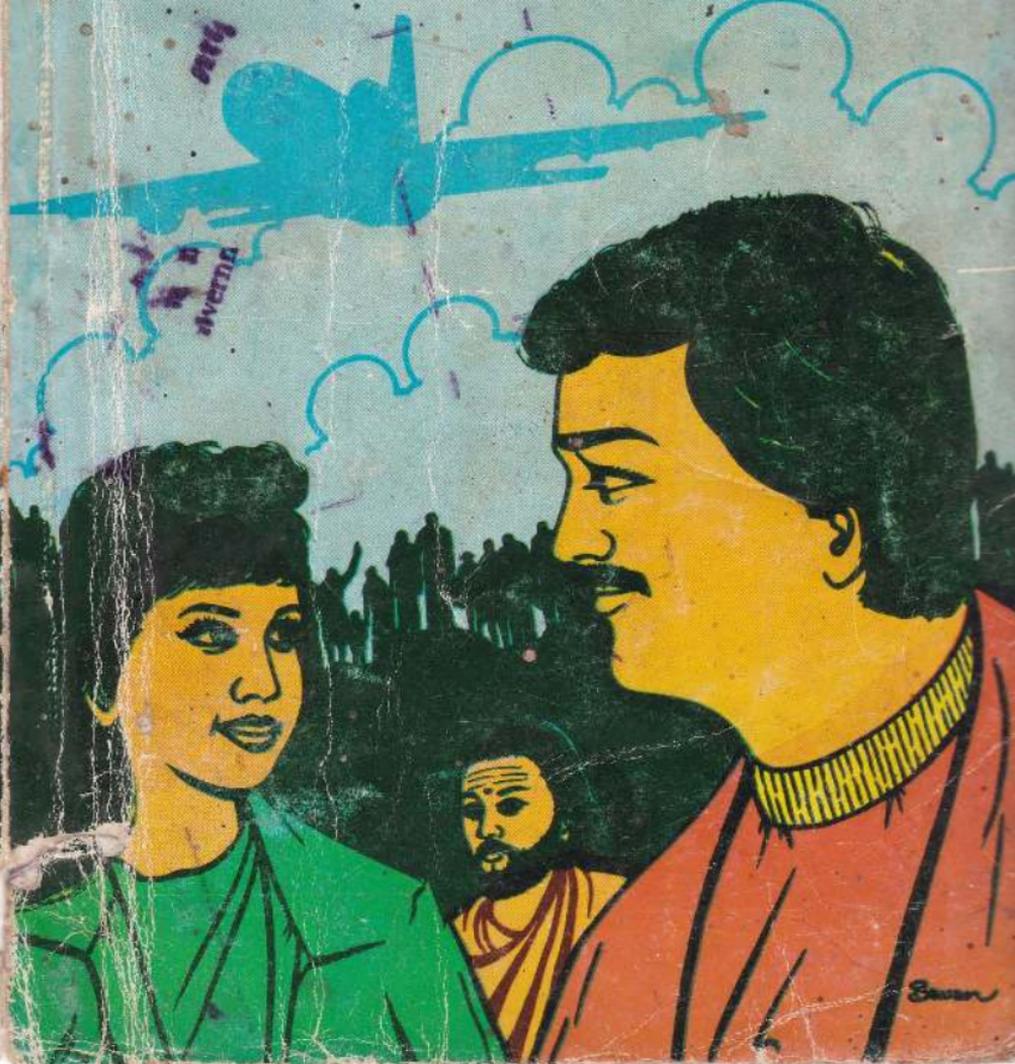

நான் நீதியின் பக்கம்

க. சிந்ரீஸ்சம்நிரமணியம்

சுதயம்

உதயம் வெளியீடு: 8

“நான் நீதியின் பக்கம்” (நாவல்)

ஆக்கம்:

க. அருள்கப்பிரமணியம்

UTHAYAM - 08

November - 1991

NAAN NEETHIYIN PAKKAM

by **K. Arulsubramaniam**

Pages : 156

Copyright (C)

St. Sebastian Printers

65, Lady Manning Drive,
BATTICALOA, Sri Lanka.

Rs ~~50~~-60/-

உதயம் - 08

நவம்பர் - 1991

நான் நீதியின் பக்கம்

க. அருள்சுப்பிரமணியம்

பக்கங்கள் - 156

பதிப்புரிமை -

புனித செபத்தியார் அச்சகம்,

65, லேடி மனிங் டிறைவ்,

மட்டக்களப்பு, இலங்கை.

065 - 2086

எமது கருத்து

உதயத்தின் நான்காவது ஆண்டின் இரண்டாவது வெளியீடாகிய திரு. க. அருள்சுப்பிரமணியம் அவர்கள் எழுதிய “நான் நீதியின் பக்கம்” நாவலை வெளியிட்டு வைப்பதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றோம். திருகோணமலையைப் பிறப்பிடமாகவும், வதிவிடமாகவும் கொண்ட இவர் ஈழத்து இலக்கிய வானில் மிகவும் பிரபல்யமானவர். நூல் வடிவில் வெளிவந்துள்ள இவருடைய நாவல்கள் வரிசையில் இது 5 வது வெளியீடாகும்.

எமது 7வது வெளியீடாகிய “பாதை மாறுகிறது” நாவலை மட். அரசினர் ஆசிரியர் கலாசாலை முத்தமிழ் மன்றத்தினர் தமது கலாசாலையிலேயே வெளியிட்டு வைத்து நூறுக்கு மேற்பட்ட வாசகர் வட்ட உறுப்பினர்களையும் சேர்த்துக் கொடுத்து எமது முயற்சிக்கு ஊக்கமளித்துள்ளார்கள். இன்று வாசகர் வட்ட உறுப்பினர் தொகை 450 ற்கு உயர்ந்துள்ளது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

திருகோணமலை எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிப்பதும் அங்கு வாசகர் வட்ட உறுப்பினர்களைச் சேர்த்துக் கொள்வதும் எமது திட்டத்தின் இரண்டாவது கட்டமாகும். எமது எட்டாவது வெளியீட்டை திருகோணமலையில் வெளியிட திருமலையிலுள்ள இலக்கிய நெஞ்சங்கள் முன்வந்துள்ளார்கள். வாசகர்வட்ட உறுப்பினர் தொகையை 750 ஆக உயர்த்தும் எமது திட்டத்தை திருகோணமலை வாசகர்கள் கட்டாயமாகப் பூர்த்தி செய்வார்களென்ப பெரிதும் நம்புகின்றோம்.

உஷா சிவதாசன்
ஆசிரியர்.

நீங்கள் நீதியின் பக்கம்

செல்லுமுன்.....

தமிழ்ப் புனை கதை வாசகர்களுக்கு ஒரு புதிய களத்தை அதன் ஜீவிதத் துடிப்போடு முன் வைக்க முயன்றிருக்கிறேன்.

இந்நாவலை ஒரே தடவையில் வாசித்து முடித்து விட்டீர்களானால் வாசிக்கும் இன்பத்திற்காக நான் கையாண்ட 'உத்தி' வெற்றியடைந்தது என எடுத்துக் கொள்வேன்.

இதில் கதம்பமாயிருக்கும் கருப்பொருளை, ஜீவனநின்று, நிதானித்து, தரிசித்து - உங்கள் சிந்தனைக்கும் சிறிது வேலை கொடுக்க முயற்சிப்பீர்களாயின்-நான் மேற்கொண்ட முழுப்பிரயாசைக்கும் வெற்றி எனக் கருதுவேன்.

முறையான சமூகப் பார்வையை உள்ளடக்காத எந்த ஒரு கலை வடிவமும் ஜீவனற்ற உடலுக்குச் சமானம். இதில் உயிர் இருக்கிறதா, இல்லையா என்பதை நிர்ணயிப்பது உங்கள் வேலை .....நன்றி.

இது எனது ஐந்தாவது நாவல், வழமை போலவே, இதனையும் முதலில் வாசித்து, விமர்சித்து புத்தக ரூபத்தில் கொண்டு வரும் அனைத்து முயற்சிகளையும் ஏற்றுக் கொண்டு உதவியவர் 'ஆரையம்பதி அன்புமணி' அவர்கள். அவருக்கு இந்நூலைப் பணிவுடன் சமர்ப்பணம் செய்து-என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இப்போது நிலவும் மந்தமான சூழ்நிலையிலும், கிழக்கிலங்கைத் தமிழ்ப் புனை கதையாளர்களின் படைப்புக்களை இடைவிடாது வெளியிட்டு அவர்களது ஆக்கத்தையும் ஊக்கத்தையும் மங்களிடாது தூண்டிக் கொண்டேயிருக்கும். 'உதயம்' வெளியீட்டாளர் திரு. அ. சிவதாசன் அவர்களுக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்து விடைபெறுகிறேன்.

வணக்கம்.

அன்புடன்,

க. அருள்சுப்பிரமணியர்.

1

- பெயர் : க. சரவணன்
வயது : 25
படிப்பு : பி. எஸ்சி. (B. Sc.)
தொழில் : பைலட் ஆபீசர்
(தற்போது வேலையில் இல்லை)
இடம் : வில்லீஸ் எயர் சேர்விஸஸ் லிமிடெட்
நிற்குமிடம் : ஒதுக்கமான கடற்கரை
போகுமிடம் : வெகு தூரம்
வாகனம் : மணிக்கு 25 மைல் ஓடும் மோட்டார் படகு
நோக்கம் : !!!

15 - 12 - 81.

கிக் ..... கிக்..... கிக்.....

எலெக்ரோனிக் கைக் கடிக்காரம் கிச்சிட்டது.

இருள் ஓடி விடத் துடிக்கும் அதிகாலை. மரங்களுக்குள் ஒளிந்த அரவமில்லாத கடலோரம். கண்ணுக்குத் தெரிந்த தூரம் வரை தண்ணீர்க் காடு. சரவணனின் காதுகளில் குளிர் ஓட்டிப் பிடித்தது.

'குஞ்சு' அலைகள் வந்து கால்களை மோதி மோதி மீண்டன. 'கல்' நங்கூரத்தில் நின்ற 'ஜீசஸ் போட்' (Jesus Boat) அசையாமல் ஒத்துழைத்தது.

1

மாறனும் வேலுவும் அதில் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மணி வரவேண்டும். மணி! கிழக்குக் கரையோரம் சூரியன் எட்டிப் பார்ப்பதற்குள் கடல் எல்லையைத் தாண்டிப் போய் விடலாம் என்று சொன்னவனை இன்னும் காணவில்லை. பின்னால், மணல் திட்டில் யார் சறுக்குவது? சாக்குச் சுமையோடு 'இருட்டுமணி'.

“மணி தானே”

“ஓம்”

“வா வா விடியப்போகுது”

சாரத்தை உயர்த்தி கச்சை கட்டினான். தோள் அளவு தண்ணீர் வரை நனைந்து நடக்க வேண்டும். அலைகளின் தலையில் 'சளக்' 'சளக்' கென மிதித்துக்கொண்டு பாரத்துடன் முன்னே போனான். மார்கழி முன்பனிக் கூதல், நீரில் காலை வைக்க 'சீதளம்' கவ்விப் பிடித்தது. மணியை கழுத்தளவிற்குக் கடல் விழுங்க, தலைப் பாரத்தை மாறன் இழுத்துப் படகிற்குள் போட்டான். சேய்மையில், விடியற்காலை மீனுக்குச் செல்லும் வள்ளமொன்றில் பீடி வெளிச்சம் கண்ணடித்தது. மணி ஏறினான். தண்ணீர் சொட்டினான்.

“வேலு, சாமான் எல்லாம் சரியா?”

‘டார்ச்’ வெளிச்சத்தில் சரி பார்த்து எண்ணிக்கொண்டிருந்தான். விடியற்காலையின் அமைதிக் கருக்கலை படகு கிழிக்க, ஒரு வளைவு திருப்பி, நீரை விலக்கி வேகமாக்கினான் மாறன். நீல நெடும் கடல்ப்பாய் - சுற்றிலும் விரித்துக் கிடந்தது. கிழக்குக் கரையோரமாய், வங்காள விரிகுடாவின் வயிற்றைப் படகு கீழ்ப் பிளக்க, அவர்களின் பயணம் ‘பிள்ளையார் சுழி’ போட்டுக் கொண்டது.

சூரியன் மிக வேளையோடு துயில் எழுந்து ‘கடல் வானக்’ கோட்டுக்கு மேலே நகரத் தொடங்கி விட்டான்.

'ஓ ..... 300 மைல்கள்! பகலவன் மேற்கே மறைவதற்குள் அந்தப் பெயர் தெரியாத தீவில் இறங்க வேண்டும்.'

வெள்ளக்காடு படுத்திருந்து பயமுறுத்தியது.

கொண்டு செல்லும் பொதிகளைக் கண்கள் தெத்தித் தெத்திச் சரி பார்த்தன.

கூடாரப் படங்கு	— சரி
கத்தி, கோடரி, அலவாங்கு, ஆயுதச் சாக்கு	— சரி
வரை படம், கொம்பாஸ் (Compass)	— 'ம் ம்'
பிறீவ் கேஸ் (Brief Case)	— சரி
ட்றான்ஸ்மிற்றர் (Transmitter)	— ஓம்
'வாக்கி - டோக்கி' (Walkie - Talkie)	— ஓம்
மரப் பெட்டி, பருப்பு, சீனி, அரிசி, மசல்	— எல்லாமே சரி.

நண்பர்களுக்குப் பயணத்தின் நோக்கம் தெரியாது. இனித்தான் சொல்ல வேண்டும்-நேரம் அப்படி. ஒரே அயலில் பிறந்து வளர்ந்து, விளையாடி, அன்பு காட்டி, சண்டை பிடித்து, அழுது, ஒன்றாக ஓடித் திரிந்த பால்ய சிநேகிதர்கள் - 'அவசரம்' என்றதும் பயணத்தின் 'அ' 'ஆ' கேளாமலே வந்து விட்டார்கள்.

"ஆபத்தான வேலை, உங்களைத் தான் நம்பியிருக்கிறேன்."

"என்ன வேலை"

"போகும் போது சொல்றன்"

"நீயும் வாறாய் தானே"

"ஓம்"

"போற உபிர் உனக்காகப் போகட்டுமே, கிளம்பு"

அவ்வளவு தான் கிளம்பி விட்டார்கள்.

மாறனுக்கு சரவணனின் வயது தான். படிப்பு ஏறாத தால் - பாதியிலேயே பள்ளியை மறந்தவன். விதி விடாத தால் - இளமையிலேயே தந்தையை இழந்தவன். கடும் உழைப்பிலே கண்ணாயிருந்ததால் - "ஜீசஸ் படகிற்குச்" சொந்தக் காரன். 'கொம்பாசின்' வழிகாட்டலில் சுக்காணை ஆதவன் உதித்த பக்கமாய் செலுத்திக் கொண்டிருந்தான்.

நாலா பக்கமும் நிலம் மறைய, உப்பு நீரின் சர்வாதி காரம் விசாலித்தது. பரந்த வெளியில் பறந்து பழக்கப் பட்ட சரவணனுக்கு நீண்டு விரிந்த 'நீலத் திரைக் கடற் பயணம்' சுட்டது.

மணி ஒரு இடத்தில் சும்மாயிருக்க மாட்டான். பரபரப்பு அடங்கி அமைதி கவிந்த நேரம் பார்த்து, வாயைத் திறந்தான்.

"தலை வெடிச்சிடும் போல இருக்கு, சொல்லு மச்சான்"

"இப்போதைக்குக் காரியத்தை மட்டும் சொல்றன். போகப் போகக் காரணத்தை நீயே புரிஞ்சு கொள்வாய். அந்தமான், நிக்கோபார் தீவுகளுக்கு 100 மைல் இந்தப் பக்கமாக ஒரு தீவு இருக்கு. பெரிய காடு - மனித நட மாட்டமேயில்லை. அங்க, இரண்டாம் உலகப் போரில் ஏதோ ஒரு நாட்டின் யுத்த விமானங்கள் இறங்கிப் போன துக்குத் தடயங்கள் இருக்கு.

"உனக்கு எப்படித் தெரியும்"

"சிங்கப்பூர் போற வழியில், அதைக் கடந்து போயி ருக்கிறோம். அரை மைல் நீளத்திற்குக் கறுத்தப் பாதை யொன்று தெரியும். அது - விமானங்கள் இறங்கும் 'ஒடு பாதை' (Run-way) யென பின்னால் அறிய முடிஞ்சது."

"சரி, அதுக்கு என்ன இப்ப"

“போரும் முடிஞ்சு, தேவையும் முடிஞ்சதால் அது அழிஞ்சு போய்க் கிடக்கு. ‘கொண்ட்றோல் டவரையும்’ (Control tower) காடு மூடி மறைச்சிப் போட்டுது”

“அதென்ன ‘கொண்ட்றோல் டவர்’

“விமானங்கள் பறப்பதைக் கட்டுப் படுத்தும் கோபுரம்”

“சரி, விசயத்துக்கு வா கெதியா”

மணியின் பொறுமை பூஜ்யத்திற்கு விழுந்திருந்தது.

“நான் சொல்வதை மட்டும் இப்போதைக்கு நீ கேட்டால் போதும்”

“என்னென்று தெரிஞ்சா, நானும் ‘ஐடியா’ தருவனே”

“உண்மைதான் மச்சான். ஆனா, எனக்கே இன்னும் ஜீரணிக்க முடியேல்லை. முதலில, தீவைக்கண்டு பிடிப்பம்.”

“நச்சரிக்காதே” வேலு கத்தினான்.

உச்சிக்கு வந்த சூரியனின் ஒளிக்கால்கள் அவர்களை உதைக்கத் தொடங்கின. வியர்வை மொட்டுகள் துளிர்ந்துக் கொண்டேயிருந்தன. வெக்கை தாங்க முடியவில்லை. நீர்ப்பரப்பில் எங்கே ஒதுங்க முடியும்.

“சரண், அங்கே பார்”

தூரத்தில், பெரிய சுறாமீன்கள் ஒரே சீராய் வருவதும் மறைவதுமாய் ‘சர்க்கஸ்’ காட்டின. மனம் ஒன்றவில்லை.

மணியிடம் சுக்காணை மாறிவிட்டுக் கிட்ட வந்தான் மாறன். “இன்னும் எவ்வளவு தூரம்”

“அரைவாசித் தூரமிருக்கு - இருட்ட முதல் இறங்கி விட்டால் நிம்மதி”

நேரம் ஓடியது. படகு ஓடியது. தீவு வரவில்லை. மேகம் ‘டிம்’ ஆகிக் கொண்டே போயிற்று. நீர்ப்பரப்பின்

நிறம் மழுங்கத் தொடங்கிற்று. நீலம் கரைந்தது, கருமை படர்வது நெஞ்சை உலுக்கிற்று.

பிறீவ் கேசிலிருந்து 'வாக்கி டாக்கி' யை எடுத்தான் சரண். ட்றான்ஸ்மிற்றரைத் தட்டி விட்டான்.

வரப்போகும் இரவின் பயங்கரத்திற்கு தழுவிச்சென்ற சீதளக் காற்று சாட்சி சொன்னது. நேரம் - ஆறுக்கு ஐந்து நிமிடம். 'குமரன் கதைப்பதாகச் சொல்லியிருந்தான். 'வாக்கி டாக்கி' பல் இளித்தது. ஏரியலை நீட்டி விட்டுக் காது கொடுத்தான்.

'கோலிங் , எக்ஸ்' ஸ்டேசன்' (Calling X Station)

குமரன் கூப்பிட்டான்.

கிர், கிர், கீ கீ கிர்

'றிசீவிங் வை ஸ்டேசன்' (Receiving Y Station)
சரவணன் பதில் கொடுத்தான்.

'ஓ யூ ரீட் மீ' (Do you read me)

"யா .. யா"

"தீவில் இறங்கி விட்டீர்களா"

"இன்னும் இல்லை"

கருவிக்குள் ஏமாற்றம் தொனித்தது.

"ஏன், வழி தப்பி விட்டீர்களா"

"வழி தவறவில்லை..... ஆனால்"

"சரண், விழுங்காமல் சொல்லு என்ன நடந்தது.
இருட்டினால் தீவில் இறங்குவது ஆபத்து"

"எனக்குத் தெரியும்"

"தெரிந்திருந்தும் ஏன் இன்னும் இறங்கிப் பார்க்கவில்லை.."

மாறன் திடீரெனக் கத்தினான்.

“அந்தா ஒரு புள்ளி தெரியுது”

‘புள்ளியாம் புள்ளி கற்பனைப் புள்ளி’ சரவணனுக்கு நம்பிக்கை வரவில்லை. மாறன் புள்ளியை நோக்கி வெகு வேகமாய்ச் செலுத்தினான். நெருங்க நெருங்க புள்ளி கோடாகி, மேடாகி, மரமாகி, காடாகி, நீண்டு கொண்டே போயிற்று.

“ஹாய்யா ஹாய்யா”

வேலு தன்னை மறந்து பரவசத்தில் கை தட்டினான்.

“கோலிங் வை” (Calling Y)

அந்தப் பக்கமிருந்து அறிவித்தலை ஏற்றுக்கொள்ளும் குமரனின் குரல் கேட்டது.

இன்னும் கால் மணி நேரத்தில் தீவில் இறங்கப் போகிறோம்.

“வெல்டண்... இருட்டி விட்டதா”

“இருட்டப் போகுது”

“பார்த்து இறங்கு ஒ.கே குட்லக்”

“தாங்க் யூ”

இடுப்பளவு நீரில் - படகு நங்கூரம் போட்டு நின்றது. நீரைக் கடந்து, ‘பட்டர்’ தடவிய மணற்படுக்கை.

‘தீவில் இறங்குவதா’!

சரண் இறங்கினான். சொல்லாமலே, மணியும் பின் தொடர்ந்தான். நீருக்குள் நிலம் பட்டுப் போலிருந்தது. காத்திருந்தவை போல ‘குஞ்சு’ மீன்கள் கால்களைக் கல்வின. துரத்தி வந்த குட்டி அலைகள் - ‘தொடாமல் திரும்ப மாட்டோம்’ என்றன. காட்டுப் பக்கம் ஒரே ‘நீக்ரோ’ வாயிருந்தது. சில் வண்டுகளின் பயங்கர ‘சைரன்’ ஒலிக்கு சரண் காது கொடுத்தான்.

‘காலை வரை படகில் இருப்பதே நல்லது’

“நாளை முதல் வேலையாக - கூடாரமடிக்கவேண்டும்.”
எத்தனையோ ‘வேண்டும்கள்’ அடுத்தடுத்து வந்து ‘ரேஷன்
கியூவாய்’ (Ration Queue) நெரித்தன.

‘எப்படி முடிக்கப் போகிறேன்!’

“என்ன யோசனை”

“இல்லை - ஓடுபாதையைப் பற்றிச் சொன்னேனே
அதைக் கண்டு பிடிக்க வேணும். முடிக்கிடக்கும் காட்டை
அழிக்க வேணும். பாதையைத் திருத்த வேணும். விமானம்
வந்திறங்க வசதி செய்ய வேணும். எல்லாம் பதினைஞ்சு
நாளில முடியவும் வேணும்”

“முடியுமா”

“முடிந்து தான் ஆக வேணும்”

“ஏன் இத்தனை அவசரம்”

“சொல்றன்... வேலு, மணி... நீங்களும் கிட்ட வாங்க”
சிறிது ‘இண்டர்வல்’ விட்டு சரண் சொல்லத் தொடங்
கினான்.

“இது, ஒரு தர்மப் போராட்டத்தின் ஆரம்பம்”

2

அ. குமரன்

24

எம். எஸ்சி. (M. Sc.)

சீவ் பைலட் ஓபீசர்

'சீனக்குடா' விமான நிலைய விடுதி.

மனிதர்களை உறங்கவிட்டு நாய்கள் ஊளையிடும் நேரம்.

'வாக்கி டாக்கி' கதைத்தது.

"கம் இன் வை, கம் இன் வை" (Come in Y, Come in Y)

"ஓடு பாதையைக் கண்டு பிடித்து விட்டோம்-15நாள் காணாது"

"எப்படியும் முடிக்கப்பார்-தாமதிக்க முடியாது"

குமரன் மடக்கி விட்டான். பத்து வீத வேலை முடிந்த மாதிரி. பாக்கி வேலைகள் எதிரே இமய மலையாக நின்றன. அதில் - ஏறித் திரும்ப இறங்குவதற்குள் - எத்தனை பொறுப்புகள். சறுக்கல், வழக்கல், காயங்கள் இல்லாமல் இறங்கியாக வேண்டும்.

'கசியோ' 11.32 11.33 என வினாடிகளின் இறப்பைக் காட்டியது. சடசடத்த ஜன்னல் திரையை விலக்கி வெளியே பார்த்தான்.

விமான நிலையம் - கொட்டாவியின் விளிம்பில் நின்றது. கட்டுப்பாட்டு நிலைய உச்சியில், 'பேகன்' (Beacon)

விளக்கு 'ஓரஞ்சு நிறத்தில்' சுழல்வதைப் பார்த்தான். விமான ஓட்டிகளின் கலங்கரை விளக்கு அது.

இடையில் இரண்டொரு குட்டை மரங்களின் மறைப்பைத் தவிர, முழு விமான நிலையமும் தெளிவாய்த் தெரிந்தது.

இருட்டோடு இருட்டாய் படுத்துக்கிடக்கும் நீண்ட ஓடு பாதையைப் பார்த்துப் பெருமூச்சு விட்டான்.

இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பு - இந்நேரத்தில் ஏதாவது தொரு 'வில்லீஸ்' விமானம் கூவத் தொடங்கியிருக்கும். கொழும்பு போய் பல வர்ணப் பிரயாணிகளை அள்ளி அடைத்துக்கொண்டு - சிங்கப்பூர், பம்பாய் என ஏதாவது தொரு பெரிய நகரத்தை நோக்கி நகர்ந்துகொண்டிருக்கும்.

'டியர் பாசஞ்சர்ஸ் - உங்கள் 'கப்டன்' குமரன் பேசுகிறேன் - நாம் இப்போது பாரிஸ் போதும் வழியில் 'மஸ்கெட்டி'ல் இறங்க இருக்கிறோம். தயவு செய்து, வாயில் உள்ளதை நூற்று வையுங்கள், பெட்டுகளை இறுக்குங்கள்''

ஓடு பாதையின் கோடிக் கரைக்கு விமானம் வந்து, உயரக் கிளம்பிக் கீழே மின்சாரப் புஸ்பங்களை ரசித்துப் பறந்து பறந்து -

எல்லாப் பறப்புகளும் ஸ்தம்பித்துவிட்டன. எதிர் பாராத என்னவெல்லாமோ நடந்து முடிந்து விட்டது. இப்போது அவர்கள் 'வேலை' நிறுத்தக்காரர்கள் என வில்லீஸ் என்னும் வில்லவராஜனால் பச்சை குத்தப்பட்டவர்கள்.

வெளியே நிமிர்ந்து பார்த்தான். அழகுணி வானம். மழை கொட்டப் போகிறது. மெல்லிய கூதல் - நெஞ்சை வருடியது. மூளை சுட்டது. வலைக்குள், தனித்த நுளம் பொன்று வலம் வந்து, வயலின் இசைத்து, கன்னத்தில் அமர்ந்து, கடித்து அவன் இரத்தத்தில் பருத்து..... (வில்லீசைப் போல)

அடித்து நசுக்குவதற்குள் காணாமல் போயிற்று. கன்னம் வலித்தது நுளம்பு பரவாயில்லை - சின்னஞ் சிறிய சீவன். ஆனால் வில்லீஸ்!

‘வில்லீஸ் உன்னை விடமாட்டேன், அடக்காமல் விடவே மாட்டேன்’.. ..

“என்ன முடிவு”

“வேலை நிறுத்தம்”

“பின்னால் வருத்தப்பட வேண்டி வரும்”

“வருத்தப்பட்டதால் தான் இந்த முடிவு”

“வெளி நாட்டிலிருந்து ‘பைலட்டுகளை’க் கொண்டு வர என்னால் முடியும்”

“அதையும் பார்ப்போம்”

“சவால் விடுறியா, வெளியே போ”

அந்த அவமானத்தின் எரிவு இன்னும் உறைத்தது. அவனைக் கடைசியாகக் கண்டது அன்றைக்குத்தான். இதயத்தில் பட்ட நோவிற்கு ‘காலம்’ களிம்பு பூசியும், வலி தீரவில்லை. தீராது, அவனை அடக்கும் வரை தீரவே தீராது.

வானத்தில் யாரோ வெடி குண்டு வைத்தது போல் இடி இடித்தது. மின்னலோடு மழையும் தொடங்க, அவன் நித்திரையின் முதலைப் பிடிக்குள் கைதாகிப் போனான்.

காலையில் அரை டசின் மணி அடித்தது. அரைமணிக்குள் உள் நாட்டு அரசு விமானம் ‘அவ்றோ’ (AVRO) ஆயத்தமாகி விடும். ஜன்னல் திரையை விலக்கி கழுவாத கண்களால் எட்டிப் பார்த்தான். ‘அவ்றோ’ மழையில் குளித்து பவுடர் போட்டுக் கொண்டு தயாராய் நின்றது.

சூட்டித்து முடிந்த களத்து மேடு மாதிரி சோபை இழந்த விடுதியை அவன் ஒரு முறை முற்றிலும் பார்த்தான்.

“ஹலோ சேர், குட்மோர்னிங் - இன்னைக்கு மணி
லாவா, ஆம்ஸ்ரடாமா” -

அதற்குள் வானொலி கத்தும்-

“இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனம், செய்திகள் -
வாசிப்பது கே. எஸ். சிவகுமாரன் - பயங்கரவாதிகளை
ஒழிக்க அரசாங்கம் உறுதி பூண்டுள்ளது. மார்க்சியப் பயங்
கர வாதிகளின் ..... -

குளியலறையில் ‘அபா’ (ABBA) முணுமுணுக்கும் -
சுந்தரத்தின் அறையில் வழக்கமான ‘சூலமங்கலம் சகோ
தரிகளின்’ கந்தசஷ்டி கவசம் கேட்கும்.

“டேய் கார்த்தி, ‘பாலம்’ எயர்போட்டில் எம்ஜிஆரும்
வந்தார்.”

“பேசினியா”

“சிரிச்சார்”

“எப்படி இருக்கார்”

“கொஞ்சம் ஒட்டு தான், ஆனா ஸ்டெடி” .....

காலி விடுதி பழம் கதை பேசிற்று.

அந்த சிறிய விமான நிலையத்து வானிலை ஆராய்ச்சி
நிலையத்தின் (meteorology) மேல் மேகம் சுறுத்த மை
அடித்திருந்தது. மழைத் தூறல் வெளியே போக விடாது
போலிருந்தது.

‘வேலை நிறுத்தத்தில் பங்கு கொள்ளாத அந்த இரண்டு
சுயநலப் பைலட்டுகளும் நம் பக்கம் சேரப் போவதில்லை.
நம் திட்டத்திற்கு முட்டுக்கட்டை போடாமலிருக்க வேண்
டும்.

தாவாரத்துத் தூவானம் நெஞ்சில் விழுந்து ‘உள்ளே
போடா’ என்றது.

‘அவர்களை எப்படி வழிக்குக் கொண்டு வருவது’

‘வில்லீஸ் எயர் சேர்விசஸ் லிமிடெட்டின் ஏக உரிமை யாளர் வில்லவராஜனின் பத்து விமானங்களில் ஒன்று சொந்தப் பாவனைக்காகப் பறந்து திரியும். அதன் ஓட்டிகள் தான் பாலனும், கரீமும். மற்ற 18 பேரும் போகாமலிருக்க இவர்கள் போகிறார்கள். யாருக்காகக் கோரிக்கை கொடுத்தோம்? சம்பளம் கூட்டினால் யாருக்கு நன்மை! ஏன் புரிந்து கொள்கிறார்களில்லை? படுப்பவனை எழுப்பி விடலாம். பாசாங்கு செய்பவனை? இன்றைக்கு இரண்டி லொன்று பார்த்து விட வேண்டும்.

குளித்தவுடன், உச்சி பிரிக்காமல் தலை சீவி, ஒரு நாள் அழுக்குச் சட்டை மாட்டி, கதவைப் பூட்டிப் புறப் படும் போது ‘அவ்றோ’ அரக்கிய ரீங்காரம் கேட்டது.

அரசின் செல்வாக்கு அவனுக்கு அளவிற்கதிகம். இல் லாது போனால் - அந்த விமான நிலையத்தில், ஒரு விமானம் ஓட்டுகிறேன் என அனுமதி வாங்கிக்கொண்டு, மூன்று வருடங்களில் பல்கிப் பெருகி - இன்றைக்குப் பத்து விமானங்களோடு பவனி வருவானா? சிங்கப்பூருக்கொன்று, சுவிஸ்ஸுக்கொன்று, என உலகப் படத்தையே ஆக்கிரமித் துக் கொள்வானா?

‘அவ்றோ’ ரீங் ரீங் அடித்து எம்பிக் கிளம்பிப், போய் விட்டது. சிக்னல் காட்டிப் போகச் சொன்னவன், நிலை யத்திற்குள் போய்க் கொண்டிருந்தான். ஈர ஓடு பாதை யில் விமானத்தின் தடம் தெரிந்தது. மேகத்தின் முகம் சரியில்லை.

பாலனின் குவார்ட்டர்ஸ் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. ‘எழுந்திருக்க மாட்டார்கள். இரவு - குளிருக்கு நிறைய ஏற்றியிருப்பார்கள். இழுத்துப் போர்த்துக் கொண்டு நித் திரைப் பாஷை பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள்.

குர்...குர் (எங்க பாடு பரவாயில்லை)... இது பாலன்.

முர் முர் (வேலை நிறுத்தமாம் - மடைப் பயல்கள்)
இது கரீம்.

அந்த விடுதி மழையில் முற்றாகத் தோய்ந்து போயி
ருந்தது. படியில் கால் வைக்கையில், கூதலுக்கு சாக்கில்
மடங்கியிருந்த 'லக்கி' முக்கி விட்டு ஏனோதானோவென்று
உறுமியது. தெரிந்தவன் தான் என்று அதன் பாஷையில்
சமாதானம் செய்து கொண்டான். கதவைத் தட்டினான்.

“மிஸ்டர் பாலன்”

எத்தனையோ தட்டுகள், 'மிஸ்டர் பாலன்' களுக்குப்
பிறகு -

“ம் யாரது” கேட்டது.

“போட்டு விட்டுத்தான் படுத்திருக்கிறார்கள்.

கதவைத்திறந்து கண்களைக் கசக்கிக்கொண்டு 'வாங்க'
என்றான் பாலன்.

“என்னை மன்னிச்சிருங்க, நித்திரையைக் குழப்பித்
டேன்.

“பரவாயில்லை”

கரீம் 8' x 5' சிங்கப்பூர் போர்வைக்குள் மறைந்து
இருந்தான். வேண்டுமென்றே குறட்டை விட்டான்.

“ஒரு நிமிடம்”

குளியலறையில் சோம்பலைக் கழுவி விட்டு வந்தான்
பாலன். கண்கள் 'கம்யூனிஸ்ட்' (Communist) நிறத்தில்
இருந்தன.

“சொல்லுங்க”

“நடத்தை” தெரிந்தவன் பாலன் - பவ்வியமாகக்
கேட்டான்.

“உங்களுக்கு தொந்தரவு இல்லையே”

“இல்லை, சொல்லுங்க”

“மிஸ்டர் பாலன், உங்களுக்கே தெரியும் - உயிரோடு போராடும் தொழிலுக்கு சரியான ஊதியம் தேவை. ஒன்பது தரம் கதைத்தும் அநியாயமாக ஏமாற்றுகிறார் வில்லீஸ். கிடைத்த பதில் ‘வெளியே போ’ கார்த்திக்கு 14 நாள் சிறை - வேலை நிறுத்தத்தில் நின்ற நண்பர்களுக்கு குண்டர்கள் அடி - காலமான பைலட் நாதனுக்கு ‘கிறாடியூட்டி’ (gratuity) இல்லை - வசதிகள் குறைவான விடுதி-இன்னும் வாயால் சொல்ல முடியாத வன்முறைகள்.

“வேறு வழியில்லாமல் ஸ்டிரைக் (Strike) செய்தோம். ஒரு ஆள் வேலைக்குப் போனாலும், எங்க இயக்கம் பல வீனமாயிடும். தொழில் அமைச்சர், முதலில ஸ்டிரைக்கை விடுங்க, பேச்சு வார்த்தைக்கு ஒழுங்கு செய்யலாம் என்கிறார். எங்களுக்கு மட்டும் பேசித் தீர்க்க விருப்பமில்லையா? - பட்டுப் பழுத்து விட்டோம். எல்லாரும் அவர் கொடுக்கிற சாவியில பேசுறாங்க

“ நீங்களும் அப்படிப் போய்விடக் கூடாது”

பாலன் செருமினான்.

“மிஸ்டர் குமரன், நான் உங்க மேல நிறைய மரியாதை வைச்சிருக்கிறேன். அதுக்கு மேல மிஸ்டர் வில்லீசிற்றுக்கடமைப் பட்டிருக்கிறேன். போகாத இண்டர்வியூ (Interview) இல்லை. டைகட்டி பல் இளிச்சதுதான் மிச்சம். வேலை தந்து காப்பாத்தினது அவர் தான். அவருக்கெதிராக, என்னால் போக முடியாது. உங்களுக்காக - துரோகியாகச் சொல்லுறீங்களா?”

‘கும்ப கர்ணன் விசுவாசம்’

“அவர் பைலட் இனத்திற்குச் செய்கிற துரோகம் உங்க கண்களுக்குத் தெரியவில்லையா?”

“அதில உண்மையிருக்கலாம். ஆனா, நாங்க ரெண்டு பேரும், அவரின் சொந்த விமானம் ஓட்டுகிறவர்கள். எப்படி உங்களோடு சேர்ந்து கொள்ள முடியும்?”

பிடிக்கப் பிடிக்க அவன் நழுவினான். போர்வைக்குள் கரீம் அசைந்தான். அவனுக்கும் குமரனுக்கும் அவ்வளவாக ஒத்துப் போகாது, ஏனோ தெரியவில்லை - ஆரம்பத்திலிருந்தே அப்படித்தான். பேசிக் கொண்டிருந்ததை இவ்வளவு நேரம் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்திருப்பான்.

போர்வையை விலக்கி, சம்பிரதாயம் அனுசரியாமல் படுத்த நிலையிலேயே குமரனை எலையைப் பார்ப்பது போலப் பார்த்தான்.

“பாலன் இவங்களோட நமக்கென்ன பேச்சு? 18 பேர் இப்போ பட்டினியா இருக்கிறது காணாதா? ஒரு வேளைச் சோறு வாங்கிக் கொடுக்க வக்கில்லை - வந்திட்டாரு. உன் நேரத்தை வீணாக்காம வேலையைப் பார்.”

‘டேய், என்னடா சொன்னாய்?’ - ஒரே தாவில் பாய்ந்து அவன் கழுத்தைத் திருகி கன்னத்தில் நாலு கொடுத்து ..

மனம் அவசரமாய் விரும்பிற்று.

அறிவு அதை விட அவசரமாய் தடுத்தது.

எதுவும் பேசாமல் வந்த வழியே நடந்தான் குமரன்.

3

17 - 12 - 81.

அ. கார்த்திகேயன். ('டேய், கார்த்தி' தான் பிரபலம்)
23

பி. எஸ்.சி. (B. Sc.)

“நீ எங்கேடா உருப்படப் போகிறாய்” என்று அம்மா விடம் திட்டு வாங்கியே பைலட்டாகியிருப்பவன்.

திருகோணமலை ரயில் நிலையம்.

கொழும்பை நோக்கும் மெயில் ரயிலில் நகம் கடித்துக் காத்திருந்தான். சுவர்க் கடிக்காரம் நிரந்தரமாய் ஏழில் நின்றது. தயிர் முட்டிகள் லொறியில் (Lorry) வந்தன. ஏறின. தபால் பைகள் பஸ்ஸில் வந்தன. ஏறின.

ரொபி (Toffee) பையன் 'ரூவாக்கு நாலு' என்று தொல்லை கொடுத்தான். தோல்வியைத்தாளாது முகத்தை நீட்டிக் கொண்டு போனான்.

கார்த்தி நேரத்தைப் பார்த்தான். 7 - 52.

வெள்ளைத் தொப்பி மணி அடிக்கப் போகிறது.

‘வருவதாச் சொன்ன குமரன் எங்கே!

‘குசேலர் குடும்பம்’ ஒன்று ஏறிக் கொண்டிருந்தது.

“பாத்து ஏறடா, விழுந்திரப் போறாய்”

“நீ பெட்டியை வாங்கு”

“டேய், எட்டிப் பாக்காதை”

“விகில் ஊதப் போறான்”

‘உன்னை விட்டேனா பார்’ என கருமேகக் கூட்டங்கள் தப்பியிருந்த இரண்டொரு வெள்ளிகளையும் துரத்தி மறைக்க, காத்திருந்த மழைத் துளிகள் கையை நனைத்தன. உடனேயே, துளிகள் தடிகளாகி அடிக்கவும் தொடங்கின.

“ஜன்னலைப் பூட்டுங்க, தம்பி”

மப்ளரில் மறைந்திருந்த கிழம்-மூக்கை உறிஞ்சிக்காட்டி கோரிக்கை விடுத்தது.

“கார்த்தி”

“ஆ, குமரனா - மழை உள்ள வா”

“பரவாயில்லை, முழுக்க நனைஞ்சு போயிற்றன். நேரம் இல்லை. ரெண்டு வேலை - ஒன்று வில்லீஸ் புறப்படும் திகதி, நேரம் அறிஞ்சு ரெலிபோன் பண்ணு. ரெண்டு-இந்த விலாசத்தில் மிஸ்டர் பிரசாந்தனைப் போய்ப் பார். உன்னோட கதைச்சு பிறகு, அவர் யாரென்று உனக்குப் புரியும். தருவதைக் கவனமா வாங்கிக் கொண்டு வா”

காத்திருந்தது போல் மணி அடித்தது. பச்சை விளக்கு அசைய, குமரன் கை காட்டி விட்டு மழையில் நனைந்து கொண்டே நடந்தான்.

‘பச்சை விளக்கு’ போகிற இடத்தில் சிவப்பு விளக்கு காட்டாமல் இருக்க வேண்டும்!

எட்டிப் பார்த்தான். மழை இரக்கமில்லாமல் குமரனை தொப்பலாய் நனைத்து விட்டதைக் கண்டான். அந்தப் பிரக்ஞையே இல்லாமல் நடந்து கொண்டிருக்கும் குமரன்

ஓ .. எத்தனை பெரியவன்!

வில்லீசுடன் கொஞ்சம் தனியே இணங்கியிருந்தால் போதும் - அவன் கேட்ட தெல்லாம் கிடைத்திருக்கும். உரிமைகளை விற்று ‘அந்தஸ்து’ தேட நினைத்திருந்தால்

பைத்தியக் காரன் போல் இப்படி மழையில் திரியத் தேவையில்லை. இரண்டு மாதங்களுக்கு முன் 'சீவ் பைலட் ஓபீசர்' (Chief Pilot Officer) இப்போது போராட்டக் காரன் நம்பர் வண் ..

“நண்பர்களே - எங்கள் உரிமைகளைக் கேட்டோம். உதைதான் தருவேன் என்கிறார் வில்லீஸ். எவ்வளவு நாளென்று பொறுத்துக்கொள்வது. எங்கள் உழைப்பில் உயர்ந்த அவர், வாய்க்குப் பிளாஸ்டர் போட்டுக்கொள்ளுங்கள் என்கிறார். ஆஸ்தி, அதிகாரம், ஆணவம் எல்லாம் அவர் பக்கம். நியாயமும் நீதியும் நம்பக்கம் அதன் பலத்தைப் பரிசோதிக்க வேண்டிய நேரம் வந்து விட்டது. தவறினால், வீட்டு நாய்களாய், மண்டியிட்டு அடிமைகள் போல் .. ”

நிறுத்தி விட்டு நண்பர்களை ஒரு முறை ஆழம் பார்த்தான் குமரன்.

“எங்கள் உரிமைகளை வென்றெடுக்க, வேலை நிறுத்தமே ஒரே வழி”

பேச்சைக் கை தட்டி வரவேற்றான் சரண். அதைத் தொடர்ந்து வேறு வழியில்லாமல் கால், அரை, முக்கால் தட்டுகள் கேட்டன.

அரை, குறை, முக்கால் தட்டுகள் கார்த்திக்குப் பிடிக்கவில்லை.

“நண்பர்களே - குமரனை இதுவரை கேட்டீர்கள். பெருச்சாளிகள் எதையும் கொடுத்து விடுவதில்லை. போராடித்தான் பெறவேண்டும். போராட்டத்தில் அரை குறை ஆர்வம் சரிவராது. அதைவிட சேராமலே இருப்பது நல்லது. ஏனென்றால் - பலவீனத்தை எங்களுக்கெதிராகவே திருப்பி விடுவான் வில்லீஸ். உங்களுக்குப் பிரச்சினையிருந்தால் சொல்லுங்கள் - எதையும் பேசி முடிவு செய்வோம்”

அரைகுறை மனதுகளும் அப்போதைக்குப் படியிறங்கின

கை தூக்கின. அடுத்த நாள் எவரும் வேலைக்குப் போகவில்லை. அறிவித்தல் வில்லீசிற்குப் போனது. விமானங்களுக்குக் கட்டாய ஓய்வு. விடுதியின் மண்டபத்தில் கூடியிருந்து நடப்பதை அவதானித்தார்கள்.

“அன்பானவர்களே - உங்கள் நியாயங்களைப் புரிந்து கொண்டேன். ஏற்பட்ட சங்கடங்களுக்கு என்னைப்பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள். மீண்டும், நீங்கள் வேலைக்குத்திரும்ப வேண்டும். உங்கள் கோரிக்கைகளை வெகுவிரைவில் நிறைவேற்றி வைப்பேன்”

வில்லீஸ் வழிக்கு வந்து - இப்படித்தான் பேசுவான் என்று எதிர்பார்த்தது மலடியின் பிள்ளையாயிற்று. அவனாவது, வழிக்கு வருவதாவது!

ரயில் தம்பலகாமத்தில் ‘தம்’ பிடித்து நின்றது. அடுத்த நிமிடமே புறப்பட்டும் விட்டது. விட்டிருந்த மழை மீண்டும் சிணுங்கத் தொடங்கிற்று. சுற்றிலும் ஒரே கறுப்பாய்

‘நம்முடைய எதிர்காலமும் அது போலத்தானா?

மூன்று நாட்கள் ஆகவில்லை. அப்படியொரு நிகழ்ச்சியை யாரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. சிலர் சிறிது சுருங்கி, வதங்கிப்போனது தெரிந்தது. அன்று இரவு விடுதியில் எல்லோரும் தூங்கிவிட்டார்கள். கார்த்தி அது வராமல் இருந்தான். மேசையில் காலியாய்க் கிடந்த ‘சிகரட்’ பெட்டி ‘ஒன்று வாங்கி வா’ என்றது.

சட்டையை மாட்டிக்கொண்டு சந்திக் கடைக்கு நடந்தான். தெரு விளக்கு ‘தன் கடமை நூர்ந்து கிடப்பதே’ என்றிருந்தது. யாரோ நெற்றியில் மோதியது போல்... திடுக்கிட்டுப் பின் வாங்குவதற்குள், மூன்று கொட்டன் அடிகள் ஒருமித்து உடலை அணைத்தன. ‘கராட்டி’யில் கறுத்த ‘பெல்ட்’ வாங்கியவன் கார்த்தி - இருட்டிற்குள் என்ன செய்ய முடியும்? சமாளித்து எதிர்ப்பதற்குள், ஆறு பேடிக் கைகள் இறுக்கிப் பிடிக்க, ஒன்று இடுப்பில் கத்தியைச் செருக, அது தெய்வாதீனமாய் வழக்க - ‘கறுத்த பெல்ட்’

துரிதமாய் இயங்கிற்று..... எவரையும் காணோம். இருட்டோடு கலந்து விட்டிருந்தார்கள். எட்டுக் கால்கள் ஓடிய சப்தம் மட்டும் மொத்தமாய்க் கேட்டது.

அடியின் ருசி - குமரன் எண்ணை போட்டுக் கசக்கிய போதுதான் தெரிந்தது. குண்டர்களை வைத்துக் கொல்லப் பார்த்தவனை மன்னிக்கத் தயாராயில்லை நண்பர்கள். சோர்ந்து போயிருந்தவர்கள் அதோடு சொந்தமானார்கள். விடக் கூடாதெனத் தோளோடு தோள் சேர்ந்தார்கள்.

பத்து நாட்கள் முடிந்து விட்டன. வில்லீஸ் லட்சக் கணக்கில் இழந்திருப்பான். அதனை எப்படி ஜீரணிக்க முடியும் அவனால், கெடுவான் கேட்டடையே நினைத்தான். நாட்டு நிலைமை அவனுக்கு சாதகமாயிருந்தது. தமிழ்ப் போராளிகளுடன் தொடர்பு என்ற புரளியைக் கிளப்பி விட்டான்.

அடுத்த இரவு, நாய்கள் ஊளையிட்டன. அவர்கள் நித்திரையிடம் சோரம் போயிருந்த போது - தட தட ஒலிகள் கதவை உடைக்கப் பார்த்தன. குமரன் எழுந்து திறந்தான். காக்கிச் சட்டைக் கும்பல் குதித்து வந்தது. விளக்கம் சொல்ல அவர்கள் தயாராயில்லை. துப்பாக்கிப் பிடிகளால் குத்திக் குதறினார்கள்.

தம்மிஷ்டம் போல காவலர்கள் புகுந்து விளையாடினார்கள்.

தலைவர்களைச் சுவரோடு இடித்தார்கள்.

அவர்களை - அப்பத்திற்கு மாப் பிசைந்தார்கள்.

வாயைத் திறந்தால் — வாயில் குத்து.

கையைத் தூக்கினால் — கையில் குத்து.

கண்ணை மூடினால் — கண்ணில் குத்து.

“யாரடா உங்க தலைவன்”

சாரன்களை இழுத்துக் கிழித்தார்கள். வெற்றுடம் பாய் மூவரும் முகம் கவிழ்ந்து... கயிறு வந்தது!

கால்களைக் கட்டித் தலைகீழாய்க் கூரைக்கிராதியில் கட்டித் தூக்கினார்கள்.

“மற்றவன் எல்லாம் வெளியே போங்கடா”

15 பேரும் பஞ்சாய்ப் பறந்து போனார்கள். குதிக் கால்களை மரச் சட்டங்களால் சாற்றி மீண்டும் மேலே தூக்கினார்கள். ஒன்றுயில்லாததற்கே இத்தனை அக் கிரமம் துளியத்தனை இருந்து விட்டால்!

அடி உரத்தில் வினாடிகளின் வித்தியாசத்தில் அவர்கள் அடுத்தடுத்து பிரக்ஞை இழந்தார்கள். மறுநாள் விடுதி காலி. நண்பர்கள் பாவம்... சொல்லாமல் கொள்ளாமல் காணாமல் போயிருந்தார்கள்.

இத்தனைக்கும் காரணம்? வில்லீஸ். அவனை...!...!

உடல் வலி குறைந்தாலும் உள்ள வலி கூடிக்கொண்டே போயிற்று. வஞ்சம் தீர்த்தேயாக வேண்டும். ஆனால் வழி!

கார்த்தி - வெட்டு ஒன்று துண்டு இரண்டு என்றான். குமரனுக்கு ஒத்து வரவில்லை.

சரண் - பணிந்து போய்ப் பாய்வோம் என்றான். கார்த்தி இணங்கவில்லை.

குமரன் - முள்ளை முள்ளால் எடுப்போம் என்றான்.

எப்படி எம்மை அடக்கிப் பயமுறுத்தித் தன்னாட்சிக்குள் கொண்டு வர நினைத்தானோ, அதேபோல், அவனை அடக்கி, நம் கோரிக்கைக்கு இணங்க வைக்க வேண்டும்.

குமரனை ஏற்றுக் கொண்டார்கள்.

ஆனால்.....ஆனால்.....

அவனோ... ஆள், அதிகாரம், அரசு செல்வாக்கு, ஆத்திரம், அக்கிரமம் அத்தனையும் உள்ளவன். நாம்!!

கொழும்பிற்குப் போய் வந்த பின், ஒரு இரவில் திட்டத்தை வெளியிட்டான் குமரன்.

“பைத்தியக்காரத்தனம்”... வாயால் மட்டும் தான் இது முடியும் சரண் வாதிட்டான்.

கார்த்தி குமரன் பக்கம் நின்றான். ஆனால் அவனுக்கே பயங்கரமாய் இருந்தது.

முடியக்கூடிய திட்டமா?

துணிவு, உழைப்பு, பணம்... எல்லாவற்றையும் விட கடைந்தெடுத்த தியாகம் இருந்தால் - முடியும்.

குமரன் ‘கொட்டை எழுத்துக்களில்’ மீண்டும் சொன்னான்.

“வில்லீசை விமானத்தோடு கண் காணாத காட்டிற்குக் கடத்தி விடுவோம். அங்கு அவனை வழிக்குக்கொண்டு வருவது சுலபம். உங்கள் முடிவிலேதான் வெற்றியிருக்கிறது”

“மூன்று பேரால் எப்படி முடியும்”

“எதையும் இழக்கத் தயாராயிருந்தால் எங்கள் மூன்று பேரால் முடியும். நம்பிக்கை தான் வாழ்க்கை. இறப்பது ஒரு நாளைக்குத்தான். எந்த நாளும் செத்துச் செத்துப் பிழைப்பதைவிட இந்தப் போராட்டத்தில் இறப்பதே மேல்.”

“வாயால் இலேசாகச் சொல்லி விட்டாய். எங்களிடம் என்ன இருக்கு, இதைச் செய்து முடிக்க?”

“நெஞ்சில் துணிவும், செயலில் உறுதியும் இருக்கு - அது போதும்”

“பணம், ஆயுதம்”

“அது என் பொறுப்பு”

அந்த அமைதியான இரவில், அவர்கள் பரபரப்பாக முடிவு எடுத்துக் கொண்டார்கள். வில்லீசை வழிக்குக் கொண்டு வரும்வரை ஓய்வதில்லை என்று சத்தியம்

செய்து கொண்டார்கள். எது வரினும் சோர்வதில்லை, ஒற்றுமை குலைவதில்லை என்று கைகளைக் கோர்த்துக் கொண்டார்கள். குமரனை - தங்கள் தலைவனாக மாண சீகமாய் ஏற்றுக் கொண்டார்கள்.

“வில்லீஸ் நீ தொலைந்தாய்”

ரயில் நின்றது.

கொழும்பு வேலைகள் வரிசையில் வந்தன,
வில்லீசின் ஜனவரி புறோகிறாம் (Programme)

அவன் போகும் இடம், திகதி, நேரம்

பிரசாந்தன்

அவர் தரப்போகும் பொருள்

விலாசத் துண்டை எடுத்துப் பார்த்தான்.

குமரனின் சரிந்த எழுத்துக்களில் - எஸ். பிரசாந்தன்
18, ரோஜா வீதி, கொழும்பு - 13.

‘மாகோ’ ஜங்ஷன் கன்ரீனை மனித எறும்புகள்
மொய்த்ததைக் கண்டான்.

‘ஒரு தேநீர் குடித்தால் குளிருக்கு நல்லாயிருக்கும்’
இறங்கி நடந்தான்.

கன்ரீன் வாயிலில் வில்லீசின் மெய்க் காப்பாளன் -
‘கரீம்’ - கார்த்தியைக் கண்டு விட்டு, மறைந்து கொண்டான்.

4

18 - 12 - 81.

இரு மருங்கிலும் 'செவ்விளநீர்' தென்னைகள் ஓடி வந்து மறைந்தன. மினி பஸ்ஸில் கூட்டமதிகமில்லை.

சர்வதேச விமான நிலையத்தை நோக்கும் அந்தப் பிரதான பாதை சோம்பல் முறித்துக் கொண்டிருந்தது. வளைவில், 'கொறியன் எயர் லைன்ஸ்' நீலப் பணிப்பெண் பெரிய பாணரில் பல் வரிசை காட்டி காப்பி நீட்டினாள்.

வழியெல்லாம் புத்த பகவானின் 'அஹிம்சா' வேத பாராயணத்தை வானொலி இசைத்தது.

தேனீர்க் கடையருகே 'பயினவா' சொன்னான் கார்த்தி. அவனைக் கொட்டி விட்டு அது பறந்தது.

'அனாதை' கதிரையொன்றில் அமர்ந்து தலை நிமிர்கையில், எதிரே, விமான நிலைய வளவிற்குள் 'கே எல் எம்' (KLM) விமானம் எட்டிப் பார்த்தது.

'அறிவித்தல் பலகையில் வில்லீசின் 'புறோகிராம்' இல்லாவிட்டால் என்ன செய்வது,

ஒரு ஆள் வந்தான். கேட்டான். போனான்.

காப்பி வந்தது. ஒரு முடர் தொண்டையில் இறங்கிய போது முதுகை நிமிர்த்தினான்.

'சும்மா வரமாட்டான் கரீம். எஜமானுக்குத் தகவல் கொடுப்பான். அடியோடு .. அடங்கிப் போய் விட்டார்கள்

என அளப்பான். அடங்கவில்லை..... கொக்குகள் போல் வாடியிருக்கிறோம் என்று காட்டி விட வேண்டும்.’

கிளம்பிய போது ஏழு மணி. இரவு மழை கழுவிய தெரு சுத்தமாயிருந்தது. நடந்தான்.

‘எயர் ஹோஸ்ட்ரஸ்’ (Air Hostess) நளாயினி புருவங்களை உயர்த்தி வரவேற்றாள். முழுகியிருந்தாள். ‘மேக் அப்’ இல்லாத முகம் வித்தியாசமாய் நன்றாயிருந்தது.

“ஏன் இப்படி வாழ்க்கையைப் பாழாக்கிக் கொள்கிறீர்கள்” பசியில்லாதவள் கேட்டாள்.

சிறிது நேரம் கல்லாயிருந்து விட்டு அவன் கேட்டான்.

“பைப்ல தண்ணி வருதா?”

“கொஞ்சமாத்தான் வருது. நான் கேட்டதுக்குப் பதில் இல்லையா?”

“குளிக்கத் தண்ணி காணுமா?”

“காணும் ... பதில் சொல்லப் பஞ்சியா, விருப்பமில்லையா”

“குளிச்சிட்டு வாறன்”

தன் பாட்டில் ‘மச மச’ வென அவள் கதைத்தாள்.

பற்பசை, சவர்க்காரப் பரிவாரங்களோடு குளியலறைக்குள் நுழைகையில், அவள் சொன்னது நெஞ்சில் கிலுக்கியது.

“யூஎஸ் (US) ‘பார்ன் ஆம்’ (PANAM) எயர்லைன்ஸ் உடன் வில்லீஸ் கதைச்சாராம். இருபது பைலட்டுகளை ஆறு மாதத்திற்கு கொடுக்க சம்மதிச்சாங்களாம். ஜனவரியில் ஒப்பந்தத்தில் ஒப்பமிட ‘நியூயோர்க்’ (New York) போறாராம்”

“திகதி தெரியுமா?”

“இல்லை”

வில்லீசிற்குத் தலை முழுகுவது போல் ஒரு வாளித் தண்ணீரை அப்படியே தலையில் கொட்டினான். ஆத்திரம் அடங்கவில்லை. அவனே தலைக்குள் சுற்றிச் சுற்றி வந்தான். சோப்பைப் போட்டு கழுவப் பார்த்தான். போகவில்லை. துடைத்து விட்டு வெளியே வந்தான்.

“காட்டு மிராண்டி”

“என்னையா சொல்றீங்க”

“அவனுக்காக உழைச்ச எங்களுக்கு ஒரு சதம் கூட்டவில்லை. யாரோ முகம் தெரியாத அமெரிக்கனுக்கு பத்து மடங்கு சம்பளம்”

“அதுக்காகவா இந்தப் பட்டம்”

“ஓம்”

“பெரிய கொம்பனி அதிபர்கள் இப்படிச் செய்யிறது சகஜம் தானே”

“எங்களை எட்டி உதைக்கிறது சகஜமா”

“நீங்க அவருக்காக மட்டுமா உழைச்சீங்க இல்லையே”

“நீயுமா”... அவளை கேள்வியோடு பார்த்தான்.

“ஒரு பேச்சுக்குச் சொன்னேன். உங்க எல்லாருடைய வேலைக்கும் ஒண்டும் ஆயிறக் கூடாதே எண்டு தான் பயப்பிடுறன்”

“தாங்ஸ், நீ கவலைப் படாதே ..... அவனால அது முடியாது”

“அது சரி கொழும்புக்கு ஏன் வந்தீங்க?”

“ஏன் வரக் கூடாதா”

“இல்லை, வேலை நிறுத்த நேரத்தில... ..”

“நிலைமையைப் பார்க்க வந்தன்..., என்ன தப்பு”

“எதுக்கும் கவனமாய் போய் வாங்க”

“ஏன்?”

“ஆத்திரத்தில் எதுவும் செய்யக் கூடும்”

“அதையும் பார்ப்போம்”

எட்டு மணி.

அவளிடம் கை காட்டும் போது, ‘மேக் அப்’ உடன் நின்றாள். தெருவில் இறங்கி நடந்தான்.

நடக்க நடக்க ‘கே எல் எம்’ இன் வால் உயரத்தில் தெரிந்தது. மனக் குதிரை நாலு கால் பாய்ச்சலில் எதிர் காலச் சூன்யத்துள் நுழைய, நெற்றிப் பொட்டில் நீலக் குமிழிகள் வந்து வந்து ...

‘துவக்கை உயர்த்திப் பிடித்துக் கொண்டு குமரன் சொன்னான்.

“எல்லோரும் கவனியுங்கள் - விமானத்தை இந்த நிமிடத்திலிருந்து எமது கட்டுப் பாட்டிற்குள் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். எவரும் அசைய வேண்டாம். ஒருவர் தான் எங்கள் குறி. மற்றவர்கள் பதற வேண்டாம்.”

முன்னுக்கிருந்த வில்லீசிற்கு மூக்கு வியர்த்தது.

“மிஸ்டர் வில்லீஸ், வாழ்வா - சாவா..... இரண்டிலொன்றை தீர்மானித்துக்கொள்.”

அவன் முகத்தில் இரத்தோட்டம் நின்று போய், நீலம் பாரித்து... விறைத்துப் போயிருந்தான்.

“உன் கூலிப் பட்டாளம் இங்கில்லை. எங்கள் கோரிக்கைக்கு இணங்கினால் சரி ... இல்லையேல்.”

மரணப் பயத்தில் வியர்த்து வழிந்தான்.

“உன்னால் எங்களுக்கும் ஆபத்து, இணங்கி விடு”
இணங்கி விடு”

பிரயானிகளின் நச்சரிப்பும், திட்டும் மெல்ல மெல்ல வளர்ந்தன.

அவன் முன்கினான் - 'நான் என்ன செய்ய வேண்டும்.

“வெற்றி..... வெற்றி..... வெற்றி.”

‘புக்கிங்’ (Booking) அலுவலகங்கள் அண்மித்தன.

‘இண்டியன் எயர்லைன்ஸ்’ கண்ணாடித் தடுப்பிற்குள் ஒரு திருநீற்றுப்பூச்சு டைப் அடித்தது.

அடுத்தது .... வில்லீஸ் எயர் சேர்விஸஸ்...

கதவு 50 வீதத்தில் திறந்திருந்தது. பச்சை வெல்வட் அறிவித்தல் பலகையில் இரண்டொரு துண்டுகள் தொங்கின.

கதவு 100 வீதம் திறந்தது. மூன்று வருடங்களாய் முழுச் சுதந்திரத்துடன் வந்து போய்க் கொண்டிருந்த இடம் இப்போது அன்னியமாகி விட்டதை எண்ண அவனுக்கு என்னவோ போல.....

“மிஸ்டர் கார்த்தி, என்ன இந்தப் பக்கம்”

‘ரிஷ்ப்சனிஸ்ட்’ (Receptionist) ஒரு வினாடி விசாரிப்பதே அதிகம் என நினைத்தாளோ..... கேட்ட உடனேயே உள்ளே போய் விட்டாள். எசமானுக்கு ‘எல்லா விதத்திலும்’ விசுவாசமான பணிப்பெண். உளளே, மேசையில் வேலை நிறுத்தத்தின் பாதிப்புத் தெரிந்தது.

அறிவித்தல் துண்டிடம் நெருங்கினான்.

3 ஜனவரி 82 - ‘வில்லீஸ் எம் 18’ - கொழும்பு ரூ நியூயோர்க்

12 ஜனவரி 82 - ‘வில்லீஸ் எம் 18’ - நியூயோர்க் ரூ கொழும்பு.

துண்டில் குறித்துக் கொண்டான். அடுத்த அறிவித்தலும் கண்களைக் கவ்வியது.

“பிப்ரவரி மாதம் முதலாந் திகதி மீண்டும் எமது விமான சேவை வழமை போல் தொடங்க இருக்கிறது என்பதை அறியத் தருகிறோம்.”

உள்ளே யாருக்கோ அவள் சிங்களத்தில் தொலைபேசி செய்தாள்.

“ஹலோ சுனீதா, உங்க முதலாளி ஸ்டிரைக்கைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறார்?”

“விட்டுக் கொடுக்க மாட்டார்”

“முதலை”

“அப்படிச் சொல்ல வேண்டாம்”

“ஏன்”

“அவரது கோபத்திற்கு ஆளாக வேண்டியேற்படும்”

“அவருடைய கோபம் - கடலில் பெய்த மழை”

“இது ஒரு துரதிஷ்டமான துணிவு”

“அதை விடு, நியூயோர்க் பிளையிட்டுக்கு புக்கிங்ஸ் உண்டா?”

“ஏற்கனவே 15 புக்காயிடுத்து - ஏன்?”

“இல்லை, அமெரிக்க பைலட்டுகளை இறக்குமதி செய்யப் போறது உண்மை தானே?”

“அப்படித்தான் நினைக்கிறேன்”

“ஓகே, சுனீதா உங்க ரெலிபோனைப் பாவிக்கலாமா”

“அதுக்கென்ன”

பிரசாந்தனின் இலக்கத்தைச் சுழற்றினான். ஒரே சுழற்சியில் கிடைத்தார். அவனிடம் சில கேள்விகள் கேட்டார். ஆளை சிக்கெனப் புரிந்து கொண்டார்.

“யேஸ் மிஸ்டர் கார்த்தி, எல்லாம் ஆயத்தமாயிருக்கு. மூணு மணிக்கு முன்னால வந்து கொண்டு போயிருங்க. அதுக்குப்பிறகு நான் நிக்க மாட்டேன்.”

“வந்திர்ரேன்”

ரெலிபோனை வைத்து விட்டு ஒரு ரூபாயை அவனிடம் நீட்டினான்.

“எதுக்கு?”

“கடன்பட, விரும்பவில்லை”

சுனீதா சிரித்தாள். அவனும் சிரித்தான்.

“பூ குடிக்கிறீங்களா?”

விருந்தோம்பவில் செயற்கை வாசம் வந்தது.

“தாங்ஸ்”

அவள் தொலைபேசியைச் சுழற்றினாள்.

அந்நியமாகிவிட்ட அந்த அறையை ஒரு முறை சுற்றி
லும் பார்த்தான். உடைப்பஞ்சத்தில் பிறந்த மேனி காட்
டினார்கள், கலண்டர் அழகிகள். கண்ணாடிச் சட்டத்தில்
வில்லீஸ் கம்பீரமாகத் தொங்கினார். அந்தக் கூர் மூக்கு
அவனையே பார்த்தது. ‘உன்னைக் குத்துவேன்’ என்றது.

தேநீர் வந்தது. வாயில் வைத்த போது - சப்பாத்து
ஒலிகள் பின்னால் வந்தன. திரும்பினான்.

“இங்கே எதற்காக வந்தாய்?” ... .. ஐந்து தடியர்களில்
ஒருவன் கேட்டான்.

“அதைக் கேட்க நீ யார்?”

மறைத்திருந்த பொல்லை வயிற்றில் நீட்டினான் அவன்.
கிழித்துக் கொண்டு உள்ளே போய் வந்தது போல் நொந்
தது. அந்த நோவிலும் மூளைக்குள் மின்னல் தெறித்தது.

‘அவள் எஜமான விசுவாசி’

முகத்தில் குளிர்ந்தது, உப்பு உமிழ்நீர் ஏராளமாய்
சுரந்தது.

சின்களம் கேட்டது.

“வேலை நிறுத்தக்காரன் இங்கு ஏன் வந்தாய்?”

“.....”

“சதி முயற்சியா?”

“.....”

அந்த அரை மயக்கத்திலும் ரோசம் தாளாது அவள் முகத்தில் கை வைத்தான் கார்த்தி. பின்னால் வந்த ஒரு வன் பிடரியில் அடித்தான். சுனீதா தொலைபேசியில் பேசிக் கொண்டிருந்தாள்.

விழுந்த ஞாபகம். தெளிந்து எழுந்த போது நாற்ற மாயிருந்தது. கழிவறையில் எறிந்து விட்டுப் போயிருக்கிறார்கள்.

நேரம் பன்னிரண்டைத் தாண்டி விட்டது.

வயிற்றில் இன்னும் வலித்தது.

தலையில் வலித்தது.

அதை விட, நெஞ்சு வலித்தது.

“வில்லீஸ்ஸ்ஸ் .....”

“பொறு, எங்களுக்கும் காலம் வரும்.”

5

18 - 12 - 81.

நிலையத்திற்கு வெளியே திருச்சிப் பிரயாணிகளின் வரிசை வழிந்திருந்ததைக் கார்த்தி கண்டான். பலரின் வதனங்களில் வாட்டம். காரணம் - கைகளில் உள்ள 'வீசீ ஆர்' பெட்டிகள், வானொலிகள், அவற்றை வாங்கும் வளம் அவர்களிடம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. எய்தவர்கள் திருச்சியிலோ அல்லது கொழும்பிலோ இருக்க - பாவம் 'கூலி அம்புகள்.'

'கல்ப் எயர்' (Gulf Air) மஞ்சள் பறவை அந்த மத்தியான வெய்யிலில் குளித்துக் களைத்திருந்தது. அதன் அடிவயிற்றை வேறு கிழித்து இறக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

விமான நிலையக் கெடுபிடிகளிடம் தப்பித்துத் தென்னைத் தடிகளின் நடுவே வளைந்த அந்தத் தெருவில் நெடு நேரம் நடந்தும் - சந்தி வரவில்லை. பசி வேறு 'சிக்னல்' காட்டிற்று.

முகம் தெரியாத பிரசாந்தன் வைத்த மூன்று மணிக் கெடு முன்னுக்கு வந்தது.

நெரிசலாய் வந்த மினி பஸ்ஸில் 'இடமிருக்கு' என்று கத்தினான் கிளீனர் பையன். ஏறினான். யாரோ ஒரு பெண்ணின் தலை ஊசி ஒவ்வொரு நிறுத்தத்திலும் அவன் கன்னத்தில் கீறியது.

'இன்றைக்கு விழித்த வேளையே சரியில்லை!

மினி பஸ் என்னையும் கூட்டத்தோடு ரோஜாத் தெருச் சந்தியில் இறக்கி விட்டுப் போனது. மணி 3 - 10 ஆகி விட்டது. பதினெட்டாம் இலக்கத்தில் மணி அடித்ததும், ஒரு "அரை நூற்றாண்டு" 'கார்த்திக்கா?' என்றது.

"நான் பிரசாந்தன், உள்ளே வாங்க."

தோற்றம் எடுப்பாக இருக்கவில்லை.

"சாப்பிட்டீங்களா"

"இல்லை"

"எதிர்பார்த்தேன்"

"எப்படி"

"இல்லை, நீங்கள் போவதற்கு முன்பே, 'சனி' அங்கு காத்துக் கொண்டிருக்குமே" அதற்காகச் சொன்னேன்.

'சரித்திரம் தெரிந்தவர் தான்'

"ராசா, தண்ணீர் எடுத்து வை"

"ஓம் ஐயா"

"வாங்க"

"எங்கேயோ வெளியில் போவதாக ....."

"உங்களைக் குறித்த நேரத்திற்குள் வரச் செய்யவே அப்படிச் சொன்னேன். பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள்"

ராசாவின் கைவண்ணம், சின்ன வயதில் அம்மா தீத்திய ஞாபகத்தைக் கிளறியது. நளபாகம் முடியும் வரை சுவர் மணிக்கூட்டின் 'டிக் டிக்' மட்டுமே கேட்டது.

"சிறிது வேளை ஓய்வெடுக்கப் போகிறீர்களா"

"இல்லை, இன்னனக்கே போக வேணும்"

"சோ மிஸ்டர் கார்த்தி, விசயத்திற்கு வருகிறேன். முதலில் என்னைப் பற்றிச் சில - பெயர் இராமநாதன் - பிரசாந்தன் - வயது 54, தாய் தந்தை சகோதரம் இல்லை. பிற சொந்தங்களைச் சேர்த்துக் கொள்ளவில்லை. குமரன் என்னை உள்ளும் புறமும் அறிந்திருக்கிறார். என்னைப்

பற்றி நீங்களும் அறிய வேண்டிய தேவை என்ன? கேட்-பீர்கள்-இன்றுடன் எங்கள் பிணைப்பு தொடரப்போகிறது”

“இது தேவை தானா”..... அவன் மனம் பின்னுக் கிழுத்தது.

“நெடும் காலமாக, ஜீவாதார உரிமைகள் மறுக்கப் பட்டு வந்த துரதிஷ்டம் கொண்டவர்களில் நானும் ஒருவன். அதன் தாக்கங்களை வாழ்க்கையின் எல்லா நிலைகளிலும் நின்று அனுபவித்து அவதிப்பட்டவன். மறுக்கப் பட்ட உரிமைகளை மறுபடியும் பெற்றுக் கொள்ளும் வரை போராடியே தீர்வது என்று தீர்மானித்தவன். உடலின் பெறுமதி எனக்குப் பூஜ்யம். ஆனால் என் உயிர் பெறுமதியாகப் பிரிய வேண்டும். பெறுமதி என்றால் வெறும் பெயருடனோ அல்லது விளம்பரத்துடனோ அல்ல. நம் பெயர் எவருக்குமே தெரியத் தேவையில்லை. ஆனால், எங்கும் பிரகாசமாய், தர்மத்தின் தலைவனாய், சத்தியமாய், ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்கும்.

“பரம்பொருளுக்கு” தெரிந்தால் போதும். அதுதான் உண்மையான பெறுமதி”

“பெரிய லெக்சர் அடிக்கிறானே என நினைப்பீர்கள். எதிலும் தெளிவு தேவை. கருத்துத் தெளிவில்லாத செயல்கள் - எங்களை முரண்பாடுகளில் கொண்டு போய் முடித்து விடும். இவ்வளவு வீரமும், தியாகமும் முரண்பாடுகளிலா முடிய வேண்டும்.”

“நோக்கம் புனிதமானவை, வழிமுறைகள்! வித்தியாசமானவை, பயங்கரமானவைகளும் கூட, நோக்கத்தில் நமக்கிருக்கும் தெளிவு வழி முறையிலும் இருக்க வேண்டும்” அப்போது தான் தளம்பாமல், புல்லுருவியாகாமல், வீர மரணம் எய்தும் வரை போராட முடியும்.”

“போரடிக்கிறேனா”..... கண்ணாடியைக் கீழிறக்கிக் கேட்டார்.

வந்தோமா, வாங்கினோமா, போனோமா என்றிருக்க வேண்டும் அவனுக்கு. இது அனாவசியமான இழுத் தடிப்பு .... அங்கே ஒலித்த சத்தியம் அவன் நாவிற்குப் பசை போட்டது.

“இல்லை சொல்லுங்கள்”

“விரைவில் ஆயுதபாணியாகப் போகிறீர்கள். உங்களிடம் இனி அமைதியும், தர்மமும், நிதானமும் மிகுதியாக இருக்க வேண்டும்.”

“ஒரு சந்தேகம்”

தலையசைந்தது.

“தர்மம், நிதானம் என்றெல்லாம் சொல்றீங்க, நாம் எப்படித் துவக்குத் தூக்க முடியும்! துவக்கிற்கு இதயம் இருப்பதில்லையே!”

“ஆமாம், துவக்கிற்கு இதயம் இல்லை - உங்களுக்கு இருக்கிறதே. தர்மம் என்றால் - பிச்சை கொடுப்பது என்பதல்ல, அப்படித் தான் நாம் அர்த்தம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறோம். வீரர்கள் எதிரிகளுக்குப் பயப்பிடக் கூடாது. ஆனால், தர்மத்திற்குப் பயந்தாக வேண்டும். மகா பாரதத்தில் ஒரு கட்டம் சொல்கிறேன்”

எவ்வளவோ பேச்சுவார்த்தைகளை எத்தனையோ பெரியவர்கள் முன்னிலையில் நடத்திப் பார்த்தும், இறுதியில், போர் தான் என்று முடிவாயிற்று. பாண்டவர்கள், போரிற்கான ஆயத்தங்களை விவாதிப்பதில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். பரமவிரி - துரியோதனன் அங்கு வருகிறான். நகுலனை 'தம்ரி' என்று அழைக்கிறான்.

“போரில் நான் வெல்ல வேண்டும்” - நாள் குறித்துத் தருகிறாயா' என்று கேட்கிறான்.

நகுலன் சாஸ்திர தர்மம் அறிந்தவன். அதற்கு கூட்டாளி, எதிரி என்ற பேதங்கள் இல்லை என்பதைத் தெளிந்தவன் முகச்சளிப்பு இல்லாமல் - நாளைக் குறித்து

அனுப்புகிறான். மற்றைய, பாண்டவ சகோதரர்கள், தர்மத்தில் தெளிவு அற்றவர்களாய் அன்று இருந்திருந்தால்-நகுலனைத் துரோகியென்று கூறியிருப்பார்கள்.

இங்கே கட்டாயம், குழம்பப் போகிறீர்கள் - ஆனால் குழப்பத்திற்கு இடம் கொடுக்கவே கூடாது. வெறும் வெற்றிக்காகத் தர்மத்தைப் புறக்கணிக்கக் கூடாது. புறக்கணிக்காத வரையில் - அது உங்களைக் கைவிடாது.

“அதை எப்படி இத்தனை நிச்சயமாகச் சொல்கிறீர்கள்”

“நாம் இப்போது உயிரோடு இங்கு நின்று பேசுகிறோமே - அதை விடச் சர்வ நிச்சயமது”

கார்த்தி இடை மறித்தான்.

“எதிரிகளுக்கும் தர்மம் செய் என்கிறீர்களா”

“எதிரிகளோடு போராடுவது நமது தர்மம். ஆனால் அந்த அவசரத்தில், தர்மத்தை அழித்து விடக் கூடாது என்கிறேன்”

சொந்த நலன்களுக்காக, அற்ப சொற்ப சலுகைகளுக்காக, வெறும் உணர்ச்சிகளுக்காக, அரை குறையாக விட்டு ஓடிவிடக் கூடாது என்கிறேன்”

“எல்லாமே பெரும் வார்த்தைகள்...ஆனால் எங்கோ அவனுக்கு உதைத்தது.

“அது சரி... இவைகளை என்னிடம் ஏன் சொல்கிறீர்கள்”

“ஒரு குழந்தையின் மழலைப் புனிதத்தை உங்களிடம் காண்கிறேன். உங்கள் தியாகத்தில் எனக்கு எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை. ஆனால் அனுபவமில்லாத குருத்து நீங்கள். உணர்ச்சிக்கு அடிமையாகி - வழி தவறிப் போய் விடக் கூடும். அதற்காகத் தான் இவ்வளவு தூரம் சொன்னேன்”

அவர் தொடர்ந்தார்.

“எனக்குச் சொந்தம் இல்லை - உங்களை என் சொந்த மகனாக நேசிக்கிறேன். மகனை - அவையில் முன்னுக் கிருத்தும் செயல் தான் இது”

அவரின் கண்கள் பொங்கியதோ! குமிழிகள் வெடித்து கன்னச் சரிவில் உருளும் தறுவாயில், வேட்டித் தலைப்பால் மறைத்தார்.

கார்த்தியின் தொண்டைக்குள் என்னவோ அடைத்துக் கொண்டது. கதைக்க முடியவில்லை. அந்த ஒரு கணத்தில்- பாரீத்தனுக்கு உபதேசித்த கீதாசிரியனாகவே அவர் தெரிந்தார். ஓ... .. ஹீ. இஸ் கிறேட். (He is great)

“சரி அறைக்குள் வாங்க”

இராமனின் வழி நடந்த ஜானகியாய் அவரைத் தொடர்ந்தான். அறையோடு ஒட்டிய குட்டி அறை

அங்கே, முன்னமே ஒழுங்கிடப்பட்டிருந்த பெட்டியைத் திறந்து காட்டினார்.

அதில் - பல நவீன ஆயுதங்கள்.

அவன் அவரை ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

6

30 - 12 - 81

'ஸ்கை மாஸ்டர்' (Sky Master) வில்லீஸ் விமானம் நரிகள் ஊளையிடும் அந்தக் கும்மிருட்டுக் காட்டின் நடுவே ஓடிய 'ஓடு பாதை'யில் வந்து இறங்கும் முயற்சியில், நெடு நேரம் தோல்வியற்றுக் களைத்தாலும் சளைக்காமல் - வானத்துள் மறைவதும் வருவதுமாய் வட்டமிட்டு ஒருவாறு மயிரிழையில் இறங்கிற்று.

கள்ளி முட்கள் அடிக்கடி விறாண்டி இழுக்கும் புதரின் மறைப்பிலிருந்து 'இயந்திரத் துப்பாக்கி' விமானக் கதவை ஜாக்கிரதையுடன் கவனித்தது. கதவு திறந்து, கீழே மடிந்து, மேலே எழுந்து வாயைப் பிளந்தது.

முகத்தில் 'புகையடித்த மங்கல்'. கார்த்தி முதலில் வெளியில் கால் வைத்தது போல்பட்டது. அடுத்து-இருண்டு போன சகஜமில்லாத சில முகங்கள். பின்னால் - நீலம், படர்ந்த குமரன்.

விமான வாயிலில் எதுவும் தெளிவில்லை. எவரும் எதற்காகவும் வாயைத் திறக்கக் காணோம். பற்றைக் குள்ளும் அதே 'காட்டு அமைதி'. ஒதிய மரங்கள் மணந்தன. நிசப்தம் நேர்மையில்லாமல் நீண்டது.

எறும்பென ஊர்ந்து போன அந்தக் கணங்களில் கலந்து நின்ற அமைதியைத் தாங்க முடியவில்லை. வானத் திலிருந்து திடீரென வந்திறங்கிய விமானப் பூதம் போட்ட

பேரிரைச்சலில் ஊமைகளாய் விட்டிருந்த லட்சோப லட்சம் சில் வண்டுகள் மீண்டும் தம் கானத்தை ஒலி பரப்பின.

அந்த மலையிடுக்குகளின் நடுவே தெரிவது சூரியனின் ஒளிக் கால்கள் தானா! ஒளி வரிகள் விமானக் கதவை ஊடுருவத் தொடங்கிற்று. குமரனுக்குப் பின்னால் ஒளி முகத்துடன் வந்து நிற்பது!.....

வில்லீஸ் தான்.

“வெற்றி வெற்றி வெற்றி”

இரையைக் கண்ட வேலி ஒணான் தரையில் பாய்ந்தது போல் சரவணன் வெளியே பாய்ந்தான்.

கொழுத்த கட்டெறும்பு காதடியில் ஊர்ந்தது. தட்டியதில் எறும்போடு நித்திரையும் கழன்று போயிற்று.

‘சேய், கனவுதானா’

‘குவிக் குவிக் குவிக் ..’ மிக சமீபத்தில் - வண்ணாத்திக் குருவியின் கிழக்கை வெளுக்க வைக்கும் கீதம் கேட்டது.

வெளிச்சமடித்து மணியைப் பார்த்தான் சரண். 5 மணி .. விடியப் போகிறது.

மயில்கள், குயில்கள், பருந்துகள் - எல்லாப் பறவைப் பிரசைகளும் சோர் சோர்... என சிறகுகளை அடித்துக் கொண்டு விரைவில் கிளம்பி விடும்.

இந்த நூதனப் படைப்புக்கள் - விமானத்தின் அஸ்திவாரங்கள். இரையைத் தேடுவதிலும், உண்பதிலும் சுதந்திர ஜீவிதத்தைப் பறையடிக்கின்றன. வெளித்தோற்றத்தை மட்டும் பாவித்துக் கொண்ட மனிதன், அவற்றின் சுதந்திர நேர்த்தியை எப்படிக் கவனிக்காமல் விட்டான்!

எழுந்து கொள்ள மனம் நினைத்தது. உடல் மறுத்தது. நேற்று மாலையில் குமரன் பேசினான்.

“றன்வே எவ்வளவு”

“400 யார் முடிஞ்சிருக்கு, ஒரு இடத்தில் மழைத் தண்ணீர் தேங்கி நின்று, பயமாயிருக்கு”

“எப்படியும் அதை நிரப்பிடுங்க”

“முயற்சிக்கிறோம்”

“காற்று சாதகமாயிருக்கா”

“அது நம் பக்கம் தான்”

(“Control Tower”) கொன்றோல் டவர்.”

“ஏதோ கொஞ்சம் இருக்கு.”

“றன்வேயில .... ஒரு நூறு யார் கூட்ட முடியாதா”

“நாங்க 4 பேர் தானே இருக்கிறோம். இதுவே பெரிய கஷ்டமாக் கிடக்கு.”

வாக்கி டோக்கி நிறுத்தி நிதானித்தது.

“கொஞ்சம் சோர்ந்து விட்டாற்போல் இருக்கே”

“இல்லை . . ஆனா, எதிர்பார்த்ததை விட வேலை பூதமா நிக்குது.”

“சரண், மனதைத் தளர விடாதை. இங்கே இந்த நிமிடம் வரை எல்லாமே ஒழுங்கு. தடங்கல் வந்தால் சொல்லுவேன். உங்களுக்குத்தான் பெரும் பொறுப்பைத் தந்திற்றேன்.”

“அப்படிச் சொல்லாதை - நாங்களா விரும்பி ஏற்றுக் கொண்ட கஷ்டம் இது.”

“ஓகே .. இன்னைக்கு செவ்வாய்க்கிழமை. விமானம்-சனிக்கிழமை இரவு 1½ மணிக்கு புறப்படுது அதாவது 3ம் திகதி 3 மணிக்குள் எங்களை தீவில் எதிர்பார்க்கலாம்”

“பெஸ்ட் ஓவ் லக்” (“Best of luck”)

காலிப் பாணைக்குள் சோறு தேடிய - வெறும் சம்பிரதாயச் சொற்களாகப்பட்டது அவனுக்கு. எப்படி வில்லை சைக் கடத்தப் போகிறோம். வெறும் நெஞ்சுறுதி மட்டும் போதுமா!

விமானக் கடத்தல்களைத் தகர்ப்பதற்கென்றே விசேட பயிற்சி பெற்ற அதிரடிப்படைகள் - உள்ளே வருவதை அக்கு வேறு ஆணி வேறாக 'X' நேயில் காட்டிவிடும் நவீன கருவிகள் - ஆயுதங்களைக்கண்டு விட்டால் வலி வந்து கீக் கீக் என மின் மினிக்கும் விஞ்ஞான முன்னேற்றங்கள்.

இத்தனை தடைகளையும் தாண்டி!

நடக்கக் கூடிய காரியமா!

'பெஸ்ட் ஓவ் லக்' சொல்லியாயிற்று. அதிசயம் நடந்தால் மட்டுமே விமானம் வரும்.

அவனை - கேள்வித் தேனீக்கள் மொய்த்துக் குழப்பின. 'எப்படி வந்தது இந்தத் திடீர் சோர்வு? சோர்வை வளர விட்டால் சோரம் போய் விடுவோம். இத்தனை வியர்வைகளும், தியாகங்களும் கடலில் பெய்த மழை தானா. முடியாது, சோர விடக் கூடாது.'

எழுந்து நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான். பக்கத்தில் மணி .. அடித்துப் போட்ட பாம்பாய் வாய் பிளந்து கிடந்தான். 'பாவம்' சற்றுத் தள்ளி - நெடிதுயர்ந்த சவுக்கு மரத்தடியில் மாறனும் வேலுவும் - குறட்டைகள் போட்டிக்குக் கேட்டது.

பகலில் எரித்த காட்டுப் பற்றைகள் அங்குமிங்குமாய் புகைந்து மூக்கை அருட்டியது. வியர்வை கசிந்து கழுத்தில் பிசுபிசித்தது.

'கொண்ட்ரோல் டவரின்' இடி பாடுகளிடையே 'பேகன்' விளக்கு பொருத்த வேண்டும்!

'ஓடு பாதை முடிய வேண்டும்!'

'இருப்பது நாலே நாலு பகற் பொழுதுகள்.'

'பாதையின் இரண்டு பக்கமும் 50 யாருக்கு ஒரு வெளிச்சம் 20 வெளிச்சம் போட வேணும்.'

நித்திரை முற்றாகக் கலைந்து போயிற்று.

நீட்டுயர்ந்த தாதுகளுடன் வெள்ளை முயலொன்று வந்து நின்று மூக்கை உயர்த்தி ஏதோ கேட்டு விட்டு பக்கத்தில் பாய்ந்து மறைந்தது. நையாண்டி பண்ணி விட்டுப் போகிறது.

‘அட மடையன்களே, வில்லீசா .. கொக்கா!... நீங்களாவது - விமானத்தை இங்க, இந்த சதுப்பு நிலத்தில சக்கரங்கள் புதையாம இறக்குவதாவது. மழை நாளைக்கு மீண்டும் வரப்போகுது. மாரீகாலத்துக்குப் பிறகு இந்தத் திருவிழாவைத் தொடங்கியிருந்தால், புத்திசாலிகள் எனச் சொல்லியிருப்பேன்-

‘மண்டுகள், மண்டுகள் - மகா மண்டுகள்’

மேலே வானத்தைப் போலவே, சரணின் மனம் இருண்டிருந்தது.

மாறன் வேகமாய் மேலே ஏறினான். பின்னால் சரண். உச்சிக்கு வந்து விட்டார்கள்.

‘‘சரண், என்ன சோர்ந்து போயிருக்கிறாய்’’

‘‘ஒண்டுமில்லை, நேரம் கொஞ்சம், வேலை கூட’’

‘‘ஏன், என்ன வேலை’’

‘‘நீ விமானத்தில் ஏறியிருக்கிறியா’’

‘‘சின்ன வயதில - ‘டேய் பிளேன்டா’ எண்டு நீ கத்துவாய். நாங்க ஓடி வருவம். ஆய், ஊய் எண்டு கத்துவம். இப்பெல்லாம், ஹெலிகாப்டர் தாளப் பறக்குது வேவு பாக் குது ... வேற-விமானத்தைப் பற்றி எனக்கு என்ன தெரியும் சரண்’’

மாறன் நிறுத்தினான்.

‘‘மச்சான், விமானத்தைக் கீழ இறக்கிறது தான் கஷ்டம். அதுவும் இந்தக் காட்டில்’’

‘‘தெரிஞ்சு தானே வந்திருக்கிறாய்... ஏன் இந்தத் திடீர் சோர்வு’’

“பூதம் என்று தெரியும். அனுபவப்பட்டது இப்ப தானே”

“அதுக்கு சோர்ந்து போகத்தான் வேணுமா”

“விமானம் கடத்தியோ, காட்டு வெய்யிலில் காய்ந்தோ முன்ன பின்ன பழக்கமில்லையே”

“எனக்குத் தெரிந்தது ஒண்டு தான் சரண் - ஆழம் காணாம இறங்கக் கூடாது. இறங்கிய பின் அழக்கூடாது. உயிர் போனாலும் பின் வாங்கக்கூடாது. நானே, உயிரைக் கொடுக்க ரெடி, நீ சோர்ந்தது எனக்கு வேதனையா யிருக்கு”

அவனுக்கு என்ன நேர்ந்து விட்டது. எவ்வளவு தெளிந்த நெஞ்சத்தோடு புறப்பட்டான். பதினைந்து வெய்யில்களின் எரிப்பும், பதினைந்து குளிர்ப் பொழுது களின் கூதலும், அதற்குள் கருகிச் சோர்ந்து போகச் செய்தது எப்படி!

மீண்டும் மாறன் சென்னான்.

“சரண், நீதான் ரயில் எஞ்சின் - நாங்க வெறும் பெட்டிகள். எங்களை இழுத்துப் போக வேண்டியது நீ தான் - நீயே தான்”

இதயக் குலையைப் பிடித்துப் பிழிந்தான் மாறன். அவனைப் பார்க்கக் கண்கள் வெட்கித்தன, மாறன் அவன் முதுகில் தட்டினான்.

“எல்லாம் சரியாப் போயிடும். என்ன வேலையெண்டு நீ கண்ணை மட்டும் காட்டு, நாங்க தலையால செய்து முடிக்கிறம்”

ஆகாயத்தில் கேர் கேர் கூவல் கேட்டது. தனித்த பருந்து மேலே மேலே பறந்து கொண்டேயிருந்தது.

“மாறன், சரண் கெதியா ஓடி வாங்கோ”

பச்சை மரக்காட்டை மேவிப்பாய்ந்த வேலுவின் குரல் அவர்கள் காதுகளில் உறைத்தது.

7

கட்டுப்பாட்டுக் கோபுரத்தின் படிகளில் பாய்ந்து இறங்கி ஓடியதில், மாறனின் வலது கால் பெருவிரல் மடிந்து நசுங்கியது.

“நில் மாறன், பாப்பம்.”

“அது ஒண்டுமில்லை, நீ வா-பாம்பு கீம்பு கடிச்சதோ .. இல்லாட்டி இப்படிக்கத்தமாட்டான்.”

சரணுக்கு பாரக் கல் ஒன்று நெஞ்சில் இறங்கிற்று. திருத்திய ஓடு பாதையில் ஓடிக் காட்டிற்குள் திரும்பிய படியே, வேலு, வேலு, எனக் கத்தினான் சரண். பதிலுக்கு ‘விசில்’ வந்தது.

கம்பீரமான விசில் - சின்ன வயசிலிருந்தே, அதில் மன்னன் அவன். அதன் தீட்சண்யம், அவனுக்கு ஒன்றும் நடக்கவில்லை என்று நம்பிக்கை சொல்லிற்று. ஓடிய திசையின் நீளத்திற்கு செறிந்த இலந்தைக் காடு, கிளைகள் - குடைகளாய் எங்கும் படர்ந்து வெய்யிலுக்குத் தடையுத்தரவு போட்டிருந்தது. அண்மித்ததும் விசில் நின்றது. மணியும் அங்கே நின்றான்.

“என்னத்துக்குக் கத்தினாய்” மாறன் கேட்டான்.

“அங்க பார்”

முற்றிக் கொழுத்துப் பழுத்த இலந்தைப் பழங்கள்.

“இதுக்குத்தானா இப்படிக்கத்தினாய்.”

“ஓம்”

“நாங்க பயந்து போயிற்றம்”

“வாயில ரெண்டைப் போட்டுப் பாரன் பிறகு விட மாட்டாய்”

எல்லாமே பழுத்துப் பூரித்த மஞ்சள் பழங்கள். கை நிறைய எடுத்து ஒன்றை வாயில் போட்டுக் கடித்தான் சரண். இன்னொன்று, மீண்டுமொன்று பல மரத்துப் பழங்கள் வகை வகை சுவை பழரசம் தொண்டையில் மதுரமாய் இறங்கிய போது ..

“டேய், அந்தா, அந்த மூலையில்தான் - எறி, சின்னக் கல்லு சரி வராது- இந்தா இதால எறி”

“ஏறிக் குலுக்கி விட்டா, உனக்குப் பாதி எனக்குப் பாதி”

“முள்ளுக் குத்தும்”

இருட்டுவது தெரியாது. குரங்குகள் கிளைக்குக் கிளை பாய்ந்து ஆட்டம் போடும். அந்த இணையில்லா அழகைப் பார்த்து ரசிக்க நேரமிருக்காது. பழங்கள் சேர்ப்பதே குறியாயிருக்கும். பக்கங்களிலும், வேறு தெருப் பொடியன்கள் கற்கள் எறிந்து பழம் பொறுக்கும் சப்தம் கேட்கும். சரணுக்குப் பயம் உண்டாகும்.

“டேய் அம்மா அடிப்பா, இருட்ட முதல் வரச்சொன்னவ”

தண்டனை தரக் காத்திருக்கும் ‘கேட்டிப் பிரம்பு’ ஞாபகத்தில் வந்து மிரட்டும்.

“இருட்டிப் போச்சு, நான் போறன்”

“டேய், டேய் பொறண்டா, நானும் வாறன்” ....

“என்ன சரண், எங்க போயிற்றாய்”

“இல்லை எங்க சின்ன வயசு நினைவில வந்தது”

வேளையோடு கடலுக்குள் இறங்கி ‘விழை’ மீன் கொஞ்சம் சிறிதும் பெரிதுமாய் பிடித்துவிட்டான் மணி.

ஆளுக்கு நான்கு தேறும். சோறு அவித்து புழுங்குவதற்கு மூடி வைத்தாயிற்று. மீனை வெட்டிக் கழுவி கறி வைக்கும் நேரத்தில்தான் வேலுவின் இலந்தைப் பழங்களில் அவன் மயங்கிப் போனான்.

‘சரண், சாப்பிட்டுப்போட்டு வேலையைப் பாப்பமா’

‘‘சமையல் முடிஞ்சுதா’’

‘‘குளம்பைக் கூட்டி அடுப்பில வைச்சாச் சரி’’

ஓதிய மரத்தடிக்கு வந்தார்கள். விசாலமான இடத்தை வெட்டி மண் போட்டு துப்புரவாக்கியிருந்தான், மணி. சற்றே நூர்ந்துபோன அடுப்பை ஊதிவிட்டுக் குளம்புச் சட்டியை ஏற்றினான்.

மரத்தில் சாய்ந்து கொண்டான் சரண். மடங்கிய பெருவிரலுடன் ஏதோ பேசினான் மாறன். வேலுவிற்கு இன்னும் இலந்தைப்பழப் பொச்சம் தீரவில்லை.

கீர்க்க் ... கீர்க்க் கீர்க்க் . பெயர் தெரியாத பறவையொன்று சுத்தியது.

‘‘கொஞ்சம் கவனியுங்க, சில விசயங்களை நீங்களும் தெரிஞ்சா நல்லது’’ சரண் சொன்னான்.

‘‘விமான நிலையத்தில், ‘மண்டலக் கண்காணிப்புப் பகுதி’ (Area Control Organisation) என்று இருக்கிறது. இதற்குள் வரும் விமானம், எண்ணெய் இவ்வளவு இருக்கு இத்தனை பிரயாணிகள் என்ற செய்திகளை உடனே அறிவிக்க வேணும். அங்கு விமானம் இருக்கும் வரை விமானத்தைக் கண்காணிப்பது இதன் பொறுப்பு- ஆனா இங்கு இந்த வசதி நமக்கில்லை’’

‘‘அதுக்கு என்ன செய்யிறது’’

‘‘சமாளிக்கலாம்’’

‘‘அடுத்தது - பறத்தல் கண்காணிப்புப் பகுதி (Flying Control Organisation). விமானம் 15 மைல் தொலைவிற்குள் வந்தவுடன் ...

“எத்தனை அடி உயரத்தில் பறக்க வேணும், எப்படி, எங்கே இறங்க வேணும் என்று நேடியோ - ரெலிபோன் மூலம் விமானிக்கு அறிவிப்பது இதன் பொறுப்பு”

“இதற்கு என்ன செய்யலாம்”

“வாக்கி - டோக்கி - ட்ரான்ஸ்மிற்றர் இருக்கு - சமாளிக்கலாம்”

மூன்றாவது, கட்டுப்பாட்டுக் - கோபுரத்தின் உச்சியில் ‘பேகன்’ விளக்கு பொருத்த வேணும்”

“இருக்கா”

“இருக்கு”

“வானிலை ஆராய்ச்சி நிலையம்” - வழி மாறும் விமானத்தை வழிப்படுத்தும் பொறுப்பு - இதுவும் நம்மிடம் இல்லை”

“அப்ப, என்னடாப்பா உன்னட்டை இருக்கு, எப்படி இறக்கப் போறாய்”... வேலு கேட்டான்.

குழம்புக் கறி கொடுத்தது. வழிந்தது வாசம் மூக்கைத் துளைத்தது.

“பொறு, அடுத்தது மிகவும் முக்கியம் - விமானம் இரவில் வருவதால் - ஒடு பாதை தெளிவாகத் தெரிய வேணும். 2 பக்கத்திலும் 50 யாருக்கு ஒரு வெளிச்சம் வேணும்”

“கொண்டு வந்திருக்கிறியா”

“இல்லை - விறகுக் கட்டைகளை குவியலாக்கி எரிக்க வேணும்”

“மழை வந்தால் என்ன செய்வாய்”

“மழை வந்தா” - சரணுக்குப் பொறி தட்டியது.

“என்ன செய்யப் போறாய்”

ஒரு கணம், அங்கே ஊமைப்படம் ஓடியது. சரணுக்கு உடனே பதில் சொல்லத் தெரியவில்லை. வெய்யில் வேறு வேலுவைச் சூடாகக்கியது.

“இதென்ன, விளையாட்டு வேலை எண்டு நினைச்சியோ .... 150 பேரை ஏத்திக் கொண்டு வருது பிளேன், உயிரைக் கையில் பிடிச்சுக் கொண்டு வாறாங்கள். இன்னும் நாலு நாள் தான் கிடக்கு .. நீ சொல்கிறாய்- சமாளிக்கலாம் எண்டு”

கொதித்து வழிந்த குழம்பைப் பால் ஊற்றி அடக்கி விட்டான் மணி.

“இதைச் சரியாகச் சிந்திக்க மறந்திற்றம்”

“திட்டம் போட்டனீங்கள், சரியாகப் போட்டிருக்க வேணும்”

“எப்படியோ தவறிப் போச்சு”

அளவிற்கு மீறி ஆத்திரப்பட்டு விட்டோமோ என்று நினைத்தான் வேலு. அவனுக்குப் பக்கத்தில் வந்து இருந்தான்.

“கோபமா”

“நீ அடிச்சாலும் நான் படுவன் மச்சான்”

“சரி, மேல சொல்லு”

“காற்றடிக்கிற திசையை - நெருப்பின் ஜ்வாலை வீசும் பக்கத்தைப் பார்த்து அறிந்து கொள்ளலாம்”

“காற்றடிக்கிற திசை எதுக்கு”

“விமானம் காற்றை எதிர்த்துத்தான் இறங்கும், ஏறும்”

“சாப்பாடு நெடி”

மீன் துண்டுகள் மூக்கை இழுத்தது. நாக்கில் ஊறிற்று.

‘குழம்பு நல்லாயிருக்கு மச்சான்...’ ஆவிபறக்க வாயில் போட்டு மென்ற மாறன் ரசனையுடன் சொன்னான்.

“மணி, உன்ர மனைவிக்குக் கஷ்டமில்லை”

“கட்டவே மாட்டனே”

“இருப்பது நாலு நாட்கள் - நாளைக்கு றன்வே பள்ளத்தை நிரப்ப வேணும், விறகுக் கட்டைகளை இருபது

இடங்களில் குவிக்க வேணும். நீங்க 3 பேரும் இதைச் செய்யுங்க- நான் மற்றதைப் பாக்கிறன்''

ஒரு காகிதத்துண்டை எடுத்து உயர்த்திப் பிடித்தான் சரண். படம் வரைந்த துண்டு. ஒரு சதுரம்- நடுவே விமானம் நான்கு கோடிகளிலும் நான்கு பேர்.

''இது விமானம் இறங்கும்போது நாங்க நிற்கவேண்டிய இடம்''

''கையில் என்ன துவக்கா''

''ஓம்''

''சுடத் தெரியாதே''

''நான் பழக்கி விடுறன்- ஆனா, எந்த நிலையிலும், யாரையும் சுடக்கூடாது''

''என்ன பகிடியா பண்ணுகிறாய்''

''பயம் உண்டாக்கத்தான் துவக்கு''

''சண்டித்தனம் காட்டவும் ஆள் இருப்பானே''

''துவக்குக்கு முன்னால் அது நடக்காது''

''ஒரு துண்டு மீன் போடு மச்சான்'' என்றான் வேலு. மாறன் இடையிடையே தண்ணீர் குடித்தான். விக்கினான், கீக் .. கீக்... கீக்...

எச்சில் கையுடன் ட்ரான்ஸ்மீற்றர் பட்டனை அழுத்தி விட்டு அவதானித்தான் சரண்.

''கோலிங் Y ஸ்டேசன்''

''யேஸ் X ஸ்டேசன், ஹியர்''

''கேட்கிறதா''

''சொல்லு''

குமரனின் குரல் தீர்மானமாய் ஒலித்தது.

''எல்லாம் ஒழுங்காயிற்றுது. மூன்றாம் திகதி மூணு மணிக்கு விமானம் வரும்''

''சரி''

''சந்திப்போம் - குட்லக்''

மூவரும் சரணின் முகத்தையே பார்த்தார்கள்.

8

02-01-1982

'கடித்த ஆப்பிள் சந்திரன்' கடல் மட்டத்திற்கு சற்று மேலே தவழ்ந்தான். இருட்டவில்லை. கடற்கரையோடு ஒட்டிய பற்றைக்காடு 'சீன்குடா' விமான நிலையத்திற்கு வேலியிட்டிருந்தது. 'ஆரஞ்சு காற்றுப் பை' கிழக்கை நோக்கிக் கடல் பக்கமாய் சரிவாகப் பறந்து காற்றடிக்கும் திசையை நிர்ணயம் செய்தது.

குமரன் விடுதியின் ஜன்னலூடே வெளியே பார்த்தான். தைப்பொங்கலுக்கு முன் மழை முடிவிற்கு வந்து விடும் போலத் தோன்றியது. ஏழெட்டு நாட்களாகப் பேய் மழை. இடைவெளியில்லாத மாரி இறைப்பு. பயந்தே போனான். இன்னும் தொடர்ந்திருந்தால்- 'கால நிலை சீர்கேட்டின் காரணமாய்' வில்லீஸ் விமானம் புறப்படுவது சந்தேகம் தான்.

ஆறு வில்லீஸ் விமானங்கள் அணிவகுத்து நின்றன.

ஒரு 'மைனர்' எயர் போட்டுக்குரிய சிறிய ஓடுபாதை- அடுக்கிவிட்ட பெட்டிக் கட்டிடங்கள்-

கம்பீரமில்லாத கட்டுப்பாட்டு நிலையம்-

சோதனைத் தரிப்பு (Check Point)-

செப்பனிடாத புதர்கள்- எல்லாமே 'சிக்னல்' காட்டி விட்ட இரவின் வரவை எதிர்பார்த்து மங்கிக் கிடந்தன?

ஒன்றே ஒன்று மட்டும் கம்பீரமாய், குளித்துத் தலை சீவி, 'பூசல்மா' இட்டு 'நான் நாளை அதிகாலை கொழும்பு போய், அங்கிருந்து நியூயோர்க் போகிறேனே' என்று சொல்வது போல் மற்றவைகளினின்றும் தனித்து நின்றது.

அதிகாலை 5 மணிக்கு, இறுதி நேரத் 'தகுதி நிலை' பரிசோதிக்கப்பட்டு, ஓடு பாதையில் ஊரத் தொடங்கினால் பழுப்பு மலைத் தொடர்கள் - பச்சை வயல் சதுரங்கள் - மனிதப் புள்ளிகள் வாகன மின்மினிகளைக் கடந்து அரைமணியில் கொழும்பு போய்விடும்.

அதற்குள்!

உயர்ந்த 'ஒளித் தூணின்' நான்கு ஒளிக் கலன்கள் அந்த விமானத்திற்கு மட்டும் பிரத்தியேகமாய் வெளிச்சம் பாய்ச்சின.

வாலில்-சிவப்பு, நீலம் கலந்த இரண்டு தடித்த கோடுகள். இடையே, கறுத்த மையில், நேரிய எழுத்தில்-

'வில்லீஸ் எம் 18' (Willis M 18)

நீல நிற எலி முகம். பக்கமாய் கண்ணாடி ஜன்னல் வரிசை. அடியில் மீண்டும் சிவப்பு நீலக் கோடுகள்.... மிகுதி எல்லாமே வெள்ளை வெளீரென - சக்கரங்கள் பூட்டிய திமிங்கிலம்.

தூரத்தில் வாகன நடமாட்டம் அசைந்தது.

கார்த்தி இன்னும் படுத்திருந்தான். எல்லாம் குமரனின் பொறுப்பு, அவன் அதில் தவற மாட்டான் என்பது அவனுக்குத் தெரியும்.

அதுதான்- இப்படிக்கால, தேச, வர்த்தமானம் தெரியாமல் தூங்கி வழிகிறான்.

'கசியோ'வைப் பார்த்தான். 18.32, 33, 34, 35 கட்டிலுக்கடியில் குனிந்தான். மூன்று பெட்டிகள் 'நாம் ஆயத்தம்' என்றன. ஆயத்தமாக வேண்டியவன்!

“கார்த்தி, கார்த்தி எழும்பு,”

மறுபக்கமாய்த் திரும்பி சோம்பல் முறித்தான்.

‘டேய் எழும்பு’

“அடேய் உன்னைத் தொலைக்காமல் விடமாட் டேன்” திகைத்தான் குமரன். ‘யாரைத் தொலைக்கப் போகிறான் இவன்’

“கார்த்தி... கெட் அப்”

திடுக்கிட்டு எழுந்தவன் ‘குமரனா’ என்றான்.

“யாரை எதிர்பார்த்தாய்”

‘வில்லீசை’

“அவன் எப்படி இங்கே”

“கனவில்”

“கனவிலும் அவன் தானா”

போர்வையை விலக்கி விட்டு எழுந்தான்.

அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் பிரகாசமாய், ‘வில்லீஸ்’ அவர்களின் உணர்வுகளோடு இரண்டறக் கலந்து, ஆக்கிரமித்து விட்டிருக்கிறான். நின்றால் சிலையழகு, நிமிர்ந்தால்; நடையழகு என்று ‘போஸ்’ கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

“கார்த்தி குளிச்சிற்றுச் சாப்பிடு”

“ம்”

குளியலறையில் இவன் ‘வாஷ் பேசினில்’ கொப்பளிக்க, அவன் ‘ஷவரில்’ தலை கொடுத்தான்.

கார்த்தி கேட்டான் - “இப்ப என்ன பிளான்.”

“ராத்திரிக்கு நித்திரை கொள்ளக் கூடாது”

“ஏன்”

“ராத்திரி மூணு மணிக்குள் ‘எம் 18’ இன் “கார்கோ செக்ஷனில்” (Cargo Section) ஏறி விட வேண்டும்”

“கொழும்பில் ஏறுவதாகத் தானே திட்டம்”

“அதில் ஆபத்து நிறைய - வேட்டை நாய்கள் மாதிரி வில்லீசின் ஆட்கள் நிற்பார்கள் - ‘எயர் போர்ட்’ கெடுபிடி அதிகம் - ஆயுதங்களை ‘எக்ஸ்ரே’ காட்டிக் கொடுத்து விடும் - எல்லாவற்றையும் விட, இப்போதைய சூழ்நிலையில் வில்லீஸ் விமானத்தில் எங்களை ஏற்ற மாட்டார்கள்”

வெளியே பாய்ந்தான் கார்த்தி. ஜன்னல் படாரென அடிவாங்கியது. வெளியே!

‘எம் 18 நிஷ்டை மனிதனாய். ஆடாமல் அசையாமல் நிற்க-

வயிற்றடியில் இரண்டு பேர் ‘இறுதி நேரப் பார்வையில்’ குறியாய் இருந்தார்கள்.

“கீழ் வழியாக உள்ளே ஏறவா சொல்கிறாய்”

“யேஸ்”

“அது சாத்தியமில்லை - இப்போதே பார் - ரெண்டு பயல் நிக்கிறான். இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் இருபது பேர் நிற்பான்”

“இரவு மூணு மணிக்கு எவரும் நிற்கப் போவதில்லை”

“நின்று விட்டால்”

“கடவுள் எங்களைக் கைவிட மாட்டார்”

“டேய், தப்பிக்கொள்ளப் பார்க்காதை - முடியாவிட்டால் அவரிட்ட தள்ளி விடுறதாய்”

“மூணு மணிக்குப் பேய் கூடத் தூங்கிப் போகும்”

“குதர்க்கம் பேசாத குமரா.. பி சீரியஸ்” (Be Serious)

“நம் சீனியம் எல்லாம் ஒரு நம்பிக்கையில் தானே”

“ஒத்துக்கொள்ளன் - ஆனா, இதில் றிஸ்க் (Risk) எடுப்பது எனக்கு உடன்பாட்டில்லை.”

“அப்ப, உன்னுடைய யோசனையைச் சொல்லு”

“கடைசி நேரத்தில் கேட்டா எப்படி”

“கவலைப்படாதே, எல்லாம் சரிவரும். எங்களை எதிர்பார்த்து அங்கே, நாலு சீவன்கள் வானத்தையே பார்த்துக்கொண்டு நிக்கப்போகுது. வருவது வரட்டும்”

“பெட்டிகள்”

“அதையும் கொண்டு தான் ஏற வேணும்”

“எனக்கு எதுவுமே பிடிக்கேல்லை”

“நீ சாப்பிட்டுப் போட்டு ‘றெஸ்ட்’ எடு..... ஒரு மணிக்கு எழுப்பிறன்”

கார்த்தியின் முகம் சரியில்லை. அந்தக் கணம் அவனுக்குத் தனிமை தேவை. அங்கேயே நின்றால் - எரிந்து விழுவான். எதுவுமே சொல்லாமல் மீண்டும் குளியலறைக்குள் வந்தான். வெகு நேரமாய்த் தொட்டிக்குள் படுத்துக் கிடந்தான்.

‘கொழும்பில் பட்ட கஷ்டங்கள் கொஞ்சமா நஞ்சமா. தமிழனாகவும் இருந்து, இளைஞனாகவும் இருந்து, கொழும்புத் தெருக்களில் அடிக்கடி நடந்து திரிய வேண்டிய தேவையும் இருந்து விட்டால் - எத்தனை கழுகுப் பார்வைகள், பொலிஸ் அழைப்புகள். போதாதற்கு - அவன் ராசியே - தனி ராசி’

அவனது புழுக்கத்தின் நியாயம் குமரனுக்குப் புரியும், காத்திருந்தான். நேரம் ஒன்பதைத் தாண்டிவிட்டது. கார்த்தி வருவான் என்று எதிர் பார்த்தான்.

‘என்ன ஆகி விட்டது இவனுக்கு’

மனம் விறாண்டியது. கதவைத் திறந்து எட்டிப் பார்த்தான். அங்கே கார்த்தி இல்லை. வெளியே பாய்ந்தான்.

‘அநியாய இருட்டு’, ‘வராந்தா’ வெளிச்சத்தை வேறு யாரோ நூர்த்து விட்டிருந்தார்கள்.

‘கார்த்தி எங்கே’

குளிர் காதிற்சூள் புகுந்தது. இருட்டு ஒட்டிப் பிடித்தது. எதிரே நின்று ஏளனம் செய்தது. ‘திட்டமா போடு கிறீர்கள் - நடக்கக் கூடியதாகப் போட்டிருக்கலாமே’

நலிந்த குரலில் கூப்பிட்டான்.

‘கார்த்தி’

தூரத்தில் - ‘எம் 18’ அருகே, மனித சஞ்சாரமில்லை.

‘இரண்டு பேர் நிற்கிறார்கள் என்று கத்தினானே, எங்கே ஒழிந்து போனான்’

‘டேய், கார்த்தி’

ஒரு நீண்ட மனித நிழல் ஒரு பாதையின் ஒளித் தெறிப்பில் அசைந்து கொண்டிருந்தது. ஒதுங்கி, விடுதி வராந்தா தூணில் மறைந்து நின்று கொண்டான். கையில் ‘டார்ச்சு’ வெளிச்சத்துடன் சாரன் கட்டிய ஒரு இருட்டு மனிதன்.

‘கார்த்தி’

‘ஓம்’

பெருமூச்சு வந்தது.

‘எங்க போனீ, பயந்தே போயிற்றன்’

‘ஏன்’

‘திடீர் முடிவுகளுக்குப் பெயர் போனவன் தானே நீ... எங்க போனாய்’

‘எம் 18’ ஐப் பார்க்க’

‘எவரும் பக்கத்தில் இல்லையா’

‘பார்த்து விட்டுத்தான் போனன்’

‘என்ன பார்த்தாய்’

‘நீ சொன்னது சரிதான். மூணு மணிக்கு ஏறி விடலாம்’

குமரன், அந்த இருட்டில் அவனைப் பார்த்தான்,

‘என்னில கோபமா’ - கார்த்தி கேட்டான்.

‘எனக்கா - மடையா, வா போவம் - பசியோட இருக்கிறாய்’

கார்த்தியின் இடுப்பைச் சுற்றி அணைத்துக்கொண்டு குமரன் நடந்தான்.

9

02 - 01 - 82 - இரவு

மதிய நிசி, கார்த்தி தட்டினான். சில வினாடிகள் தூக்கத்தின் பிடிக்குள் சிக்கியதை உணர்ந்தான் குமரன். ஜன்னலுக்கு விரைந்தான். 'எம் 18' ஐ - பனி போர்த்தி ருந்தது. அந்தப் பக்கமாய் ஒரு 'ட்றக்' (Truck) ஏழே, எட்டு சோடிக் கால்கள் கீழே அசைந்தன.

“கார்த்தி பெட்டியைத் தூக்கு”

“யாரோ நிக்கிறாங்களே”

“பற்றைக்குள் வைப்போம்”

மூன்று பெட்டிகளுக்கும் 3 X 2 நடை. விளக்கை அணைத்து, கதவை சும்மா சாத்தி விட்டுத் தூக்கினார்கள். நிறையவே கனத்தது. ஆணி கழன்ற தகரப் பட்டி குமரனின் கையில் கீறியது. இரத்த வரிக்குள் - வெள்ளைச் சதை.

“கீழ் வை, என்னெண்டு பாப்பம்”

“நேரமில்லை... .. வைக்காதே ..... தூக்கு”

கார்த்தி இழுபட்டான். விடுதிக்கும் புதருக்கு மிடையே கறுப்பு இருட்டு. புதருக்கும் விமானத்திற்குமிடையே வெள்ளை வெளிச்சம். ஏராள அமைதி. தூரத்துப் பெட்டிக் கட்டிடங்களில் பொட்டு வெளிச்சங்கள், பெட்டியை மறைத்து விட்டு நடந்தார்கள்.

“தொலையப் போகிறீர்கள்”

குமரனின் கையைப் பார்த்து 'சூ' கொட்டினான் கார்த்தி. வேகமாக நடந்தார்கள்.

குமரனும் கவனித்தான். கதவும் திறந்திருந்தது.

"மறந்திருப்பம் - வா நேரமாச்சி"

அடுத்த பெட்டி மிகவும் கனக்க - கார்த்திக்கு சினம் வந்தது.

"என்னடாப்பா இதுக்குள்ள"

"அரிசி, பருப்பு, சீனி"

"மனிகைக் கடையா வைக்கப் போறாய், காட்டில"

விளக்கை நூற்று கதவைச் சாற்றினான்.

"அங்க பார் 'பெற்றோல்' அடிக்கிறாங்கள்"

"சரி, சரி, கதைக்காமல் நட"

புதருக்குள் வந்தாயிற்று. இருட்டு மனிதன் - நகரும் ஏணியில் நின்று முகப்புக் கண்ணாடியை துடைத்துக் கொண்டிருந்தான். கார்த்தி 'மலை ஏறிய' மூச்சு விட்டான்.

"தொலையப் போகிறீர்கள்"

"அங்க பார் பிறகும் லையிற் பத்துது. என்னவோ நடக்குது, கவனம், மெதுவா வா"

கார்த்தி முன்னால் ஓடினான். கதவு திறந்திருந்தது பாய்ந்து உள்ளே விரைந்தான். பழகியிராத முகத்தில் ஒரு வன் இருந்தான்.

"யார் நீ"

போன போக்கில், சட்டைக் கொலரை இழுத்துப் பிடித்து இறுக்கினான். அவன் திமிறாமல்-எதிர்பார்த்தவன் போல்...

குமரன் வந்தான். எங்கோ கண்டு சிரித்த முகம்.

"மிஸ்டர், குமரன்?" அவன் கேட்டான்.

"யேஸ்"

"பிரசாந்தன் கடிதம் தந்திருக்கிறார்"

“என்ன அவசரம்”

கொடுத்தான்.

“குமரனுக்கு,

இங்கு ‘எயர் போட்’ பாதுகாப்புக் கடுமை. அங்கிருந்தே ஏறுவது நல்லது. வில்லீசின் துணைக்கு இரண்டு மெய்க் காப்பாளர்கள் வருகிறார்கள். ரிவால்வர் கொண்டு வரக் கூடும். உங்களுக்குத் துணையாக ‘ஜோதி’ வருவார். அடையாளம் - நீல ரை, வெள்ளைப் புள்ளிகள். உங்கள் வெற்றிக்கு என் பிரார்த்தனைகள் - பிரசாந்தன்.

“என் பெயர் சங்கர் நீங்கள் கார்த்தி தானே”

கழுத்தைப் பிடித்தவனின் கையைப் பிடித்தான்:

“ஐ ஆம் சொறி நகம் கீறி விட்டதா”

“நல்ல காலம் திருகாம விட்டீங்களே”

“இடம் எப்படிப் பிடித்தீர்கள்”

“கஷ்டம் தான் - அதை விடுங்கள், நாளைக்கு காலையில் திரும்பிப்போக வேண்டும்”

“ஒரு விசயம்” - குமரன் சொன்னான்.

“நாம் நினைத்தது ஒன்று, நடப்பது வேறு. வில்லீஸ் கவனமாக இருக்கிறான். இரண்டு தடியர்களோடு ரிவால் வரும் வருகிறது. நமக்கு - கை துரு துருக்கத்தான் செய்யும். எங்கள் குறி வில்லீசின் மனமாற்றமே ஒழிய-இரத்தக் களரியல்ல. 150 அப்பாவிக்கள் பிரயாணம் செய்வதை மறக்க வேண்டாம்.

“எந்த ஒரு நிலையிலும், நமது துப்பாக்கியிலிருந்து குண்டுகள் யார் மீதும் பாயக் கூடாது”

“நம் உயிர் போகும் நேரத்திலுமா”

“கடிதோச்சி மெல்ல எறிக”

“என்ன ஓளவையார் பாடலா”

“இல்லை குறள்...ஆசிரியர் பிரம்பை வைச்சிருப்பது போல காட்டிப் பயமுறுத்த வேணும்.”

“நான் வானத்திலாவது சுட்டு ஆத்திரத்தைத் தீர்ப்பன்”

“கார்த்தி, ஐ ஆம் வெரி சீரியஸ் எபவுட் இட்”

“சரியடாப்பா விடு”

“ஒகேகார்த்தி, சங்கர்...” கப்டன் குமரன் எழுந்தான்.

விளக்குகளை அணைத்து, கதவுகளைச் சாற்றினான். ஜன்னல்களைப் பூட்டினான். பெட்டியைத் தூக்குவதற்கு ஒரு கை கொடுத்தான். அறையை இறுதிப் பார்வை பார்த்தான். கடைசி விளக்கை நூற்றான். பெரியகதவை மூடினான். திறப்பைக் கதவு இடுக்கிற்குள் ஒளித்தான். மெதுவாகப் படியிறங்கினான்.

‘எண்ணை வண்டி இன்னும் என்ன தான் செய்கிறது’

‘பொலிதின் உறைக்குள் வரிசை மாறாத திறப்புக் கோர்வையை விலக்கிப் பார்த்துக் கொண்டான்

“குமரன் இன்னுமா பெற்றோல் அடிக்கின்றார்கள்”

“பொறு, இப்ப தானே ஒரு மணி”

“தொடர்ந்து நின்று விட்டால்”

“கற்பனை பண்ணாதே”

“அவர் கேட்பதிலும் நியாயம் இருக்கு... .. சங்கர் சொன்னான்.

“உங்களுக்கு ஒன்று சொல்றன்- மனித சக்தி வெறும் பூஜ்யம். இறைவனின் சக்தி ஒன்று. ஒன்றுக்குப் பக்கத்தில் ‘சைபர்’ சேர்கிறபோது - மனிதனுக்குச் சக்தி சேர்கிறது. நாங்களெல்லாம் சைபர்கள். ஒன்றுடன் சேர்ந்துகொள்ள வேண்டும். அதை நம்ப வேண்டும். அது நம்மைக் கை விடாது. அது எப்பிடி, இது எப்படி என்ற சந்தேகங்களை விட்டுத் தொலைப்போம்”

“கிருபானந்த வாரியார் எல்லாம் விமானம் கடத்திற காலமாப் போச்சு’- கார்த்தி முணுமுணுத்தான்.

ஆறு . ஜாக்கிரதைக் கண்கள் ஓடு பாதையைக் கவனித்தன. எண்ணெய் வண்டிக்குப் பக்கத்தில் இரண்டு கால்கள் மட்டுமே மெல்லிய கோடுகள்போல் நெளிந்தன.

“எனக்கு ஒரு சந்தேகம்- சங்கர் கேட்டான்”

“வில்லீஸ் வழிக்கு வந்து விட்டான் என்று வைத்துக் கொள்வோம். திரும்பிப் போகும் போது - உங்களை அரசாங்கம் சிறையில் பூட்டாதா?”

“வில்லீசின் மனம் மாறிவிட்டால் எல்லாமே சரி”

“யானைகள், புலிகளை நம்பலாம். இது நரி..... மன மாற்றமாவது, மண்ணாவது”

நேரம் இரண்டை நெருங்கிற்று.

“அந்தா, ‘பௌசர்’ (Bouser) போகுது” கத்தினான் கார்த்தி.

“பொறு அவதிப்படாதே, நீ போய் ஏணியைப் பின்பக்கமா எடுத்து வைச்சிற்று உடன வந்திடு”

கார்த்தி வெளிச்சத்தில் பதுங்கினான். ஏணித் தகரத்தில் மறைந்தான். விமானத்தின் வயிற்றருகே ஏணி வந்தது.

குமரன் சொன்னான். ‘நான் கை காட்டியதும், பெட்டி வரட்டும்- கவனம்’ நடந்தான்.

கார்த்திக்குக்கு குமரன் மட்டுமே தெரிந்தான். குட்டி ஏணியில் ஏறி, பையைத் திறந்ததைக் கண்டான். விமானத்தின் மூக்கு நுணியிலிருந்து அடி வால் வரை அவனுக்கு அத்துபடி.

கார்த்தி கவனித்துக்கொண்டேயிருந்தான். கட்டுப் பாட்டு நிலைய வாயில்- ‘பிசு பிசு’ ஆங்கிலத்தில் சிரித்துக் கொண்டு பணிப்பெண்கள் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். ‘கிரிசாந்தி’ ஆ .. கிரிசாந்தியா முன்னுக்கு வருவது! உடலில் தொட்டுக் கதைக்க இடமளிப்பவள் அவள். ‘ஓடி கொலன்’ மயக்கியது.

ஒரு கணத்தில் உண்டான 'எண்ணப் படத்தில்' அவன் மயங்கினான். கிரிசாந்தியாவது- மண்ணாங்கட்டியாவது.

விமானத்தின் அடி வயிற்று வளைவுக் கதவு திறந்து கொண்டது. பெட்டியில் கை வைத்தான் கார்த்தி. சைகை வரும்வரை பார்த்தான்.

'என்ன செய்கிறான் இத்தனை நேரமாய்' காத்திருந்தான்'

"ஆ-வரட்டாம்-" சங்கர் தட்டினான். பெரிய பாரம் முதலில் போனது. ஏணிக்கு வந்து விட்டார்கள். குமரன் கை கொடுத்தான்.

"கார்த்தி குளிர்ப் பெட்டிக்குப் பின்னால் வை . . . 3 மணியாச்சு" பெட்டிகள் ஏற கார்த்தி இறங்கினான். ஏணியை பழையபடி வைத்துவிட்டு ஏறிக் கொண்டான்.

குமரன் நன்றி சொல்ல, சங்கர் இறங்கினான்.

"மிஸ்டர் பிரசாந்தனுக்கு, நான் கேட்டதாகச் சொல்லுங்க" கார்த்தி அர்த்த புஷ்டியுடன் சொன்னான்.

சங்கர் கை காட்ட, 'அண்ட கா கசம்' முடிக்கொண்டது.

"பெரிய வேலைமுடிஞ்சிற்று"

"ஆறுதல் படாதே, இனித்தான் எல்லாமே"

"நான் கொஞ்சம் படுக்கட்டா"

சொல்லி முடிந்த கையோடு, மூலையில் கர் புர் கேட்டது.

நேரம் நீண்டது. நான்கு மணி..... ஐந்து .. ஆறு விமானம் அசைந்த தாகத் தெரியவில்லை. ஏழு! அவனுக்குச் சந்தேகம் சுரந்தது. ஏன் புறப்படவில்லை!

"எதிரியின் கோட்டைக்குள்ளேயே அகப்பட்டுக் கொண்டிருக்காளா"

"யாரது" !!!

"தெரியவில்லையா..... நானே தான்... உள்ளிருந்தே கொல்லும் வியாதி"

ஏன் !!!

03 - 01 - 82 - சனிக்கிழமை

“கொழும்பு சர்வதேச விமான நிலையம் உங்களை அன்புடன் வரவேற்கிறது.”

பூங்கா வளைவில் பெரிய்ய்ய... பச்சை நிற வரவேற்பு அன்புடன் என்று இருந்ததை எதிர் மறையாக்கி இருந்தால் பொருத்தம் என எண்ணினான் ஜோதி, டாக்கியை நிறுத்தச் சொன்னான். பிரசாந்தன் இரண்டு பெரிய தாள்களைக் கொடுத்ததும் ‘சலாம்’ விழுந்தது.

அபரிமிதமாக ஆயுதங்களுடன் வாசலில், வழி நெடுகில் ..... விமானப் படையினர்.

ஆறடி இரண்டங்குல ஜோதி நடந்தான். நடு வகி டெடுத்த ‘பச்சன்’ தலை, வெள்ளைக்கார மூக்கு, அள வெடுத்த உடல். நீல ரை, வெள்ளைப் புள்ளிகள். கையில், அடக்கமான பெட்டி, பாஸ்போட், ரிக்கற்,

வாயிலில் - பெட்டி ‘X’ தேயில் நுழைந்து பட்டியில் ஊர்ந்து தொங்கலில் வழக்கியது.

‘ஹரி’

உள்ளே அளவான ஏசியில் அளவிற்கதிக, பிரயாணிகள் வழியனுப்பிகள். நானாவித வர்ணங்களில் புது உடுப்புகள் மின்னின.

சுங்கப் பத்திரத்தை ‘அனுபவப்’ பிரசாந்தன் நிரப்ப ஜோதி காத்திருந்தான். ‘இல்லை, இல்லை, என்று கீறிட்ட

படிவத்தில் ஒப்பமிட்டான். வட்டமாய்ப் பார்த்தான். 'நெற்றிக்கு மேலே, 'ஹோட்டல் ஒபிரோய்' விளம்பரம் 'குட் மோர்னிங் ரூ யூ, விசிட்டர்' என்றது.

ஒளியூட்டிய பெட்டி அடைப்புகளில் சுற்றுலாத்துறைப் 'பிரயத்தனங்களின்' கவர்ச்சி தெரிந்தது. 'தேயிலை'க்கு நிகரில்லா நிறங்களில் வார்த்தை ஜாலங்கள்.

'எயர் லங்கா' விசேட கவனிப்புப் பிரிவில் 'மயில் சேலை' நங்கை அதிக தளக்குடன் இருந்தாள். பக்கத்தில் 'வில்லீஸ் எயர் வேஸ்.'

மார்க்குக் கவசமில்லா 'ரீ சேட் - மஞ்சள் பெண்' ஒருத்தியை பல கண்கள் இரகசியத்தில் ரசித்தன.

பிரசாந்தன் சுவர் 'கொம்புயூட்டரை'க் கவனித்தார்.

ஜீ எப் 302 - அறைவல் (arrival) 22.35 - துபாயிலிருந்து -
விஐ201 - டிபாச்சர்(departure) 23.55 - நியூயோர்கிற்கு -
யூடெஏ 507 - டிபாச்சர் 0035 - பாரிஸ்ஸிற்கு -

'நடுச்சாம பறத்தல் நிரல்' மாறி மாறி வந்தது. நேரத்தைப் பார்த்தார் - 21-40.

''ஓகே. ஜோதி, கியூவில் நில், நான் அதோ... அங்கிருக்கிறேன்''

''ஓகே, சார்,''' அன்போன்யமாய் கை குலுக்கினான்.

இடையில் புகுந்து விடுவான் என்ற சந்தேகத்தில், வரிசை தெருங்கி நின்றது. ஜோதி கடைசியில் போய் நின்றான். செல்வக் குடும்பத்தின் செல்வச் சிறுவன் ஒருவன் நிற்காமல், 'மொசாய்க்கில்' அலைந்தான். மிகச் சகஜமான ஆங்கிலத்தில் பலர் கேட்க அழகாக அன்னை திட்டினாள்.

வரிசை ஏறும்பாக ஊர்ந்தது. பூதக் கண்ணுடன் பாஸ் போட்டுகளைப் பரிசீலித்தார்கள். தனக்குப் பின்னாலும் மனித வால் நீண்டிருப்பதை ஜோதி பார்த்தான்.

“ஜோதி”

“யேஸ்”

“தமிழ்”

“யேஸ்”

ஆறடியைப் பார்த்துவிட்டு மூடிக் கொடுத்தான்.

உள்ளே சுங்கத்தின் (Customs) ‘வி’ மேடையில் - வாய் பிளந்த பெட்டிகள். பெட்டியை நீட்ட, சுங்கப் பணியகர் (Customs Officer) திறந்து பார்த்தார். இரண்டு செற் உடுப்பு, பற்பசை, சேவிங் ரேசர், பேணை, புத்தகம்”

“வேற லக்கேஜ் இல்லையா”

“இல்லை”

மஞ்சள் லேபல் ஒட்டி மற்ற ஆளைப் பார்த்தார்.

ஜோதி வாசலுக்கு வந்து, பிரசாந்தனைப் பார்க்க, அவரும் பார்க்க - அர்த்தங்கள் புரியப்பட - கை காட்டி விட்டு முன்னேறினான்.

தெத்துப் பல் காட்டி ‘டிக்கட் பெண்’ நளினமாகச் சிரித்தான். கிழித்துக் கொடுத்தான்.

‘குடியகல்வில்’ (Immigration) ‘குடிசாரக் கண்’ ஏனோ தானோவென்று குத்தி விட்டுக் கொடுத்தது.....

அப்பாடி... ஒரு விதமாக, ‘காத்திருக்கும் கூடத்திற்கு’ (Waiting Lounge) வந்து விட்டான்.

இனி!!!

பிரசாந்தன் கூறியவை மூளையில் வரிசை கட்டின:

இரண்டு மெய்க்காப்பாளர்களைக் கண்காணிப்பதும் - அவர்களால் பிரச்சனையில்லாமல் பார்ப்பதும் -

குமரன் குழுவினருக்கு கேடயமாக இருப்பதும் -

. முதலில் இரண்டு பேரையும் கண்டு பிடிக்க வேண்டும்’

கண்ணாடிச் சுவரில் சின்னஞ் சிறுசுகள் கண் பதித்து வெளியே நோக்கியதைக் கண்டான்.

'எம் 18' தெரியுமோ!

தானும் நெற்றியை ஒட்டி கண்களைக் குறுக்கினான். வெகு பக்கத்திலேயே 'எம் 18' அட்டகாசமாக நின்றது. அந்தப் பக்கம் பிரமாண்ட 'போயிங் 707' (Boeing 707) 'யூரீஏ' தன் தரிசனம் காட்டியது. அதையும் விஞ்சி- 'லுப் தான் சா' வின் (Luftbansa) பரிநாமம் - மலையிடுக்கில் சூரியன் போல் பளபளத்தது.

'150 பேரில் இரண்டு பேரை எப்படிக் கண்டு பிடிப்பது'

'எம் 18' இன் காலடியில் 'இறுதிநேர தகுதிப் பரிசோதனை' யில் ஒருவன் 'முயற்சி' யாய் இருந்தான். சக்கரங்களைத் தட்டி அழுக்கத்தைப் பார்த்தவன் கை மட்டையில் குறித்துக் கொண்டான்.

வில்லீசுடன் பசை போட்டு ஒட்டியிருப்பவர்களைக் கவனித்தால் பிடித்து விடலாம் ஆட்களை'

சிறிது முன்னர் வந்திறங்கிய 'கல்ப் எயர்' Gulf Air) சலிப்புடன் நிற்க, 'காவ் எ நைஸ் டைம்' (Have a nice time) வாழ்த்துடன் பணிப்பையன் கும்பிட்டு நிற்க, தூர கிழக்கில் பணியாற்றும் நாரியர் 'நித்திரைச் சிரிப்புடன்' படிகளில் இறங்க, ஏற்றிச் செல்ல 'எயர் போட்' பஸ் காத்திருக்க - விமான நிலையத்தின் 'கல்யாண குணங்கள்' அத்தனையும் அந்த மங்கல் கண்ணாடியூடே ஜோதி தரிசித்தான்.

நேரம் 22 - 45.

ஆயத்தங்களுடன் இருந்த 'வில்லீஸ் டிக்கட் ஆபீசர்' 'நியூயோர்க் பசன்சர்ஸ் - முதலாவது க த வி ற் கு ப் போங்கள்' என்றான். கண்ணாடிச் சுவரருகே, வேடிக்கை பார்த்த சிறுசுகள் கலகலத்துச் சிதறி ஓடின.

ஒரு பணிப் பெண் 'வண்ணாத்தி பூச்சி' போல் வந்து மறைந்தாள்.

'எப்படித் தான் இத்தனை 'அளவு, அழகு'ப் பிரமாணங்களில் வண்ணாத்திப் பூச்சிகளைப் பொறுக்கி எடுத்தார்களோ!'

மனப் பூனை திருட்டுப் பாலைக் குடித்து மீசையை நக்கியது. எங்கோ இழுக்கப் பட்டதை உணர்ந்தான் ஜோதி. ஒரு நூலிழை இடைவெளி இருந்தாலும் போதும்-கொண்டு போய் விடும். மனதின் இயல்பை யாரால் அளக்க முடியும்!

'இரத்தக் காயங்கள் இல்லாமல் ஒப்பேறுமா'

'வாச்சி - டோக்கியில் ஆபீசர் விமானத்தோடு கதைத்தான். விமானத்திலிருந்து இன்னும் 'ஓகே' சிக்னல் வரவில்லை. காத்திருந்தான்.

நேரம் 23 . 05 ... அந்த அதிகபட்ச ஏசியிலும் வியர்த்தது.

'வாக்கி - டோக்கி' வைத்திருந்தவன், யாருடனோ ஏதோ கதைத்தான். திடீரென, பிரயாணிகளைக் கவனிப்பதைப் புறக்கணித்து - 'விஜிப் லோஞ்ச்' (VIP Lounge) ற்குள் நுழைந்தான். யாரையோ எதிர்பார்த்தான். தூரத்திலே வரும் யாருக்கோ - வெகு இணக்கமாய் தலையாட்டிச் சிரித்தான். ஒரு அழகான 'சேலைப் பெண்' 'கௌ ஆ யூ' (How are you?) கேட்டாள்.

'அட இவளுக்குத் தானா இந்த எடுப்பு'

பின்னால் 'டாடா' தோரணையில் வில்லீஸ், 'த கிறேட்' வந்து கொண்டிருந்தார்; கண்ணாடியை மீறிக் கொண்டு செல்வச் செழிப்பு தெரிந்தது. பத்து விமானங்களை பாக்கட்டுல் வைத்திருப்பவர் அல்லவா?

சொற்கேட்டுப் படிந்த தலை...காதுகளுக்கே செல்வநரை...கண்ணாடியைக் கடந்து ஊடுருவும் கண்களின் தீட்சண்யம்.

அவரை நெருக்கத்தில் பார்க்க அண்மித்தான். படத்தில் - இன்னும் இளமையுடன் இருந்தது விளங்கியது. கையை மேலும் கீழும் காட்டி ஏதோ கதைத்தார். அந்தப் பெண் அவரைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள்.

கூட வந்தவர் இருவர் பின் தங்க, அவரும், கொண்டை அழகியும் விமானத்தை நோக்கி விரைந்தார்கள்.

ஜோதி மீண்டும் வரிசைக் கடைசியில் ஒட்டிக் கொண்டான். நேரத்தைப் பார்த்தான் - 23 . 40. இன்னும் கால் மணி நேரம்.

“ டிக்கட் ஆபீசர், திரும்ப வரும் போதே - கதவைத் திறக்கச் சொன்னான். சிறிது நேர 'இடிபாடுகளுக்கும்' பிறகு, ஒருவர் பின் ஒருவராகச் செல்ல - ஜோதியின் முறை வந்தது.

அமரனுஷ்ய அமைதியுடன் டிக்கட்டைக் காட்டி விட்டு மிக நெருக்கத்தில் 'எம் 18' ஐ அதன் முழுத் தோற்றத்தில் பார்த்த போது -

'கொழுத்த எலி' பொறிக்குள் ஏறிக் கொண்டிருந்தது.

ஜோதி உட்புகுமுன் வெளியே பார்த்தான். விமான நிலையப் பெயர் தமிழிலும் ஓரத்தில் தெரிந்தது. வழி அனுப்ப வந்தவர்களின் 'ஜே' 'ஜே' கூட்டம் தடித்த முள் வேலிக்கப்பால் சிறைப்பட்டிருந்தது.

டிக்கட்டுடன் குத்தியிருந்த இருக்கை மட்டையில் இலக்கத்தைப் பார்த்தான்.

"என் 1' (N 1) நுழைந்தான்.

"மே ஐ கெல்ப் யூ, சார்" (May I help you, Sir)

எதிரில் குயில் இதமாய் கூவிற்று. மட்டையைக் காட்டினான். வெள்ளை வாத்து நாலு எட்டுகள் வைத்து இடம் காட்டியது.

"தாங்க் யூ"

"யூ ஆர் வெல்கம்"

கண்ணைக் கவர்ந்த சூழல் உலகத்தில் எல்லாமே நித்தியம் என்று சொல்லிற்று. உடலை யாரோ பிடித்து விட்டது போல் ஆரோக்கியமாய் இருந்தது.

'ரெடிமேட்' புன்னகை 'இலச்சனையுடன்' பணிப் பெண்கள் வலம் வந்தது - சிறிது மிகைதான். இருந்தும் மனம் ஒப்புக் கொண்டது. பக்கத்தில் - 'என் 2' (N 2) 'என் 3' (N 3) இருக்கைகள் நிரம்பியிருந்தன. ஐம்பதைத்

தாண்ட இருக்கும் அரைக்கிழவர்கள். அறிமுகச் சிரிப்பு
கிடைத்ததும் இருந்தான்.

திரும்பிப் பார்த்தான்.

‘வந்திருப்பார்களா... அல்லது இனிமேல் தானா!’
முன்னுக்கும் பார்த்தான்.

‘வில்லீசைக் கண்காணிப்பது தான் ஒரே வழி. யார்
அவனிடம் அளவிற்கு அதிகமாய் நெளிகிறார்களோ, அவர்
களை நோட்டம் விட்டால் சரி...

பெட்டியைத் திறந்து, ஒப்புக்கு ‘ஜே. கிருஸ்ண
மூர்த்தி’யை புரட்டினான்.

‘மெய்க்காவலர்கள் கிட்டத்திலிருந்தால் நல்லது’
கவனமாயிருந்தான்.

‘இது தான் முதல்பணி - முதல் துருப்பு’ தொடரப்
போகும் ‘மிகுதிகளின்’ வெற்றிக்கு மூலம்’

ஆயத்தமாயிருந்தான்.

‘எங்கே அந்தப் பயல்கள்!’

விமானமோட்டிகளின் ‘கபின்’ மறைப்புச் சேலை
அடிக்கடி விலகிற்று. போய் வரும்போது தள்ளித்தள்ளி
விட்டு நடந்தார்கள். அவைகளுக்கு வாய் இருந்தால் ‘டாம்
இர்’ சொல்லியிருக்கும்.

எட்டிப் பார்த்தான். எதுவும் துல்லியமில்லை.

‘வில்லீஸ் எங்கே?’

அவனுடன் வந்தவள், முதலாம் வகுப்பில் (Business
Class) இருந்தாள். கொண்டை பதுவிசாகப் போட்டிருந்
தாள். கூந்தலைப் பற்றிய ஒரு பெருமிதம் அவளுக்கு இருக்
கக் கூடும். நியாயம் என்று பட்டது. அத்தனை அமைப்
பாயிருந்தது.

‘பொய்க் கொண்டையாக இருக்குமோ’

கால்மேல் கால்போட்டு 'டைம் மகசீனில்' (Time magazine) படம் பார்த்தாள்.

சோ ஓ ஓ ஓ ஓ ... காதை அடைத்துப் பிடித்துக் கேட்டான். அப்போதும் சோ ஓ ஓ ஓ ஓ ... ஒலித்தது விமானத்தின் 'தயார் நிலைச்' சப்தம். அட்டவணைப்படி இன்னும் இருப்பது ஐந்தே நிமிடங்கள். கிளம்பும் சாயலைக்கானோம்.

இதயத் தரையில் மெல்லிய குளிர்க்கால்கள் ஊர்ந்தன. இயல்பைவிட்டு விலகிய மிருதுத் தாளம் ... என்னது! பயப்பிடுகிறேனோ! பிரசாந்தன் காத்திருப்பார். விமானம் ஆகாயக் குகைக்குள் மறையும் வரை, அகலவே மாட்டார். எத்துணை நெஞ்சுரம் இருந்தால் - அந்த நோஞ்சான் மனிதன் தன்னை இதில் பிணைத்துக் கொள்ள முடியும்! அவரது நினைவுடன் ஐக்கியப்பட்டபோது கண்கள் கண்ணீரில் மிதந்தன.

பக்கத்தில் ஜன்னலோடு இருந்தவர், அந்த அதிஷ்டம் கிடைத்த களிப்பில் இசையை ரசிக்க விரும்பினாரோ, ஸ்டெதஸ்கோப்பை காதில் மாட்டிக்கொண்டார். நடுவில் இருந்தவர், தலைக்கு மேலே ஏசு குமிழை அசைத்து தனக்கே சாஸ்வதம் செய்வதில் முயற்சியாயிருந்தார்.

விமானக் கதவருகில் மின்னல் வெட்டியது.

சிறிய பெட்டிகள் சகிதம் டை அணிந்த இருவர் 'அனுபவப்' பட்ட நடையில் தவழ்ந்து சொல்லி வைத்தாற்போல் போய் - காலி பீ2, பீ3 (P2, P3) இருக்கைகளில், 'பீ1க்கு' 'எக்ஸ்யூஸ் மீ' சொல்லி ஆக்கிரமித்தார்கள்.

'இவர்கள்தான் .. இவர்களே தான்'

பெட்டிக்குள்ளிருக்கும் ரிவால்வர்கள் மனக் கண்ணில் நீந்திற்று. இதுவரை, வெறும் கற்பனையில் இருந்த கடமை நிதர்சனத்திற்கு வந்து விட்டது.

"நெருப்பு இருக்கா" 'என் 2' கேட்டார்.

"நான் புகைப்பதில்லை, சொறி"

‘என் 3’ வந்ததிவிருந்தே சலசலவென கதை ஆங்கிலத்திலும், சிங்களத்திலும் இழுஇழுவென இழுத்தார். ‘பாவம் என் 2’ கேட்பவராகவே இருந்தார்.

‘என் 2’ பணிப்பெண்ணிடமும் நெருப்புக் கேட்டார். நெற்றிக்கு நேரே ஓடிய ‘நோ ஸ்மோக்கிங்’ அறிவிப்பைக் காட்டி விட்டு நகர்ந்தாள் அவள்.

அவளது சேலைத்தலைப்பு மூன்று தரம் முட்டிவிட்டது. மாயைக் குழிக்குள் இறங்க நினைக்கும் மனம்.

‘இதற்கெல்லாம் மயங்கும் தருணமா இது’

‘பைலட்டுகளின்’ கபின் வாசல் திடீரென அவனைக் கவர்ச்சித்தது. வில்லீஸ் உள்ளேயிருந்து வந்தார். “நிலா” என கொண்டைப் பெண்ணை அழைத்தார். மிகுந்த அன்யோன்யமாய் தோளில் கை வைத்து அழைத்துச் சென்றார்.

‘இந்த வயதில், இவருக்கு இப்படியொரு துணை... செக்கிறட்டறியா! அல்லது ... யாராயிருக்கும்?’

‘எப்போதும் பார் கேள்வி தான் - விடமாட்டேன் என்கிறாயே... யாராயிருந்தால் உனக்கென்ன’ மனத்தின் எழுச்சியை அடக்கிக் கவனித்தான் ஜோதி.

பைலட் கபினில் ‘மீட்டர்’ கூட்டங்களைச் சந்தித்து அவள் ஒரு கணம் சிலிர்த்தாள். இடது இருக்கையில் காதில் கொழுவிழுடன் கப்டன் பாலன். வலதில் கரீம். கூச்சத்தோடு நமஸ்கரித்து அவளோடு கை குலுக்கினார்கள்.

வில்லீஸ் விசயங்களை உறுதிப்படுத்த விரும்பினார். ‘விமானப் பறப்பு மட்டையை’ப் பார்த்தார். ஏறியிருக்கும் பாரத்தை கிலோவில் நெற்றிக்குள் கணக்கிட்டார். நாற்பது வெறுமை இருக்கைகளினால் - இழந்த இலாபத்தை ‘கல்குவேட்டர்’ இல்லாமலே கணித்துக் கொண்டார். சபாவம் தெரிந்த, வலது, இடது விகவாசிகள் கவனித்தார்கள்.

‘உபரி எண்ணை நிலை’ சுவிட்சைத் தட்டிக் கவனித்தார்.

“கரிம், ட்ராபிக் கொன்ட்ரோலிடம் (Traffic Control) கதைத்து விட்டீர்களா”

“யேஸ் சார், எல்லாம் சரி - புறப்படலாம்”

“எல்லாக் கொன்ட்ரோல் மீட்டர்களும் சரியா”

“யேஸ்”

‘வழக்கத்திற்கு மாறாகவே, ஜாக்கிரதா வஸ்தராய் இருக்கிறார் எனப் புரிந்தது:

“ஓகே, ஒரு தரம் ‘செக்’ பண்ணி விடுவோம்” புதினமாயிருந்தது.

“எண்ணை” (Fuel)

பாலன் சுவிட்சைத் தட்டி விட ‘குறி காட்டி முனை’ பாய்ந்து விலகி தொங்கலில் நின்றது.

“ஓகே பைன்”

நிலாவைக் காட்டி குசு குசுவெனக் கதைத்தார்.

நேரத்தைப் பார்த்தார்.

ஜோதிக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. இன்னும் விமானக் கதவு மூடவில்லை. உள்ளே போன வில்லீஸ் வரவில்லை. வந்துவிட்ட பாதுகாவலரின் நடவடிக்கை தெரியவில்லை. திரும்பிப் பார்த்தால் சந்தேகம் வரும்.

‘பி’ இருக்கைக்காரர்கள் வில்லீசைத் தெரிந்ததாகவே காட்டிக் கொள்ளவில்லை. ‘அத்தனையும் எஜமான நேசம்’

‘அவர்களை எப்படி மடக்குவது’

பத்து நிமிடங்கள் அதிகமாய்ப் போய் விட்டது. வாசலில் பணிப்பெண் கும்பிட்டு யாரையோ வரவேற்றாள்.

‘ஒருவருக்காகத்தானே இது வரை தாமதித்தது! மெல்லிய பட்டுத் துணியில் ‘நஷனல்’ போட்டிருந்தார்.

அதே நிறத்தில் மிருதுவான வேஷ்டி.

பாதங்களில் மெல்லிய செருப்புகள்.

மென்மையான உடல்.

பளிச்சிடும் மூக்குக் கண்ணாடி.

முப்பதிற்குள் வயது... ! பணிப்பெண் இலக்கத்தைப் பார்த்து கூட்டிச் சென்றாள். இருந்ததும், பைலட் கபினை நாடினாள். போன கையோடு, வில்லீஸ் வெளியே வந்தார். வந்தவருக்குக் கும்பிட்டார். பின்னால் வந்த பெண்ணும் கை கூப்பிப் பல் காட்டினாள்.

'யாரோ சாமியார் தான் - சந்தேகமில்லை. அவன் பக்கத்தில் அமர்ந்தான். சாமியார் ஆசாமியோ-தெரியாது. எங்கு பார்த்தாலும் சாமிகள் கதை தானே அடிபடுகிறது!

சாமியாரின் கையை பிடித்துக் கொண்டார். வில்லீஸ் பெண்ணின் கையைப் பிடித்துச் சிறிது நேரம் தன்னோடு வைத்திருந்தார்,

நேரத்தைப் பார்த்தார்.

கை காட்டி விட்டு, சுதவுற்து வந்தார்.

வாசலில் நின்றவன், சலூட் அடித்தான்.

வில்லீஸ் விரைந்து வெளியேறினார்.

ஏணியை எடுத்தார்கள்.

சுதவு மூடிக் கொண்டது.

'நோ ஸ்மோக்கிங்' அறிவிப்பு வந்து வந்து போனது.

விமானம் இரைந்தது. ஓடு பாதையில் ஓடி, மேலே கிளம்பி உயர்ந்துகொண்டே போனது.

ஜோதி விக்கித்துப்போனான். வில்லீஸ் எங்கே?

தொண்டையில் என்ன சிக்கிக்கொண்டது?

'வில்லீஸ் நீ எங்கே போனாய்?'

ஜோதி அம்மிக் கல்லாயிருந்தான்.

“ஆழம் தெரியாமல் காலை விட்டாண்டி குதம்பாய் - அவதிப்பட்டாண்டி”

“குதிக்காலை முதலை கவ்விக்கொண்டது”

நீரிற்ருள் ஓசையில்லாமல் இழுபட்டான்.

‘தொலைந்தேன்’

வெள்ளத்தில் மூச்சு முட்டியது.

‘நான் சும்மாயிருந்தேன். நீயாக வந்து மாட்டிக்கொண்டாய். கால் எனக்கு, தலை மனைவிக்கு, ஈரல் குழந்தைக்கு’

‘எங்கே கொண்டு போகிறாய்’

‘சத்தம் போடாதே’

“அதோ விருந்து”

முதலைத் தாய் குட்டிக்கு அவனைக் காட்டியது.

‘அடிக்கரும்பை கடித்து இழுப்பது போல் கைவேறு கால் வேறாக கடித்துக் குதறப்போகிறது’

‘இறைவா .. தர்மம் வெல்லும் என்றெண்ணி ஏமாந்து போனேனே’

‘உளறாதே -

கடத்துவது உன் தர்மம் என்றால் -

விழுங்குவது என் தர்மம் -

விளங்குகிறதா'

தாயும், குழந்தையும் ஆரத்தி எடுத்து வரவேற்றன.

'அப்பா, ஈரல் எனக்கு'

'உனக்குத்தான், ஒன்றல்ல... எல்லாமாய் மூன்று'

குழந்தை நாக்கை வெளியே விட்டு நக்கி கற்பனையில் ருசித்தது.

'இறைவா'

..... முன்னுக்கு நின்று பாதுகாப்புச் சட்டையை (Safety jacket) கொழுவிக்க கொழுவி ஒத்திகை காட்டினாள் பணிப்பெண்.

கவனம் சிறிது விலகியது.

குழப்பமான குழப்பம்.

மாப்பிள்ளை இல்லாமல் தாலி கட்டுவது எப்படி?

'திட்டத்தைத் தெரிந்து கொண்டுதான் ஏமாற்றி விட்டானா, அல்லது தற்செயலாய் ..... தெரிந்திருந்தால் எங்களை வளைத்துப் பிடித்திருப்பானே!

'நேரமாகி விட்டது. இப்போது வந்து விடுவார்கள். நித்திரையில் இருக்கும் குழந்தை எழுந்து அநியாயத்திற்கு அழப்போகிறது. சிவப்பு 'வெல்வெட்' கம்பளம் இன்னும் இரத்தம் சிந்திச் சிவக்கப் போகிறது. எடுத்த எடுப்பே தோல்வி'

ஜோதி நெற்றியைப் பிடித்தான்.

'என்ன செய்கிறது' - 'என்2' கேட்டார்.

'ஒன்றுமில்லை'

நேரம் 0015

இருக்க முடியாமல் எழுந்தான்.

ஒன்றுக்கு முடுக்கியது.

மோதாத குறையில் முட்டிவிட்டு 'சொறி' சொல்லி விலகினாள் பணிப்பெண். அவளை மனம் நோக்கவில்லை. வெவ்வேட்தரை இதமாயிருக்கவில்லை. தாயின் மடியில் குழந்தை நித்திரையில் சிரித்தது.

'டொயிலட்' (Toilet) கதவு வரவேற்கவில்லை.

அடுத்ததை இழுத்தான். அதற்கும் - உள்ளே பூட்டு.

இரண்டு நிமிடம்..... 3 நிமிடம்... திறக்கவில்லை.

எவ்வளவு என்று பொறுப்பது! தட்டினான்.

யாரோ வயிற்று வலிக்காரர்கள்!

திரும்ப வந்து இருக்கையில் விழுந்தான்.

'ஐந்து நிமிடம் பாப்பம்'..... ஐந்தும் அவசரமாய் இறந்தது. எழுந்து நடந்தான்,

தள்ளிப் பார்த்தான்.

"ஹலோ, யாரது உள்ளே"

"....."

அடுத்ததையும் தள்ளினான்.

'பணிப்பெண்ணிடம் சொன்னால்'

திரும்ப நினைத்த போது, கதவு மெதுவாய், மனமில்லாமல் திறந்தது. தலை மட்டும் எட்டிப் பார்த்தது.

"சிறிது காத்திருக்க முடியுமா?" - கேட்டான் எட்டிப் பார்த்தவன்,

"என்ன செய்கிறாய் உள்ளே"

டொயிலட்டைப் பாவிக்கிறேன்"

"இவ்வளவு நேரமா"

இவனது 'டை' கண்ணில் பட்டிருக்க வேண்டும்.

“உங்கள் பெயர் என்ன?”

“ஏன்?”

“நீங்கள் ஜோதியா?”

விளங்கி விட்டது.

“நீங்கள் மிஸ்டர் குமரன் தானே?”

“உள்ளே வாங்க”

“நான் முதலிலேயே ஊகித்திருக்க வேண்டும்.

“மன்னித்து விடுங்கள்”

‘பரவாயில்லை - அடுத்ததில் கார்த்தி, தெரியும்தானே’
இரண்டு பேருக்கு உள்ளே இடமில்லை. இதுவரை
பாவிக்காத இயந்திரத் துப்பாக்கி பளபளத்தது.

“நாங்கள் மோசம் போனோம்- வில்லீஸ் விமானத்
தில் இல்லை”

கருமேகம் திடீரென சந்திரனை மறைத்தது.

“ஏன்... ஏறவில்லையா?”

“ஏறினான் - இறங்கிவிட்டான்”

இடுப்பில் சொருகியிருந்த நிவால்வரை எடுத்துக்
கொடுத்தான் குமரன். ஜோதிக்கு விசித்திரமாயிருந்தது.

‘இந்த நிலையிலும்கூட அசையாமல் இருக்கிறாரே’

“உங்க சீற்றுக்கு உடனே போங்க”

“.....”

‘ஹரி அப்’ (Hurry up)

குமரன் கத்த, ஜோதி கேட்டான்.

“என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?”

“பார்ப்போம்”

‘நல்ல காலம், யாருக்கும் ஒன்றுக்கு முடுக்கவில்லை’
குமரன், கார்த்தியின் கதவை தட்டியதைப் பார்த்தான்.

நேரே நடந்து, இருக்கையில் விழுந்தான்.

நெஞ்சின் தாளம் காதினும் கேட்டது.

‘கார்கோ செக்ஷனில் (Cargo Section) ஒரு பாவமுமறி யாத தடித்த கடதாசிப்பெட்டி கார்த்தியிடம் உதை வாங்கியது.

துவக்கைத் தூக்கி எறிந்தான்.

“இப்ப என்ன செய்யிறது... எல்லாமே பாழ்”

“அவதிப்படாதே”

“கீழே குதிக்கவா சொல்கிறாய்”

விமான ஓட்டத்தைவிட சிந்தனை ஓட்டம் வேகமாக...

அவனுக்குப் பொறுமை கரைந்து கரைந்து.....

“இது போன்ற கஷ்டங்களை எதிர்பார்க்காதது நம்முடைய தவறுதான்”

அவன் எலியைப் பார்ப்பது போலப் பார்த்தான்:

நம்முடைய தவறு என்று சொல்லாதே - உன்னுடைய தவறு. திட்டத்தைப் போட்டவன் நீ. நடத்துகிறவன் நீ எல்லாமே நீ. எங்களிடம் என்ன சொன்னாய். என்ன கேட்டாய்”

விமானம் ஒரு படி திடீரெனக் கீழே இறங்கிற்று. விழப்பார்த்தான் கார்த்தி. பிடித்தான் குமரன். உதறி விட்டான் அவன்.

அத்தனை உஷ்ணம்.

சுடு சொற்கள் வந்ததைத் தாங்க முடியாமல் கண்

கலங்கினான் குமரன். கைக்குட்டையை எடுத்து, மறைத்து துடைத்துக்கொண்டான்.

“நோ, குமரன், ஐ ஆம் சொறி, எல்லாம் பாழாப் போச்சு, நீ சொல்கிற நிதானம் எனக்கு வராது”

“வேற வழியேயில்லை கார்த்தி... அரை குறையாக மடிவதிலும் முயற்சிப்பதே மேல்”

“சரி சரி, இப்ப என்ன செய்ய”

“நான் ‘பைலட் கபினுக்குள் போறன்’ நீ தொங்கலில் நில”

“தலையே முழுகிப் போச்சு... இனி சாண் போனா என்ன முழும் போனா என்ன”

‘அவன் இந்த அளவிற்கு இறங்கியது பெரிது’ குமரன் எல்லாவற்றையும் ஒரு தரம் சரிபார்த்துக்கொண்டான். இயந்திரத் துவக்கை கடதாசியில் சுற்றினான். நேரத்தைப் பார்த்தான் 0025.

‘தீவை விட்டு நெடுந்தாரம் போயிருக்கும் எம் 18’

வெளியே வந்தான். பணிப்பெண்கள் உணவு பரிமாறத் தொடங்கிவிட்டார்கள். உணவுத் தட்டுகள் கோலம் காட்டின. தள்ளு வண்டி வழியை மறைத்துக்கொண்டிருக்க அதுவும் நல்லதற்குத்தான்- நேரே நடந்தான்.

கார்த்தி பின்னால் வந்து பக்கச் சுவருடன் மறைந்து கொண்டான்.

கார்த்தி பார்த்தான். நீள நடைபாதையில், மிகவும் நிதானமாய், குமரன் நடந்து பைலட் கபினுள் நுழைவது தெரிந்தது.

துவக்கை நீட்டி வளைத்து, மிக மிக ஆயத்தமாய் கார்த்தி நின்றான்.

குனிந்துகொண்டே பரிமாறிய பணிப்பெண், தற்செயலாய் நிமிர்ந்தபோது ...

“ஹேய், அங்கே என்ன செய்கிறாய்”.

கண்டுவிட்டாள்.

“மை கோட்”-‘மசீன் கன்’... கப்டன் .. கப்டன் ..

கார்த்தி- தீர்மானமாகத் தயாரானான்.

கப்டலின் கபினுக்குள் - அவள் எதிர்பாக்கவில்லை - இன்னுமொரு துவக்கு நீட்டிக்கொண்டிருக்குமென்று. உள்ளே வந்தவள், அதே துரிதத்தில் பின்வாங்கினாள், பொறியிலகப்பட்ட எலியாக, ஆடினாள், ஓடினாள், அலைக்கலைந்தாள்.

அதற்குள்.....

முழு விமானத்திற்கும் விளங்கிவிட்டது. புயற்காற்றின் சுழற்சி - ஒவ்வொரு இருக்கையையும் வலம் வந்து.....

'ஐயோ, அம்மா'

'கடவுளே'

'ஓ... ஜீசஸ் கிறைஸ்ட்'

'கதிர மலையானே'

'அல்லாஹ்'

அனைத்து கடவுள்களுக்கும் 'மன்றாட்ட விண்ணப்பம் பறந்தது. எல்லா மதங்களும் அங்கே சம்மதமாயின.

ஒருவனே தேவன் என்ற ஞானம் - விசித்திரமாய் இணங்கிற்று.

எதுவும் விளங்காமலே குழந்தை வீரிட்டது. தாய். பிள்ளையை மறைத்து மார்போடு பிடித்துக்கொண்டாள்

எழுந்துகொள்ள எத்தனித்த வெள்ளைக்காரி - 'சிக்'கென இருந்தாள்.

நிலைமை கட்டுப்பாட்டை மீறுவதாய், கார்த்திக்குப் பட்டது. உடனே கவனிக்காவிட்டால் அது நம்மைக் கட்டுப்படுத்திவிடும். கடைசி இருக்கையின் பின்னால் வந்து நின்றான். ஒரு கை ஊன்றிய போது - அதில் இருந்தவரில் சிறு நடுக்கம் கண்டான்.

“எவரும் அசையக் கூடாது”

“எதற்காக எங்களை”..... அழகுப் பணிப் பையன் கேட்க ‘ஸ்ராட்’ எடுத்தான்.

“எவரும் பேசக்கூடாது. மீறினால், துவக்குப் பேசும்”

அவனது தொடக்கத்திற்கு ‘அவசர பிரேக்’ விழுந்தது.

கார்த்தி நடுவில் நடந்தான். வழி மறித்த உணவு வண்டியை இழுத்து, பின்னுக்குத் தள்ளினான்.

“வாயில மண்”... என்றாள் கிழவி.

மூன்று பணிப்பெண்கள் மூர்ச்சிக்காதகுறையில் வழியை மறைத்துக்கொண்டு நின்றார்கள்.

“வழியை மறைக்க வேண்டாம்”

முடுக்கிவிட்ட ‘சௌந்தர்யப் பொம்மைகள்’ நான்முந்தி நீ முந்தியென சொல்வழி கேட்டன.

விமானத்தின் இரைச்சலைத்தவிர, வேறு ஒன்றும்கேட்க வில்லை. கப்டன் பாலனிடம் குமரன் தீர்க்கமாய்ச் சொன்னான்.

“லுக் கியர் கப்டன், சொல்கிறபடி செய்யுங்கள். இப்போது நேரம் 00.30. வந்த வழியே திரும்புங்கள்”

“திரும்ப எனக்கு உத்தரவில்லை”

“துவக்கிலிருந்து ‘அது வந்தால்-திரும்புவிர்களா’”

“உங்கள் இஷ்டம். உங்களையும் சேர்த்து 168பேர்

களின் உயிருக்கு நான் பொறுப்புச் சொல்ல வேணும்”

“அந்தப் பெரிய பதவியை நீங்கள் எடுக்க வேண்டாம்”

“எவ்வளவு மிரட்டினாலும் திருப்பமுடியாது”

“அப்படியா”

“அப்படித்தான்”..... கரீம் முன்னே விழுந்து பதில் சொன்னான்.

நேரம் வீணாய் கழிவது கார்த்திக்குக்கு என்னவோ போலிருந்தது.

மனம் துரு துருத்தது.

“பேசிக்கொண்டிருக்காதே சுட்டுத்தள்ளு”

நிசப்தம் -

ஜோதியை..... கார்த்தி அழைத்தான்.

“யேஸ்”

“ஆஜானுபாவ” ஜோதி அழைப்பிற்கு எழுந்தபோது, நீரிலிருந்து நீர்யானை கிளம்பியது போல் ‘என் 2’ உணர்ந்தார். இன்னும் எத்தனை பேர் ஊடுருவி இருக்கிறார்களோ.

“பைலட்டைக் கவனியுங்கள்”

றிவால்வரை வெளியே எடுத்தான் ஜோதி.

வெள்ளைக்காரக் கிழவி, பக்கத்திலிருந்த இளைஞனை ஒரு மாதிரிப் பார்த்தாள். “யாரை நம்புவது”

ஜோதி குமரனிடம் போனான்.

“என்ன சொல்கிறார்கள்”

“வழிக்கு வரமாட்டேன் என்கிறார்கள்”

“துவக்கை எடுத்தபின் மென்மைக்கு இடமில்லை. நான் வழிக்குக் கொண்டுவருகிறேன். இல்லாவிடில் முடித்து விடுகிறேன்”

குமரன் தடுக்கவில்லை. சண்டித்தனம் அப்போது தேவையென நினைத்தான்.

“உடனே திருப்பு”, தலைக்கு குறிநீண்டது. அவர்களுக்கு அவனது ‘ஆறடி இரண்டு அங்குலம்’ புதிது. ‘சுட்டாலும் சுட்டு விடுவான், மடையன்’

“நீ யார்?”

“அது உனக்குத் தேவையில்லை... சொன்னதைச் செய்” பாலன் யோசித்தான். கரீம் யோசிக்கவில்லை.

“முடியாது - முடியாது - முடியாது”

கரீமின் தலையில் நிவால்வர்பிடி மிகக் கோபமாய் இறங்கியது.

விமானம் உடனே தடுமாறி, பக்க மேகங்களில் முட்டி வழிதவறி, மரத்திலிருந்து வீழ்ந்ததுபோல் கீழிறங்க ...

பல மொழிகளில் ‘ஐயோ’க்கள் ஒன்றாகக் கேட்டன.

“பத்து எண்ணி முடிவதற்குள் திருப்பிவிடு... திஸ் இஸ் யுவர் லாஸ்த் சான்ஸ்” (This is your last chance)

ஒன்று, இரண்டு, மூன்று ..

‘முதலாம் வகுப்பில்’ முன்னுக்கிருந்த பணக்காரக் கிழவர் கத்தினார்.

“அவங்க சொல்கிறபடி செய்யுங்கப்பா”

பின்னுக்கிருந்து வயலின், மிருதங்கப் பக்க வாத்தியங்கள்.

“சொல்கிறபடி செய், சொல்கிறபடி செய்”

கரீம் ஏராளமாக மயங்கிக் கிடந்தான். தலையில் இரத்தம் வழியவில்லை உட்காயம்.

“ஏழு, எட்டு”.....

ஆத்திரத் துவக்கின் ‘றிக்கர்’ (Trigger) அநேகமாய் உள் வளைய... குமரனுக்கே சந்தேகமாயிருந்தது.

‘சுட்டு விடுவானோ’

பாலன் திரும்பினான்.

“இப்போது என்ன செய்ய வேண்டும்”

ஜோதி குமரனைப் பார்த்தான்.

“விமானத்தைத் திருப்பி அதே வழியில், அதே வேகத்தில்..... ம... சரியாக.....”

மணியைப் பார்த்தான்.

“... 20 நிமிடங்கள் பறக்க வேண்டும்” சொன்னான் குமரன்.

பாலன் வேகத்தைக் குறைத்தான். இன்னும் சிறிது மேலே போனான். வலப்பக்கமாய் திருப்பினான். வந்த வழியே இப்போது விமானம் பறந்தது.

ஜோதி கிட்ட காதில் குசுகுசுத்தான்.

“இரண்டு பேரைப்பற்றி பிரசாந்தன் சொன்னார்: துப்பாக்கி வைத்திருப்பார்கள்”

“இருக்குமிடம் தெரியுமா?”

“ஓம்”

“தெரிந்ததைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் கவனியுங்கள்”

ஜோதி நடந்தான். வில்லீசுடன் வந்த அழகுச் சிலை சாமியோடு கதைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

கரீம் தெளிந்து எழுந்தான். தலைக்குள் என்னவோ செய்தது. ஆத்திரமும் கிளர்ந்தது.

“பாலன், இது நியாயமில்லை, இவங்களுக்குப் பயந்து விட்டுக்கொடுக்கக் கூடாது. இவர்கள் ஸ்ரீலங்காவிற்குத் திரும்பி வரத்தானே வேணும்”

பாலன் பார்த்துவிட்டு எதுவும் சொல்லாமல் திரும்பினான்.

“நீ பயந்து விட்டாய்”

“அப்படியே இருக்கட்டும், நீ நான் சொல்கிறபடி செய்”

குமரன் கரீமைப் பார்த்துச் சொன்னான்:

“துள்ளுகிற மாடு பொதிசுமக்கும்”

“யார் மாடு என்று தெரியத்தான் போகிறது” - கரீம் கத்தினான்.

“கதைத்து நேரத்தை வீணாக்காதே... வில்லீஸ் ஏன் பிரயாணத்தை நிற்பாட்டினான், தெரியுமா உனக்கு?”

“தெரியாது தெரிந்தாலும் உனக்குச் சொல்லமுடியாது” பாலன், உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

“இல்லை”

“தெரியாது என்று தப்பிவிடமுடியாது. வேறு வழியில்லாவிடில், சுடக்கூடத் தயங்கமாட்டேன்”

“சுட்டுப்பார் தெரியும்”

“பாலன், கரீமைத் தடுத்துவிட்டுச் சொன்னான்”

“மிஸ்டர் குமரன், எதுவுமே தெரியாத எங்களை மிரட்டுவதில் புண்ணியமில்லை - வேண்டுமானால் அவர் மகளைக் கேளுங்கள்”

“மகளா, எங்கே?”

“அதோ”

மின்னல் தெறித்தது.

கறந்த பால் கன்னலொடு நெய்கலந்து நாக்கில் ஊற்றியதுபோல் - காதில் இனித்தது.

சாமியாருக்குப் பக்கத்தில் அவள்.

அதே மூக்கு..... அதே மிடுக்கு.....

அந்தக் குழப்பத்திலும் அவள் ‘வனாந்தர நீராக’ தென்பட்டாள்.

வரவேண்டியவன் வரவில்லை. வாரிசு வந்து- வளமாக மாட்டியிருக்கிறது.

குமரன் நெஞ்சில் பால் வார்த்த அவளை, இரகசிய நேயத்துடன் பார்த்தான்.

குமரனின் நெற்றியில் ஆச்சரியக்குறி. அவனது பைலட் சீற்றில் சிறிதே விரிந்த வாடா மல்லிகை மொட்டு மெல்லிய இதழ் விரித்து பச்சையரிசிப் பல்வரிசை காட்டி அரை நாணத்துடன் சிரித்தது.

“யார் நீ? என்ன செய்கிறாய் இங்கே?”

அதற்குள் பல சுவிட்சுகளை அநியாயமாய்த் தட்டி, மீட்டர் மேடையில் ‘பியானோ’ வாசித்தாள். குறுணியான குங்குமப் பொட்டு ‘தமிழ் மலர்’தான் என்றது.

உண்டான சலிப்பில், ஆணாக இருந்தால், இவ்வளவிற்கும் அறை விழுந்திருக்கும். பெண்ணை, அதுவும் வானத்துத் தேவதையை என்ன செய்யத் தோன்றும்!

“இந்தாம்மா, இது பிளேன், உன் பாட்டுக்கு விளையாடாதே, யார் நீ?”

‘இயர் போனை’ (Ear phone) வேறு மாட்டிக்கொண்டிருந்தாள்.

நாலு கொடுக்கலாம், அந்தக் கன்னம் அடி வாங்கும் கன்னமா இல்லை. தீட்டி விடாமலே மை தடவிய தீட்சண்யப் புருவங்கள். சீழே ஆச்சரியக் கண்கள். பஞ்சாபி உடுப்பில் இருந்தாள்.

“இந்தா பெண்ணே, உனக்கு என்ன செவிடா?”

இறக்கைகளைச் சிலுப்பிக்கொண்ட வெள்ளைக்கொக்கு
- மருண்ட வெள்ளை முயல்துட்டி - திரும்பியது.

மிஞ்சி மிஞ்சிப் போனாலும், பதினேழைத் தாண்டாது,
..... அரும்பு.

“மன்னித்து விடுங்கள், பைலட் கபினைப் பார்க்கும்
ஆசையில்.....”

“எப்படி உள்ளே வந்தாய்?, யார் விட்டது?”

“ஒருவருக்கும் தெரியாது”

தெவிட்டாத அந்தத் தெள்ளமுது நைசாக நழுவப்
பார்த்தது.

“ஓ .. மாயைக் கண்களே மூடிக்கொள்ளுங்கள்”

“யார் இந்தச் சின்னச் சிறுக்கி”

“ஹேள ஆர் யூ குமரன்” (How are you Kumaran)
திரும்பினான்- வில்லீஸ்.

“பைன் சார்- இந்தப் பெண் எவருக்கும்
தெரியாமல்.....”

“ஹேய், என்ன செய்கிறாய் இங்கே? உன்னை எங்கே
எல்லாம் தேடுவது”

“நோ டாடி, சும்மா.....”

“ஓ, பெரிய இடத்துப் பெண், எனினும் இடம் மாறி
தோரணைகள் இல்லாமல் பிறந்திருக்கிறாள் ..... இவ்வளவு
யௌவனமும் யாரிடமிருந்து வந்தது- அப்பனா, அம்மையா!

“சரி சரி உன்னுடைய சீற்றுக்குப் போ”

தந்தையின் கன்னத்தைக் கிள்ளிவிட்டு அசைந்தாள்
அந்த ஆரணங்கு. தன் கன்னத்தைத் தடவிவிட்டான்
குமரன்.

“என் மகள்தான், ‘ஓக்ஸ்போர்ட்’ யுனிவெசுற்றியில

(Oxford University) படிக்கிறாள். லீவில் வந்திருக்கிறாள்.

அன்று- இதயத்தை இளக்கி, பிழிந்துவிட்டுப்போனவள்

இன்று- பொல்லாத தகப்பனின் பிரதிநிதியாக வந்திருக்கிறாள்.

மொட்டு- மலராகி, மணம் பரப்பத் தொடங்கியிருக்கும்.

குமரன் அவளை நெருங்கினான்.

அவள் நட்சத்திரக் குவியலில், சந்திரனாய் தனித்து பிரகாசித்தாள்.

‘இவளை தீவில் இறக்கி, பணயக் கைதியாக்கி... எப்படி முடியப்போகிறது. பனி தூங்கும் ரோஜா மலரை பரமனின் காலடியில் அல்லவா சமர்ப்பணம் செய்ய வேண்டும். கசக்கிக் கஷ்டப்படுத்த யாருக்கு மனம் வரும்..... டேய், டேய், கள்ளப்பயலே, எங்கே போகிறாய்? நீ வந்த வரத்தென்ன, போற போக்கென்ன! கேவலம், கேவலம், எழுந்திரடா மடையா!’

தோளைச் சிலுப்பி மண்ணைத் தட்டிவிட்டது சேவல்.

அவள் சிடு சிடுவென இருந்தாள். ‘சிவந்த தக்காளிப் பழம்’ நேரத்தைப் பார்த்தான். 0039.

“உங்கள் பெயர் என்ன?”

“உனக்குச் சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை”

ஏக வசனம் என்னவோ செய்தது: பேச்சில் மிளகாய் உறைப்பு.

“பெயர் வேண்டாம், உங்கள் அப்பாவைப் பற்றிச் சொல்ல முடியுமா”

“அவரைப்பற்றிச் சொல்ல ஒன்றுமில்லை”

“இருக்கிறது, அவரது திட்டம் என்ன?”

“திட்டம் அவரிடமில்லை, உன்னிடம்தான்”

“அப்பா செய்யும் அநியாயங்கள் தெரியுமா?”

“ஒன்றுமறியாத அப்பாவி மக்களை துப்பாக்கி முனையில் மிரட்டுவது அநியாயமில்லையா”

பிரயாணிகள் இரண்டு பேரையும் பார்த்தார்கள். இந்தப் பெண் இடக்கு மடக்காகப் பேச, கோபத்தில் அவன் ஏதும் செய்து விட்டால் !!!

குமரன் கூட்டத்தைப் பார்த்தான். ‘வெம்பி நொந்துபோன கிழங்கள்’ ஒரு தரம் செருமிக்கொண்டான்.

“தயவு செய்து எல்லோரும் கொஞ்சம் கவனியுங்கள். நமது போராட்டத்தின் வரலாறு கேட்கச் சுவைக்காது. இதில் தர்மம் இருக்கிறது என்பதை மட்டும் நான் சொல்வேன். சந்தர்ப்ப வசத்தால் நீங்களும் சிக்கிக்கொண்டீர்கள். கஷ்டங்களைப் பொறுத்து - சிறிது ஒத்துழையுங்கள். யாருக்கும் துரும்பளவு துன்பமும் இல்லாமல் திருப்பி அனுப்புவோம். .... தவறினால்.....”

சாமியார் அவனைக் கூர்ந்து கவனித்தார்.

அழுத்தம் கொடுத்து நிறுத்தியவன், தொடர்ந்தான்.

“தவறினால்... என்னால் உத்தரவாதம் தரமுடியாது.

“நேர் நின்று எதிர்க்கச் சக்தியில்லை. பேடிகளுக்கு ஏன் போராட்டம்.” ..... தகரத்தில் அறுத்தது போல் அவள் குரல் காதில் இறங்கிற்று.

கூட்டத்தில் ஒருவன் குரல் எழுப்பினான்.

“இது உங்கள் சொந்தப் பிரச்சினை. எங்களை ஏன் வதைக்கிறீர்கள்..... பிளேன் எங்கே போகிறது? அதை முதலில் சொல்லுங்கள்”

‘அரைமணி நேரத்தில் தெரியும்- கலவரம் வேண்டாம்’

“நாளைக்கு ஆம்ஸ்டர்டாம் (Amsterdam) போய் கப்பல் ஏறவேண்டுமே”

ஒரு கணம் தர்மசங்கடமாயிருந்தது. எதிர்பார்த்த சங்கடம்தான். அதை நிஜத்தில் தரிசிக்கும்போது - இந்த ஜீவ மரணப் போராட்டமே தன் உயிர் இழந்து நிற்பதாய் அவனுக்குத் தோன்றிற்று. திட்டத்தைப் போட்டபோதும் சரி, அமுல் நடத்தும் போதும் சரி, உதைத்த ஒரே ஒரு இடம் இதுதான். 'அப்பாவி மக்கள்' இதற்காகவே, முழுத் திட்டத்தையும் கைவிட்டு விடலாமா என்று கூட சிந்தித் திருக்கிறான். ஆனால்!

காரியங்கள் காலத்தை மிஞ்சிவிட்டன.

“ஐ ஆம் ரெறிபிலி சொறி” (I am terribly sorry)

“உங்களுக்கு ஒரு தர்மம், மற்றவர்களுக்கு ஒரு தர்மம். இதுதான் தர்மப் போராட்டமா? அந்த வார்த்தையைப் பாவிக்கவே அருகதையில்லை”

குட்டிக்குதிரை, பிடரி மயிரை சிலுப்பிக் கனைத்தது.

“ஒவ்வொரு அசைவிற்கும் விளக்கம் சொல்லி, விமானம் கடத்த முடியாது. கதைக்கத் தொடங்கியதே மிகப் பெரிய தவறு என குமரன் உணர்ந்தான்.

மிகப் பொருத்தமாய், ஸ்திரமாய் கார்த்தி கத்தினான்.

“போதும் குமரன், யாருக்கும் விளக்கம் கொடுக்கத் தேவையில்லை. விமானம் கடலை நெருங்கப் போகிறது. பைலட்டை முதலில் வழிப்படுத்து”

“உங்கள் அப்பா ஏன் வரவில்லையென்று சொல்ல முடியுமா?”

“முடியாது”

“அப்படியானால், எல்லாவற்றிற்கும் தயாராய் இரு”

“நான் எப்போதோ தாயார்”

“குமரன் அவளோடு என்ன கதை, பைலட்டைக் கவனி”

குமரன் பைலட் கபினுக்குள் வந்தான். கரீம் அவனைப் பார்ப்பதே பாவம் போல் உஷ்ணமாயிருந்தான். பாலன்-மேகத்தை வெறித்துப் பார்த்த வண்ணமாய்.....

“நாங்கள் இறங்கப் போகுமிடம்”

கொம்பாசில் (Compass) காட்டினான்.

“நோத் வெஸ்ட்... கடலை அண்டியதும் ஆயிரம் அடி கீழே போங்கள். அதிலிருந்து 10 நிமிடம் பறந்தால் கீழே வெளிச்சம் தெரியும்”

“வெளிச்சமா? எப்படி வரும்?”

“வரும்”

“168 உயிருக்கு நீங்கள் பதில் சொல்ல வேண்டும்”

“உங்களால் முடியாவிட்டால், சொல்லுங்கள், நான் இறக்குகிறேன்”

அவன் கொடுக்கத் தயாராக இல்லை.

குமரன் நேரத்தைப் பார்த்தான். இன்னும் அரை மணி. தீவு வந்து விடும் - விமானம் குருட்டுத்தனமாய் இறங்கும். வானம் பிளந்ததென, பறவைகள், மிருகங்கள் கதிகலங்கிப் போகும். நள்ளிரவுப் பயங்கரத்தில் - சனங்கள் அச்சத்தின் உச்சத்திற்கே போய்விடுவர்”

கடவுளே!

“ஹான்ட்ஸ் அப், (i) ands up ... அசையாதே, அசைந்தால் சுட்டுவிடுவேன்”

புதிய குரல் சிங்களத்தில் கேட்டுத், திடுக்கிட்ட குமரன் வெளியே பாய்ந்தான்.

“ஹேய், நீ யார்?”

ஜோதி நெளிந்தான். அவனது கைகளை மடக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு நின்றார்கள் ‘என் 2, என் 3’. கைகளில் றிவால்வர்.

கார்த்தி அவர்களைக் குறி பார்த்து நின்றான்.

“கார்த்தி, ஒன்றும் செய்யாதே,”

அவசரமாய் கத்தினான் குமரன்.

“துவக்கை கீழே போட்டுவிட்டு, சுவரோடு நில்”
வில்லீசின் மகள் - நிலா, நிதானமாய் குமரனுக்குப் பக்கத்தில் வந்தாள்.

'கறுத்த பெல்ட், நீல பெல்ட்.....' சகல கராட்டிகளும் சமயத்தில் கைவிட்டுவிட்டன. அவர்களை மடக்கி, மண்டி போடச் செய்வது பெரிய விசயமும் இல்லை. பின் ! ஊகிப்புப் பிழைத்துவிட்டது. அவசர முளை - இடம்மாறியிருந்த ஆட்களை நம்பிவிட்டது: 'பீ 2, பீ 3' - இருக்கைகள் சமயம் பார்த்து ஏமாற்றி விட்டன; கவனமெல்லாம் - யாரோ இரண்டு அப்பாவிட்களில் தூரத்திலிருக்க - குனியக்காரர்கள் அருகிலேயே இருந்திருக்கிறார்கள்:

'அரைக்கிழங்கள்' என குறைத்து மதிப்பிட்டது பிழைத்துப் போயிற்று; போதாததற்கு சிகரட்டுக்கு நெருப்புக் கேட்டிருக்கிறார்கள். அடுத்தடுத்த இருக்கைகளில் 'போடா வாடா' அன்னியோன்யத்தில் அவர்கள் இருக்கும் போதே சந்தேகப்பட்டிருக்க வேண்டும்;

'மரமண்டை மடையா'.....

'கௌரவ' அரசவையில், துகில் உரிந்த திரௌபதையின் வெட்கத்தில் சிலிர்த்து உடல் வியரித்தது; இடுப்பில் கை வைத்த துச்சாதனனை கை வேறு கால் வேறாக்கி, பிழிந்தெடுத்த இரத்தத்தில் கூந்தலை ஈரமாக்கி, சீப்பால் இழுக்க வேண்டும்.....

முதுகில் அழுத்திய றிவால்வர் இது பாரதப் போர் இல்லை என்றது;

“உனக்கு நல்லா வேணும்” எல்லோரும் காகங்களாய்க் கரைவது போலப் பிரமை. நெற்றி வியர்வை கழுத்தில் இறங்கிற்று.

“சேய், பாம்புகளை பழுதையென நம்பிவிட்டேனே”

கழுத்து வலித்தது.

திரும்பினான்.

“திரும்பாதே”

கையையும் இறுக்கினான் ‘என் 2’

‘ஓடு மீன் ஓட்டடும், உறுமீன் வரட்டும்... அதுவரை... வாடியிருப்போம்...’

ஜோதி காத்திருந்தான்.

“மிஸ், விமானத்தை கொழும்பிற்குத் திருப்பச் சொல்லுங்கள்” .. சொன்னான் ‘என் 3’

குமரன் அவளைப் பார்த்தான்.

அவள் கார்த்தியைப் பார்த்தாள்.

இயந்திரத் துவக்கின் குறி விலகவில்லை.

அதன் பலம் அவளுக்குத் தெரியும்.

அப்பா அனுப்பியவர்கள், மூளைக்கு வேலை கொடுத்திருக்கலாம்.

கிளிப்பிள்ளைகள் கூட சொன்னதைச் செய்யுமே.

ஒரு கணம் எல்லாம் அவளுக்குக் கறுப்பாய்த் தெரிந்தது. இருட்டு விலக நாழிகை சென்றது.

‘முள்ளை முள் கொண்டு எடுக்க வேண்டும்’

வில்லீஸ் விமான சாம்ராஜ்யத்தின் எதிர்கால வியாபகம்... இந்த வெறிக்கூட்டத்தை வேரோடு கிள்ளியெறிவதில் இருக்கிறது என ஐயந்திரிபற அவள் நம்பினாள்.

கார்த்தி ஆடிப் போகவில்லை.

கடைசித் துருப்பு தன்னிடகுருப்பதாக அவன் நினைத்
தான். அந்நேரத்திலும், பொறுமை வழமைக்கு மாறாக
தன்னிடம் அபரிமிதமாக வந்திருப்பதை அவன் உணர்ந்து
ஆச்சரியம் கொண்டான்.

தன்தானைத் தலைவன், குமரன் ஆணையிடும் வரை,
வெறும் மிரட்டல்களைத்தவிர, வேறு எதையும் செய்வ
தில்லை என அவன் திடமாக இருந்தான்.

துவக்கு கண்ணிமைக்காமல் காத்திருந்தது.

கூலிக்கு மாரடிக்கும் கூட்டமும், பட்டாசுத் துவக்கு
களும். எதற்கும் துணிந்தவர்களை மடக்க முடியுமானால்
'இவப்பவே மேல்' என அவன் கத்தினான்.

குமரன் பிரயாணிகளைப் பார்த்தான்.

கிழவி ஒருத்தி கம்பளியால் தலை முழுதுமாய் போர்த்த
திருந்தாள்.

“பயக்குளிர்.”

அருகே, அவள் பேர்த்தியோ! ‘எங்கள் உயிர் உன்
கையில்’ என்று சொல்கிறாள்!

அவன் குழம்பினான். ஆனால் கஷ்டப்பட்டுப் பிடித்த
பானையை...உடையவிடத் தயாராயில்லை.

பைலட் கபினில் கரீம் கதைத்தான்.

“நான் போய்ப் பார்த்து விட்டு வரட்டுமா”

“நோ, நீ போய் இன்னும் குழப்பி விடாதே”

பாலன் சொன்னான்.

“கடலை நெருங்கி விட்டோம், என்ன செய்வது”

வேகத்தைக் குறை, பின்னோக்கிப் போக வேண்டாம்.
நமக்கு மூளை இருக்கிறது. 168 உயிர்களைக் காப்பாற்றும்
பொறுப்பும் இருக்கிறது.

உயிருக்கு ஊறு விளைவிக்கும் எந்தச் செயலையும் நான் அனுமதிக்க முடியாது. நோர்த் வெஸ்ட் (North West) போக வேண்டாம், வேகத்தைக் குறை”

“இப்படியே, கொழும்பிற்குப் போய் விட்டால், என்ன?”

“முளையைப் பாவி, கரீம். அவர்களிடம் என்ன இருக்கிறது? நீ பொறுப்புள்ள விமானி. அவசரப்படாதே”

“கொழும்பிற்கு மெசேஜ் (Message) கொடுத்தால்”

“பொறு பாப்பம்”

“வேகக்கட்டுப்பாட்டு மீட்டரில்” கம்பி கீழிறங்கி யிருந்தது.

ஹெல்மெட்டைக் கழட்டினான் பாலன்.

அவன் தோளில் அந்த விமானத்தின் முழுப்பாரமும் அழுத்திப் பாரித்தது. எழுந்தான்.

மங்கிய ‘வாசிக்கும் ஒளியில்’ அங்கிருந்தே எல்லாம் தெரிந்தது.

குமரனை, கார்த்தியை அவன் பார்த்தான்.

‘அவர்கள் தியாகிகளா, துரோகிகளா?

நான் யார்? துரோகியின் கைக் கூலியா?

விமானத்தின் பாரம் அழுத்திற்று.

நடந்தான்.

“மிஸ்டர், குமரன் வன் மினிட்”

“யேஸ்”

“ஒன்றை நீங்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.”

நான் உங்கள் எதிரியில்லை. வென்றால் சந்தோசப் படுவேன். தோற்றால் துன்பப்படுவேன்.

இங்கே, என் பொறுப்பு உங்களுக்கு விளங்கும்.

அப்பாவி உயிர்களோடு விளையாடுவது, நம் இரு பகுதிக்குமே நல்லதல்ல.

தயவுசெய்து, துப்பாக்கிகளை கைவிட்டு, என்னோடு ஒத்துழையுங்கள்.

நீங்கள் விரும்புகிற இடத்தில் பாதுகாப்பாக உங்களை இறக்கி விடுவது என் பொறுப்பு. என்னை நம்புங்கள்.

“இவர்களிடம் நீங்கள் மண்டியிடத் தேவையில்லை. சரண் அடைவதைத் தவிர வேறு வழியே இவர்களுக்கில்லை.”

முதலாளித்துவ தோரணையில் அவள் பேசினாள்.

“மிஸ் நிலா, பொறுமையாக இருங்கள், பிளீஸ்”

அவள் பெயரை முதன் முறையாக குமரனின் மூளை புரிந்து கொண்டது.

“கார்த்தியிடம் சொல்லுங்கள், துவக்கைக் கீழே போடும்படி”

“மிஸ்டர், பாலன், நாம் உயிருக்குத் துணிந்து விட்டவர்கள். நம்முடைய நோக்கம் ஒன்றுதான்.

அதோ, கார்த்தியைப் பாருங்கள் - என்னுடைய ஆணைக்காகக் காத்திருக்கிறான்.

தலை அசைத்தால் போதும் - வில்லைத் தட்டி விடுவான்.

நீங்கள் தான் றிவால்வரை போடச் சொல்ல வேண்டும்”

“கப்டன் யோசிக்க வேண்டாம், இவர்களை நாங்கள் வழிக்குக் கொண்டு வருகிறோம்..... நீங்கள் பிளேனை கொழும்புக்குத் திரும்புங்கள்”

‘என் 2’ நம்பிக்கையுடன் சொன்னான்.

“குமரன் நேரம் போகிறது..... சுட்டுத்தள்ளி விட்டுமா?” கார்த்தி தாங்காமல் கத்தினான்.

ஒரு குழந்தை தாயைக் கட்டிக் கொண்டு அழுதது, குமரன் நேரத்தைப் பார்த்தான்.

‘... விமானம் கடலைக் கடந்து ஓடிக்கொண்டிருக்கும், இன்னும் 5 நிமிடங்களில் கொழும்பு கட்டுப்பாட்டு நிலையத்தின் ஆளுகைக்குள் வந்து விடுவோம்”

இங்கிருந்து இவர்கள், செய்தி கொடுக்காமலே, விமானம் வருகிறது என அவர்கள் புரிந்து கொள்வார்கள்.

அதன் பின் !

கனதியாகக் கழிந்த நேரம் பயம் காட்டிற்று.

குமரன் கார்த்திக்கு கண்களால் சைகை காட்டினான்.

கார்த்தி, தன் பையிலிருந்து 'ஹான்ட் கிறனேட்'

(Hand grenade) ஒன்றை வெளியே எடுத்தான்.

புறத்தே கொழுவிக் கொண்டான்.

"உங்களைத்தான்" ... கார்த்தி கூப்பிட்டான்.

'என் 2', 'என் 3' - திரும்பினார்கள்.

இயந்திரத்துவக்கின் கண்ணாடி மையம் 'என் 2'வின் தலையை கருணையின்றி குறி பார்த்தது.

குதிரையைத் தட்ட சுட்டு விரல் வளைய .....

பாலன் தலை நிமிர்ந்தான்.

நிலா காதுகளைப் பொத்தினாள்.

ஜோதி நெளிந்தான்.

குமரன் அசையாமல் இருந்தான்.

சிலர் இருக்கைகளுக்குள் மறைந்து கொள்ள, பலர் கண்களை மூடிக் கொண்டனர்.

'ஐயோ' ... அதிகமாய் கேட்டது.

"பிளீஸ், பிளீஸ்"

'யாரது?' ... குமரன் குரல் வந்த இலக்கைப் பார்த்தான்.

"தயவு செய்து, நிவால்வர்களைக் கீழே போட்டு விடுங்கள்" இளம் சாமியார் - ஒருவர் மட்டும் கதைத்தார்.

மகுடிக்கு மயங்கும் பாம்பைக் கண்டிருக்கிறான். வெறும் சொல்லுக்கு மயங்கும் மனிதர்களை எப்போது கண்டான்!

குமரனுக்கு ஆச்சரியம் தாளவில்லை.

மூன்று நிவால்வர்கள் கீழே விழுந்து சிதறின.

ஜோதி, கைகளை விடுவித்துக் கொண்டான்.

'யார் இவர்? சாமியாரா... மந்திரவாதியா !'

‘கொம்பாசின்’ வழிகாட்டலில் அந்த ‘இயந்திரப்’ பறவை வடமேற்குத் திசையில் திரும்பியது.

குமரன் ‘இடது’ இருக்கையோடு நெருங்கி நின்றான் .
“வேகத்தைக் குறையுங்கள்”

துவக்கு கட்டளையிட்டது.

சாவிகள் கொடுத்த பொம்மைகள் துரித கதியில் அசைய, ‘ஸ்பீடோ மீற்றரில்’ (Speedo meter) குறிகாட்டி தெத்தித் தெத்திக் கீழே விழ.

‘பாஸ்ரன் யுவர் சீற் பெல்ட்ஸ்’ (Fasten your seat belts) அறிவிப்பு அதன் ஒளிப்பாதையில் ஓடியது.

பல நெஞ்சங்களில் இடி இடித்தது.

கைக்குழந்தையை மடியில் வைத்து ஒன்றாக பெல்ட்டால் இறுக்கினாள் தாய்.

அமெரிக்க சுவர்க்கத்திற்கு டிக்கட் வாங்கியவர்கள் நரக வாசலை எதிர்பார்த்தார்கள்.

‘நோ ஸ்மோக்கிங்’ அறிவிப்பைக் கண்டதும், அவசரமாய் இழுத்து ஊதி நூர்த்தார்கள் :

போவது- திரும்பியே வராத ஒரு வழிப்பாதையின் நுழைவாசலுக்கா!

கணவனைக் கட்டிப்பிடித்து அழுதாள் மூக்குத்திய ஒருத்தி.

மணிக்கட்டுக்கு நழுவிய வளையல்களை உருவி மேலே விட்டு தொடர்ந்து அழுதாள்.

பணிப்பெண் ஓடிவந்து, தலையை மிருதுவாய்த்தடவி விட்டாள். 'பயம் வேண்டாம்' என்றாள்.

பின் இருக்கை 'மொட்டைத் தலை' தன்னையும் அந்தக் கை தடவாதா என்று ஏங்கியது.

எல்லோரும் பெல்ட் கட்டுவதைப் பார்த்து உறுதிப்படுத்தினாள்.

“அளவற்ற அருளாளனே, நிகரற்ற அன்பாளனே”

“பரமண்டலத்திலிருக்கும் எங்கள் பிதாவே”

“வேலெடுத்து வினை தீர்க்கும் முருகா”

“அன்பேயுருவான புத்த பகவானே”

..... 'எம் 18' மேகப் படிகளில் கீழே இறங்க இறங்க ஆண்டவரின் பல பிம்பங்களுக்கு அழைப்புகள் போயின.

பிள்ளையாருக்கு 'லாட்டரி' அடித்தது.

தேங்காய்களும், பொங்கல்களும் 'லிஸ்ட்டில்' நிறையவே சேர்ந்தன.

'நாசமாப் போவாங்கள்' ... கையை நீட்டி கிழவி நெட்டி முறித்தாள்.

“காட்டு மரங்களின் தலையிலா இறங்குவது” ..... காரீம் சினம் + வெறுப்புடன் கேட்டான்.

“சொல்கிறபடி செய்தால் மரத்தில் இறங்காது”

“பைலட் எண்டு சொல்லவே வெட்கப்பட வேண்டும் நீ. இருட்டுக்காடு, இத்தனை சனம், கொஞ்சம் தவறினாலும், சாம்பல் தான் மிஞ்சும்”

குமரன் செவிடனாயிருந்தான்.

“திவு இன்னும் வரவில்லையா?” பாலனிடம் கேட்டான்.

“போகச் சொன்ன பாதையில்தான் போகிறோம்”

டேர்ன் அன்ட் சிலிப் (Turn & slip Indieator) இண்டி கேட்டரைப் பார்த்தான் குமரன்.

“இன்னும் சிறிது இறங்கி இடது பக்கம் சரிவாகப் போங்கள்”

விமானம் சரேலெனச் சரிய, பின்னால் ஒருமித்த ஓலம் கேட்டது.

குமரன் சப்தம் கேட்டுத் திரும்பினான்.

கண்கள் சிவந்து, முகமெல்லாம் வியர்வை முத்துக்களுடன் நடுத்தர ஆசாமி வந்தார்.

“டேய், உயிரோட விளையாடுறீங்கள், என்ன? நான் ஹார்ட் பேஷண்ட். என்ர உயிருக்கு நீ தான் பொறுப்புச் சொல்ல வேணும்”

ஜோதி ஓடிவந்து அவரை விழாமல் பிடித்துக்கொண்டான். நிறையவே, குழம்பியிருந்தார். நிறையவே குடித்து மிருந்தார்.

“பிளீஸ் சீற்றில போயிருங்க. பிளேன் லாண்ட் பண்ணப் போகுது” ஜோதி அவரை அணைத்தும், தள்ளியும் கொண்டு போனான்.

குமரன் முகப்புக் கண்ணாடியை ஊடுருவினான்.

‘வழி மாறி விட்டோமோ’

‘எங்கட கண்ணீர் சும்மா விடாது’

‘உங்கட பிள்ளை குட்டி விளங்காது’... ..

சாபங்கள் கிணற்றிலிருந்து கேட்டன.

கண்ணாடி பனிப்புகையை எட்டித் துடைத்தான் குமரன். ‘மேகக் கூட்டத்திற்கும் கீழிறங்கி வந்து விட்டோம்’

‘வெளிச்சம் எங்கே?’ ‘சரியான பாதை தானா?’
குமரனுக்குச் சந்தேகம் வந்தது. கசங்கிய வரைபடத்தை
நிமிர்த்தி வைத்துப் பார்த்தான். கொம்பாசைப் பார்த்
தான். குழப்பம்தான் மிஞ்சியது.

ஓடி வந்தாள் பணிப்பெண் மூச்சு வாங்கியது.

“கப்டன் ஒரு அம்மா மயங்கிட்டாங்க”
திரும்ப ஓடினாள்.

மயங்கியவளின் முன் வரிசை இருக்கையில் இருந்த
இளைஞன் புதினம் பார்க்க எழுந்தான்.

துப்பாக்கி கண்காணிக்க, வேகமாய் இருந்தான்.

‘டோன்ட் வெறி, அவவுக்கு ஒண்டுமில்லை.’

மயங்கியவளை விட, கணவன் மோசமாக அழுதான்.

‘நான் என்ன செய்யப் போறன்’

அந்தத் தாம்பத்தியத்தின் அந்தரங்க ராகம் சில பிரத்த
யேகமான உணர்வுகளைத் தொட்டபோது, அங்கிருந்த
வேறும் தம்பதிகள் பகிரங்கமாகவே கண்ணீர் விட்டு
பூக்கை இழுத்துக் கொண்டனர்.

கார்த்தி, ஜோதியைக் கூப்பிட்டு, காதில் ஏதோ
சொல்ல, பல தலைகள் திரும்பின.

ஜோதி, குமரனிடம் வந்து, அவன் காதில் வாங்கி
யதைக் கொடுத்தான்.

“எல்லோரும் கவனியுங்கள்,” குமரன் சொல்ல
வாயெடுக்க -

அவன் பையில் - கிக்... கிக்.....கிக்..... கேட்டது.

ஓலி வாங்கியை நீட்டி விட்டான்.

‘இதை எப்படி மறந்து போனேன்.’

“திஸ் இஸ் வை ஸ்டேசன்”, ஹலோ”

“யேஸ்”

“ஹலோ, எச்ஸ் ஸ்டேசன்”

“யேஸ்”

“கேட்கிறதா?”

“ஓம்”

“எதுவும் தெரியவில்லை. நன்வே வெளிச்சம் போடவில்லையா?”

“25 ‘பர்லல்’ (சமான) வெளிச்சம் வைத்திருக்கிறோம். இன்னும் முன்னேறி வாருங்கள்.”

“எல்லாம் சரியா?”

“வந்து பார்”

“தாங்க் யூ”

கிக் . . . கிக் . . . கிக் . . . நின்றது.

கம்பியை மடக்கி விட்டு, ‘கோ எகட்’ (Go ahead) என்று சொன்னான் குமரன்.

“யாருடன் கதைத்தீர்கள்?” பாலனின் கேள்விக்கு பதில் வரவில்லை.

“பாலன், உங்களுக்கு கஷ்டமாக இருந்தால் நான் செலுத்துகிறேன்”

“வேண்டாம், என்னால் முடியும்”

“றன்வேயின் சில இடங்களில் பள்ளங்கள் இருக்கும். மரக்கிளைகள் நீட்டிக் கொண்டிருக்கும். ‘அம்புலன்ஸ்’ இல்லை. கவனம் தேவை”

“தெரிந்தும், திட்டம் போட்டிருக்கிறீர்களே”

“எங்கள் திட்டப்படி நீங்கள் அந்த சீற்றில் இருக்கவில்லை”

“என்னால் முடியும்”

பின்னால் வந்த பணிப்பெண், சுத்தினாள் - “அங்கே பாருங்கள்” ஒரு வரி நெருப்புத் தெரிந்தது.

குமரன் சொன்னான் - “சிலிப் டவுன்” (Slip down)

குமரனுக்கு என்னவோ செய்தது. இரண்டு கண்ணீர் முத்துக்கள் அவனையறியாமல் சட்டையில் விழுந்தன.

“ஓ... சரண், யூ ஆர் கிறேட்”

நெருங்க, நெருங்க, நெருப்பு வரி பிளந்து சமாந்திரமாய் ஓடுவதை அவன் கண்டான்.

பாலன் ஒலிபரப்பியைத் தட்டி, அறிவித்தல் செய்தான்.
 “திஸ் இஸ் யுவர் கப்டன் ஸ்பீக்கிங், நாம் இறங்கப் போகிறோம். பெட்டுகளைக் கட்டிக் கொள்ளுங்கள் ... கலவரம் கொள்ளவேண்டாம்... இறங்கியதும் அவதிப்படாமல் சொல்லும் வரை உங்கள் இடத்திலேயே இருங்கள் - நன்றி”

“எந்த எயர் போர்ட்” பல குரல்கள் பரிதவித்தன.

ஜன்னல்களுடே எட்டிப்பார்த்தார்கள். கீழே சுடர்விட்டு டெரியும் நெருப்பின் ஜுவாலைகளைக் கண்டபோது - திகைத்து, பேச்சே வராமல் உள்ளொடுங்கினர்.

பாலன் கவனமானான். வேகத்தைக் குறைத்து, வானப் படிகளில் இறக்கினான். அடர்ந்த இருட்டின் நடுவே, நெருப்பு வளையங்கள் கண்களைப் பறித்தன.

காற்று சாதகமாக அடிப்பதை ஜுவாலை சாயும் திசையை வைத்து அனுமானித்தான்.

‘பிரேக்கை’ கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டான்.

கீழே வர வர, நெருப்பு வரிகளின் நடுவே, ஒற்றையடிப்பாதை போல், றன்வே தெரிந்தது.

இறங்க முன், சுற்றுப்புறத்தைப் பார்ப்பது நல்லது என நினைத்தான். பணிந்து வந்து மேல் எழும்பினான்.

வானத்தில் வளையம் போட்டு, மீண்டும் கீழே நேர் கோட்டில் வந்தான்.

இதோ நெருங்கி விட்டது.

‘ஸ்பீடோ மீட்டரில்’ குறிகாட்டி பூஷ்யத்திற்குச் சற்று மேல் துடிதுடிக்க, ஒரு பாதையை அண்டி வந்து.....

அதோ ... அதோ.....

விமானம் பயத்துடன் தன் முன்னங் கால்களை ஒரு பாதையில் இறக்கிற்று.

குமரன் ஆடி அசைந்து விழப் பார்த்தான்!

பாலன் பெருமூச்சு விட்டான்.

ஐம்பது ‘நெருப்புக் கூட்டங்கள்’ அந்த இயந்திரக் கழுகை வரவேற்றன.

அமாவாசை இருட்டு தோற்றுப்போய் விட்டிருந்தது. நரி ஒன்று ஊவ்... ஊவ்... என ஊளையிட்டது.

‘யூஸ்லெஸ் நரி’

ஊளையில் நித்திரை கலைந்துபோன ‘வாகை மரத்து ஆந்தை’ கண்களை விரித்துப் பார்த்து தலையைச் சிலுப்பி விட்டு, மீண்டும் மூடிக்கொண்டது. கட்டுப்பாட்டு நிலையத்தின் உச்சியிலிருந்து குமரன் கடலைப் பார்த்தான். ‘பள்ளிக்கு நேரமாச்சு, எழும்படா’ என்று அம்மா திட்ட, எழுந்த பிள்ளை போல ‘பகலவன்’ கடலுக்குள்ளிருந்து மெதுவாய் ‘மொட்டைத் தலை’ காட்டினான்.

ஒளிக்கால்கள் நீள, நீள அடிவானம் வெளுத்துச் சிவந்தது. நங்கூரத்தில் நின்று ‘ஜீசஸ் போட்’ பனிப்புகையின் ஆளுகைக்குள் மங்கலாய் அசைந்தது.

‘எம் 18’ன் முதுகெங்கிலும் பனித்துளிகள் கோடுகள் வரைந்து வரைந்து கீழே வடிந்தன.

பிரயாணிகள் இறங்க நண்பர்கள் செய்திருந்த காட்டு மரத்து ஏணி, பின் கதவு வாசலோடு சாத்தப்பட்டிருப்பதை அவதானித்தான்.

கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை ஒரே பச்சைக் காடு. அதற்கும் அப்பால் பனிமூட்டம் மரங்களைப் பார்த்தான்.

பெரிய ஆல மரத்திற்கு அருகே, சிறிய ஈச்சமரப் பற்
றைகள். இயற்கையின் படைப்பில் எத்தனை ஏற்ற இறக்
கங்கள்.

பறக்கும் போது இது போல எத்தனை காடுகளைப்
பார்த்திருக்கிறான். விரித்த பச்சைக் கம்பளம் மட்டுமே
தெரியும்.

ஆலமரத்தின் உயரமோ, அறுகம் புல்லின் குறுக்கமோ
அப்போது வித்தியாசப் படுவதில்லை.

நிலத்தில் இறங்கி விட்டால் வர்ணங்கள், லெட்சணங்
கள் காரணகாரிய விஸ்தாரங்கள், எல்லாமே.. மரத்திற்கு
மரம் பிரிவினைப்பட்டு நிற்கும்.

மரங்களுக்கு மட்டுந்தானா இந்த 'மாயைத் தத்துவம்'
மனிதர்களுக்கு !!

நேருக்கு நேர் நிற்கும் போது, இவன் வில்லீஸ், அவன்
கார்த்தி, இது கோபம், அது பொறாமை என்று பிரித்து
ணரத் தெரிகிறது.

மாயைப் பேயை விட்டு விலகி மேலே போய்விட்டால்
எல்லாப் பரிமாணங்களுமே, பச்சைக் கம்பளமாய், நன்
மையுமில்லாமல், தீமையுமில்லாமல், சமப்பட்டு விடுதல்
சாத்தியம் தானோ! அதன் பிறகு வில்லீசுமில்லை, வேத
னையுமில்லை. நண்பனுமில்லை, பகைவனுமில்லை ..

ஆபாசம் இல்லாத அந்த ஆத்மார்த்த உயர்நிலைக்
குப் போவது எப்படி!

ஒரு கணக்கில் எண்ணங்களின் வலுவான இழுப்பில்
எங்கோ, உலவிவிட்டு மீண்டும் விமானத்தைப் பார்த்தான்.
சரவணன் அங்கே நாவல் காத்துக்கொண்டிருக்கிறான்.
காட்டிற்கும், குளிருக்கும், இருட்டிற்கும் முகம் கொடுக்க
முடியாத மற்றவர்கள் கம்பளிக்குள் முடங்கிக் கொண்டிருப்பார்கள்.

வெளிச்சம் வந்ததும், பனிக்குளிர் விட்டதும், முழு விமா
னமுமே எழுந்துகொள்ளப் போகிறது.

ஓத் பேஸ்டை வாயில் வைத்துக்கொண்டு 'டொயிலட்' தேடப் போகிறது. கோப்பி கிடைக்குமா என்று அலையப் போகிறது.

வயிறு நிரம்பிவிட்டால் - 'எப்போது திரும்பப்போவது' என்று கேட்டு உயிரை வாங்கப் போகிறது.

சடசடவென இறக்கைகள் ஒலியெழுப்ப, பாலைமரக் கொப்பிலிருந்து பறவையினங்கள் பறந்தன.

'காக் காக் காக் .. என எழுந்த 'உதய கானம்' மற்றைய மரங்களையும் தொற்றிக்கொள்ள, அந்தக் காட்டின் உறக்கம் - இனி கலைந்து விடும் என அவன் தெரிந்து கொண்டான்.

முதுகில் கறுப்பு வரியோடு, மூக்கில் குங்கும வர்ணமிட்ட ஒற்றைக் குருவி - கீக் கீக் என்று ராகம் பாடி கட்டுப்பாட்டு நிலையத்தின் இடிந்த தாவாரத்தில் வந்து தரித்தது. அதற்கு வில்லீசும் இல்லை ... கடத்தலும் இல்லை..... பாடிப் பாடி சுதந்திரமாகப் பறக்கிறது.

அந்த அதிகாலை மங்கல் ஒளியில், எதிலுமே பிடிப் பில்லாமல் அவன் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான்.

கேட்டோம் - தரவில்லை. விமானத்தைக் கடத்தியாகி விட்டது. கேட்டதற்கு மேலாகவே அவன் இப்போதுதரக் கூடும். முடிவு? மீண்டும், கொழும்பு, பம்பாய், பாங்கொக் என்று பறத்தல் தொடரும். கால ஓட்டத்தில் - தேவைகள் அதிகரிக்கும். அதற்கு இன்னுமொரு போராட்டம்.....

கருத்தேயில்லாத பேய் ஓட்டம். இந்தத் துவிச்சக் கர வாழ்க்கைக்கு முடிவேயில்லையா!

சரவணனும், மணியும் கடமை மாற்றிக்கொள்வது தெரிகிறது. சரவணன் தன்னைப் பார்த்துக்கொண்டே இறங்குவதை குமரன் கண்டான்.

“மேலே வா சரண்”

மேலே வந்ததுமே சரண் கேட்டான்.

“இனி என்ன, தலைவா”

“பகிடியா விடுகிறாய்”

“உண்மையைத்தான் சொல்றன்”

“நாங்க எல்லோருமே போராளிகள். எங்களுக்குள் தலையுமில்லை, வாலுமில்லை, விளங்குதா”,

“விளங்குது தலைவர், அடுத்தபடி என்ன”

“சனமெல்லாம் எழும்பி, கோப்பிக்குக் கத்தப் போகுது”

“கவலைப்படாதே, அங்க பார்”

பத்துப் பதினைந்து நிழல் வீரை மரங்களின் அடியே, பற்றையெல்லாம் வெட்டி, மணல் தூவியிருந்தது. அடுப்புகள் தயார்.

கொண்டு வந்த அரிசி, பருப்பெல்லாம் போதுமா?

“முணு நாளைக்கு”

“பிறகு”

“அதுக்குள்ள பிரச்சனை முடிந்து போகும் என்று நினைக்கிறன்”

“எப்பிடி முடியும் - அவன் தான் வரேல்லையே”

இருமியபடியே கேட்டான் சரண்.

“அவன் வராதது தான் நல்லது போலத் தெரியுது”

“என்ன சொல்றாய்”

“தகவல் அனுப்பப் போறன்”

“யாருக்கு”

“ஏன்”

“அவனோடு கதைக்கச் சொல்லி”

“அவருக்கு ஆபத்து ஒண்டும் வராதா”

“அவனது உயிர் இங்கேயிருக்கு -

அவரைத் தொடக்கூட முடியாது”

“உயிர் எண்டு எதைச் சொல்றாய் - பிளேனையா”

“பிளேனோடு வந்த மகளைச் சொல்றன் - இத் தனை பிளேனுக்கும் அவள் தான் ஒரே வாரிசு. அவளுக்காக எதையும் செய்தே ஆகவேண்டும்”

“செய்யா விட்டால்”

“புத்திர சோகம் பொல்லாதது”

“உனக்கென்ன தெரியும் அதைப் பற்றி”

“இராமாயணம், மகா பாரதம்... எல்லாமே புத்திர சோகத்தை சொல்றதை நீ பார்க்கேல்லைபா”

“எனக்கு இதெல்லாம் விளங்காது”

“சரி சரண், நீங்க நாலு பேரும் சனங்களைப் பாருங்க, மனம் நோகாமக் கவனியுங்க, நானும் கார்த்தியும் காவல் காக்கிறம்.”

“அந்தப் பெண் எப்படி?”

“சரியான கடுகு. கிட்டப் போகவே வெடிக்குது”

சரவணன் இருமிக் கொண்டேயிருந்தான். அடிக்கடி உமிழ்ந்தான்.

“சரண், ஒருக்கரத் துப்பு பாப்பம்”

அவனுக்காக அவன் மீண்டுமொருதரம் உமிழ்ந்தான்.

“டேய், என்னடாது, ரத்தம் வருகுது.”

“.....”

“என்னடா, கேக்கிறன், சும்மா நிக்கிராய்”

குமரன் நிசப்தமானான்.

“ஒண்டுமில்லை மச்சான், வெய்யில் ஒத்து வரல்லப் போல”

உடைத்துக் கொண்டு வந்த கண்ணீர் வெள்ளத்தை குமரன் தடுக்கவில்லை. குழந்தை போலக் கேவினான். சரவணன் அந்தக் காட்டிலும், மேட்டிலும், வெய்யிலிலும், பனியிலும் நின்று நிர்மாணித்த அந்த ஓடு பாதை - அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தது.

“என்னால தானேடா, இந்தக் கஷ்டம் எல்லாம்”

அவன் அழுத போது, இவனுக்கும் அழுகை வந்தது.

“அழாதை மச்சான் - ஒப்புயர்வில்லாத தலைவன் நீ. நாங்கள் துணிந்த பிறகு - இதென்ன இரத்தம்”

“எங்களைவிடு. அந்தா அடுப்புக்கு விறகு சேர்க்கிறானே மாறன், துவக்கோட நிக்கிறானே மணி, இவங்களெல்லாம் - எங்களைவிடப் பெரியவங்கள் அழாதை.”

குமரன் அழுதான்.

மூக்கைச் சிந்தினான்.

ஏனோ தெரியவில்லை, தொடர்ந்து அழ வேண்டும், அழுது, அழுது அந்தக் கண்ணீரிலேயே கரைந்து விட வேண்டும் என விரும்பினான்.

“மாறன், சுடுதண்ணி வச்சிற்றியா, தலைவருக்கு ஸ்ராங்கா ஒரு கோப்பி போடு”

மணி 'எம் 18' லிருந்து கத்தினான்.

“சரண் ஒருக்கா வா”

இருவரும் இறங்கினர். விமானத்தை அண்மிக்க - மணிக்குப் பின்னால் வில்லீசின் பாது காவலன் 'என் 2' நிற்பது தெரிந்தது.

“இவர் வெளிக்குப் போக வேணுமாம்”

“10 நிமிடம் பொறுக்கச் சொல்லு”...குமரன் சொன்னான்.

“ஏன் என்ன செய்யப் போறாய்” என்று கேட்டான் சரண்.

“நான ஒருக்கா உள்ள போக வேணும் - அதுக்குப் பிறகு தான் ஆட்களை வெளியே விடலாம்”

குமரன் ஏணியின் படிகளில் நிதானித்து மேலே ஏற வானத்தில் சப்தம் கேட்டது.

“ஹெலிகப்டர், ஹெலிகப்டர்”

குமரன் ஏணியில் இருந்தவாறே கவனித்தான். தூரத்தில், வந்திறங்க முயற்சித்த அந்த ஹெலிகப்டரைக் கண்டதும் யாரோ தலையில் இறுக்கிக் குட்டியது போலிருந்தது.

ஒரு நாழிகை குமரனுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை.
 வாசலில் இறங்கும் போது கெட்ட சகுனம் போல்
 பார்த்திருந்து பாய்ந்திருக்கிறது கறுப்புப் பூனை.

இது - எப்படி இங்கு வரப்போயிற்று!

அரை மைல் தூரத்திற்கப்பால் ஒரு பாதையின் முடிவில் இறங்க எத்தனித்து, இறங்காமல் கிளம்பியது அந்தக் காற்றாடிக் கழுகு. இன்னும் சமீபமாய் இறங்கி அவதானிப்பது நல்லது என நினைத்திருக்கக் கூடும்.

எல்லோரும் -ஆயுத பாணிகளாய், ஆளுக்கொரு பக்கம் பற்றைகளுக்குள் மறைவு தேடிக் கொண்டார்கள்.

அது இப்போது தலைக்கு மேலேயே வந்தது.

விமானத்துள் -வெளியே நீட்டிய துப்பாக்கியை உள்ளே நீட்டிப் பிடித்தான் மணி. குமரன் ஏணியில் நின்றவாறே சரணுக்கு சைகைகாட்டினான்.

‘சுட வேண்டாம்’

சரிந்து பக்கமாய் வந்தது கழுகு. காற்றாடிகளின் சப்தம் காதுகளை அடைத்தது. முகங்கள் தெளிவில்லாவிட்டாலும், ஆறு பேர் தெரிந்தார்கள்.

பூதக் கண்ணாடி கொண்டு ஒருவன் பார்த்தான்.

பைலட்டின் காதில் ஏதோ வாயசைத்தான்.

மீண்டும் மேலே கிளம்பி அடுத்த பக்கம் போயிற்று.
'அங்கே, கார்த்தி பற்றைக்குள் ஒளித்திருப்பான்.
துரு துரு வென கைகள் துடிக்கக் காத்திருப்பான்.
அவதிப்பட்டு எதுவும் செய்யாமல் இருக்க வேண்டும்!
மிக அண்மையில் வந்த அதனை குறி பார்த்துக்
கொண்டிருந்தான் கார்த்தி.

'எதையும் பார்க்க முடியாது - சூடு தான்'.

ஒடு பாதையை விட்டு சிறிதே விலகி காட்டுப் பக்க
மாய் பறந்தது. பூதக் கண்ணாடியில் பார்த்தவன் தலை
யசைக்க, வேகத்தைக் குறைத்துக் கீழே வந்தது.

சரண் எதிர்பார்க்கவில்லை.

திடீரென, ஏழெட்டுக் குண்டுகள் கார்த்தியை நோக்கி
காட்டிற்குள் பாய்ந்தன.

உயர்ந்த 'கறையான்' புற்றருகே, சாய்ந்து கொண்டு
சரண் குறிபார்த்தான்.

சந்தர்ப்பம் தெரியாத கறையான்கள் கழுத்தில் ஊர்ந்
தன.

பைலட்டின் தலை தெளிவாகச் சரணுக்குத் தெரிந்தது.
விசையைத் தட்டுவதற்குள் -

டப், டப், டப்—... என பல வெடிகள் 'எம் 18'
லிருந்து கிளம்பி ஹெலிகாப்டரின் 'அன்ரனா' (Antenn a)
வைத் தாக்க, அது மறு பேச்சில்லாமல் உடனே மேலே
கிளம்பிற்று.

எல்லாத்திக்கிலிருந்தும் வெறும் வானத்தில் வெடிகள்
பாய்ந்தன; சூடு விழும் தூரத்திற்கப்பால் - கழுகு மறைந்து
போயிற்று.

'கார்த்திக்கு என்ன நடந்தது'

விமானத்திலிருந்து பாய்ந்தான் குமரன்.

ஜோதியும் ஓடி வந்தான்.

“கார்த்தி, கார்த்தி”

பற்றைக்குள்ளிருந்து தலை காட்டினான்.

உயிர் வந்தது குமரனுக்கு.

“ஏண்டா, கூப்பிட்டா, ஏன்எண்டு சொல்றேல்லையா?”

காலைப் பார்த்தான் கார்த்தி.

“என்ன”

“கறையான் புத்தில காலை வைச்சிற்றன் - நல்லாக் கடிச்சுப் போட்டுது”

“ஹெலிகாப்டர் போயிற்றுதா” - ஓடிவந்த மாறன் கேட்டான்.

“அது தானாப் போகேல்லை - போக வைச்சிற்றார் தலைவர்” கார்த்தி ஏளனமாய்ச் சொன்னான்.

“என்ன சொல்றாய்”

“லேசா சுட்டு விழுத்தியிருக்கலாம். இவர் மகாத்மா காந்தி தலையைச் சுடாம, வாலை மட்டும் சுட்டு, எச் சரிக்கை பண்ணி அனுப்பீற்றார்.”

“திரும்பி வராதா”

“வராது - திரும்பிப் போய் தகவல் குடுக்கும்”

“ஆர் அனுப்பினது”

“வேறயார், வில்லீஸ் தான்”

“திட்டத்தில் எங்கோ ஓட்டை விழுந்திருக்கிறது. நாங்களும் வர, அவங்களும் வர, சொல்லி வைச்சாப் போல எல்லாம் நடந்திருக்கு”

குமரன் குழம்பினான்.

‘புறப்படும்வரை எல்லாம் சரியாத்தானேயிருந்தது’ அதன் பிறகு !!!

ஜோதி சொன்னான்.

“இதில குழம்பிறதுக்கு ஒண்டும் இல்லை எதிர் பார்த்ததுதான் நடந்திருக்கு”

“என்ன எதிர்பார்த்தாய்?”

“ஸ்டிரைக் நடந்திருக்கு. கன நாளைக்குப் பிறகு பிளேன் போகுது. இயற்கையாகவே வில்லீஸ் கவனமாக இருந்திருப்பான். அடுத்த எயர் போட்டில விசாரிச்சிருப்பான். வரவில்லையென்று தெரிந்ததும் - தேட அனுப்பியிருக்கிறான்”

“அது சரி, வேற எயர் போட்டில தேடாம, விசாரிக்காம, குறிப்பா, எவருக்குமே தெரியாத இந்தக் காட்டிற்கு வரவேண்டிய காரணம்”?

‘சரியான கேள்வி’.. குமரன் யோசித்தான்.

அவன் நினைப்பது சரியானால் - திட்டத்தில் ஓட்டை விழுந்துதான் இருக்கிறது.

ஓட்டையைப் போட்டது யார்? குமரனுக்கு அடிவயிற்றில் நொந்தது. தலைக்குள் வலித்தது.

மயக்கம் வரும் போலிருந்தது.

மாறன் நிதானமாய் சொன்னான். “இதுவும் நல்ல திற்குத்தான்”

“எப்படி?”

“கலகம் பிறந்தா, நியாயம் பிறக்கும் - கலகம் கெதியாப் பிறந்திருக்கு - நியாயம் பிறக்கப் போகுது”

குமரன் ஆமோதித்துவிட்டு “ஓகே, ஜோதி நீங்க சாப்பாட்டு வேலையைப் பாருங்க... .. கார்த்தி நீ என்னோட வா” என்றான்.

“எங்க?”

“பிளேனுக்கு”

சடசடவென நால்வரும் ஓட, குமரன், கார்த்தியுடன் ‘எம் 18’ ன் வாசலுக்கு வந்தான்.

“மணி ஒவ்வொரு ஆளாய் கீழ் அனுப்பு.

கார்த்தி ஏணியடியில் நிற்க, குமரன் கீழே நின்று கவனித்தான்.

“உங்கள் தலையில் இடிவிழ”, தொண்டைக்குள் திட்டிக்கொண்டே கிழவி இறங்கினாள் முதலில். குழந்தையை ஏந்திக் கீழே வந்து தாயிடம் கொடுத்தான் கார்த்தி. மத்தியானச் சூரியனாய் வந்தாள் நிலா. இளம் சாமியார் - பொலிவுடன் இறங்கினார். தாமரை இலைத் தண்ணீர் போல் இருப்பதால் தானோ - இந்தக் கலவரங்கள் அவர் அமைதியைக் காவு கொள்ளவில்லை! மனிதப் பிறவிதானா அல்லது! கடைசியாக, பாலன், கரீம் இறங்கிக் குதித்தார்கள்.

குமரனும், கார்த்தியும் மேலே ஏறிக்கொண்டார்கள். அந்தப் பல வர்ணப் பிரயாணிகள் கூட்டத்தை குமரன் பார்த்தான். சந்தர்ப்பம் கேளாமலே வேடங்கள் பலவந்தமாய் கொடுக்கப்பட்ட அந்த ‘எக்ஸ்ட்ரா’ நடிகர்களை அனுதாபத்துடன் நோக்கினான்.

“நண்பர்களே, நீங்கள் சிறிது ஓய்வெடுங்கள். எது வித கலவரமும் வேண்டாம். தயவு செய்து - ஒரு நாள் பொறுங்கள். திரும்பிப் போகலாம்.

என்ன தேவையானாலும் - யோசிக்காமல் கேளுங்கள்.

ஆனால், நோ ட்றிக்ஸ் பிளீஸ்” (No Tricks please)

சிறிது நேரத்தில், வீரை மர நிழலில், திக்குத்திக்காய் அவர்கள் ஒதுங்கியதை அவன் கண்டான்.

“கார்த்தி - ஹரி அப் - பைலட், கபினுக்குப் போ”

“ஏன்?”

“பிளேனை ஸ்ராட் பண்ணப் போறன்”

“எதுக்கு?”

“சொன்னதைச் செய்”

கதவை மூடிவிட்டு அவர்கள் அவசரமானார்கள்.

எல்லாப் பக்கங்களிலும் அசைந்து கொடுக்கும் இருக் கைகள் அவர்களை ஏற்றுக்கொண்டன.

குமரன் 'எம் 18' ஐ ஸ்ராட் பண்ணத் தயாரானான். சுவிட்ச் மேடையில் கை வைத்து... தட்டித்தட்டி உயிர் கொடுத்தான்.

'துறொட்டிலை' - 'செற்' பண்ணினான். (Throttle)

'எஞ்சின்' - ஒழுங்கான உறுமல் கொடுத்தது. (Engine)

'மக்னட்டோ சுவிட்ச்' - 'ஆன்' இல் விழுந்தது. (Magneto switch)

'ஸ்ராட்டர் வார்னிங் லயிட்' - எரிந்தது. (Starter warning light)

'எண்ணெய் அழுக்கம்' - சரி சொன்னது. (Oil pressure)

விமானம் ஓங்கார நாதத்துடன் விலகத் தொடங்கியது.

"குமரன் எனக்கு விளங்கேல்லை"

"சொல்றன்"

வழுக்கிய விமானத்தை ஓட்டி வந்து கட்டுப்பாட்டு நிலையத்திற்கு நேராக நிற்பாட்டினான்.

"பாக்கிங் பிரேக்" (Parking Brake) - "ஆன்" (on)

"ஸ்ராட்டர் சுவிட்ச்" (Starter switch) - "ஆப்" (off)

"பற்றறி சுவிட்ச்" (Battery switch) - "ஆப்" (off)

'எம் 18' ஓய்வெடுக்கத் தொடங்கிற்று.

"ஓகே, நீ இறங்கு"

"நீ என்ன செய்யப் போறாய்"

"நான் வாறன், நீ இறங்கு"

கார்த்தி போய் விட்டான். குமரன் அங்கிருந்து இறங்கும் போது - சூரியன் மஞ்சள் நிறத்தில் இருந்தான். பேய்ப் பசி பசித்தது.

அதே நேரத்தில், கண்ணுக்கு எட்டாத தூரத்தில், கடற்கரை ஓரத்தில், வந்த ஹெலிகாப்டர், மூன்று பேரை இறக்கிவிட்டுப் போனதை எவரும் காணவில்லை.

கூவ் கூவ்...கூவ் குயிலின் கானம் கேட்டு குமரன் நிமிர்ந்தான்.

'எம் 18' ன் சுழலும் கண்ணாடி விளக்கின் தலையில் சரளமாய் கொத்திப் பார்த்து விட்டு 'அன்ரனா' வில் போய் நின்றது குயில். மீண்டும், கூவ் கூவ்...கூவலுடன் வானத்தில் பறந்து மறைந்து போயிற்று.

சூரியன் மேற்கில் பனை உயரத்தில் இருந்தான்.

ஐந்தாகப் போகிறது - பிரசாந்தன் காத்திருப்பார்.

வில்லீஸ் வரவில்லை என்றதும் குழம்பிப் போவார்.

அவனுடன் கதைக்கச் சொல்ல வேண்டும். அவர் மட்டுமே - அவர் மேற்கொள்ளப் போகும் இராஜ தந்திரம் மட்டுமே அந்தச் 'சஞ்சல இருட்டில்' ஆபத்தான ஒளித் திவலையாக அவனுக்குத் தென்பட்டது.

அன்று விடிந்ததிலிருந்தே - திரும்பிய பக்கமெல்லாம் கேள்வி கேள்வி... இன்னும் களைத்தது.

160 பேருக்கும் ஆயிரம் பிரச்சினைகள், விவகாரங்கள்... உயிரை எடுக்காத குறை.

கோபிக்கவோ, அன்றி அன்பு காட்டவோ முடியாத 'கதம்ப அவஸ்தை'

நிலா, பார்வையாலேயே கருவாடு போட்டு விட்டாள்.

சாமியார் ஒருவர்தான் கொதிப்பைப் புறக்கணித்த சீவன்.

எப்படி முடிகிறது அவரால்!

சூரியன் மேற்கில் சரியவும், காத்திருந்த 'முன்னேரப் பணி' சட்டைக்குள் ஊடுருவி - சூளிர் ஊழியைக் குத்தியதை அவன் உணர்ந்தான்.

மதிய உணவிற்குப்பின் விமானத்திற்குள் போனவர்கள் வெளியே வராதது கொஞ்சம் நிம்மதி.

ஒங்கி வளர்ந்த ஒதிய மரத்தடியில் - சாமியாரும் நிலாவும் தெரிந்தார்கள். பக்கத்தில் கார்த்தி என்ன செய்கிறான்?

கட்புலனாகவில்லை. சற்றுத்தள்ளி - ஜோதி பருப்பில் கல்லுத் தேடுகிறான். மாறன் வெங்காயம் வெட்டுகிறான்.

கையைப் பார்த்தான். ஏரியலை நீட்டி, பட்டனை அழுத்தினான். 'கோலிங் 'Y' ஸ்டேசன்'

"பிரசாந்தன் கியர்"

காத்துக் கொண்டு தான் இருந்திருக்கிறார்.

"வில்லீஸ் வரவில்லை, மகள் வந்திருக்கிறாள்"

"தெரியும்"

"தெரியுமா?"

"லிசன் குமரன், அவர் திரும்பிப் போவதை எயர் போட்டிலேயே கண்டேன். எல்லாமே நன்மைக்குத்தான். காலை நாலு மணிபோல் டெலிபோனில் அவருக்கு விசயத்தைச் சொன்னேன்"

"ஏன்?"

"எங்களுக்கு நேரம் முக்கியம் - தெரிய வைத்தால் நன்மையென்று நினைத்தேன்"

"என்ன சொன்னார்"

“பயந்ததைக் காட்டிக் கொள்ள வில்லை - ஆனால் பயந்திருக்கிறார், பின்னேரம் ஏழு மணிக்கு கதைக்கச் சொன்னேன்”

“உங்களை யாரென்று தெரிந்து கொண்டாரா?”

“ஏழு மணிக்கு நான் கதைப்பதாகத்தான் சொன்னேன், காட்டிக் கொள்ளவில்லை”

“என்ன சொல்லப் போகிறீங்கள்?”

“நீதான் அதைச் சொல்ல வேண்டும், எனக்கு”

“சரி குறித்துக் கொள்ளுங்கள் -

1. ஸ்ரைக்கில் நிற்கும் எல்லோரையும் 24 மணி நேரத்துள் கூப்பிட வேண்டும்.

2. அனுப்பும் கடிதங்களில் கோரிக்கைகளை ஏற்பதாகக் குறிப்பிட வேண்டும்.

கீழே நிலாவின் சப்தம் கவனத்தைக் குழப்பியது - “யாருடன் கதைக்கிறீர்கள்?”

3. பொலிசுக்குத் தகவல் கொடுக்கக் கூடாது.

4. தெரிய வரும் போது - உள்விவகாரம் என முடித்து விட வேண்டும்.

5. பழி வாங்கக்கூடாது.

ஏற்றுக்கொண்டால், ‘எம் 18’ ஐ ரிலீஸ் பண்ணுவோம்.

ஆனால், எல்லாம் முறையாக அமுல் நடத்தப்பட்ட பின் தான் மகளை ரிலீஸ் பண்ணுவோம்.

விஷமம் செய்ய எத்தனித்தால்-விலை, மகளின் உயிர்... குறித்துக் கொண்டீர்களா!”

சரி, ஏழு மணிக்குப்பிறகு, எந்த நிமிடமும் உன்னுடன் கதைப்பேன்.”

“உங்களைக் கண்டு கொள்ள முயற்சி செய்வார்”

“கூடுமான வரை காட்டிக் கொள்ள மாட்டேன்”

“அவர் கொக்கு, பார்த்திருந்து கொத்துவார், இங்கும், ஹெலிகாப்டர் அனுப்பி பெரிய ரகளை”

“ஐ சீ.....”

“நீங்கள் கவனம்”

“ஓகே, நிறுத்தட்டுமா”

“மிஸ்டர் பிரசாந்தன்”

“யேஸ்”

வாக்கிடாக்கி தயங்கியது.

“உங்களுக்கு நாங்க எப்படி நன்றி செலுத்தப் போறோம்”

“ஓகே, குமார் - ஏழு மணிக்குப் பிறகு, சரியா”

“ஓகே சார்”

ஏரியலை மடக்கிவிட்டு, மேலிருந்து கேட்டான்.

“என்ன ஜோதி - என்ன சத்தம்”

“இல்லை ..... பெண் பிள்ளைக்கு இவ்வளவு வாய் கூடாது”

“மீண்டும் தொடங்கி விட்டாளா?”

இறங்கி ஓடி வந்தான். அவள் குரலில் ஆங்கிலமும், தமிழும் கை கோர்த்துக் கோபித்தன.

“என் அப்பாவிடம் பேசக்கூட உங்களுக்கு அருகதையில்லை”

கார்த்தி பாய்ந்தான்.

“நாக்கை அளந்து பேசு”

“அப்பாவுக்கு முன்னால கை கட்டி நிற்க வேண்டியவர்கள், எனக்குச் சொல்லத் தேவையில்லை”

“நாளைக்குத் தெரியும் - யார் கை கட்டுவதென்று”

“கொழும்புக்குத் திரும்பி வரமாட்டீர்கள்”

“அது நாளைக்கு, இன்றைக்கு நீ போக முடியாது?”

“அதையும் பார்ப்போம். யாருக்கும் ஏதாவது வரட்டும் - தப்ப மாட்டீர்கள்”

“உனக்கு லோட் மேயர் என்ற நினைப்பு”

“உனக்குத்தான்”

குமரன் இடை மறித்தான்.

“உங்கள் அப்பாவின் அநியாயம் தெரிந்தால் -
இந்தப் போராட்டத்தின் நியாயம் புரியும்”

“புரிந்து விட்டது. உங்கள் வழிமுறை பிழை. அப்
பாவி மக்களை துன்பப்படுத்த உரிமையில்லை. தர்மம்,
தர்மம் என்று சொல்லும் உங்கர் நாக்கு அழுகிப் போகும்”
நாக்கை நீட்டிக் காட்டினாள்.

“இது அதிர்ச்சி வைத்தியம்-தவிர்க்க முடியாதது”

“20 பேர் சம்பளத்தைப் பார்த்தீங்க, 160 பேர்
உயிரோட விளையாடுறீங்க”

“நோய்க்கு மருந்து கொடுக்கும் போது, அழுகையைப்
பார்க்கேலாது”

“மருந்தை - நோயாளிக்குக் கொடுக்காமல் -

இவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறீர்கள்”

“குமரன், இவளோட என்ன கதை”

“இவள், அவள்’ என்றால் எனக்கும் வரும்”
வேலுவிற்கு விசர் வந்தது.

“என்னடி செய்வாய்”

“எடி, பிடி என்றால் எனக்கும் தெரியும்”

“என்னடி தெரியும்”

கார்த்தி அறையப் போனான்.

அவளும் விடவில்லை.

சாமியார், அவன் கையைப் பிடித்தார்.

“தம்பி, பொறு”

“அதை அவளுக்குச் சொல்லுங்க”... திமிறினான்.

“கார்த்தி, நீ அங்கால போ”...குமரன் சொன்
னான்.

“முடியாது”

அவளும் அடங்கவில்லை. ‘மாரித்தவளைகள்’

“ஆரை ஏமாத்துறீங்கள். எவ்வளவு காசு வாங்க

இந்த நாடகம் நடத்துறீங்கள் - இதைவிடத் தெருவி ல
விரிச்சுக் குந்தலாம்''

குமரனுக்குத் தாங்கவில்லை.

''சட் அப் யுவர் மவுத் யூ பிளடி பிட்ச்''

''யூ பாஸ்ரெட் சட் அப்''

''என்ன சொன்னாய்''

அவள் எதிர் பார்த்திருக்க மாட்டாள்.

பளிச்சென்று கன்னத்தில் புளித்தது.

அவனுக்கே கை வலித்தது.

அடி உரத்தில், முள் பற்றையில் விழுந்தாள்.

அவள் கண்களில் கண்ணீர்க் குண்டுகள் உருண்டன.

சாமியார் நடுவில் நின்று கொண்டார்.

குமரனின் கையைப் பிடித்து அழுத்தினார்.

மற்றவர்களைக் கண்களால் தடுத்தார்.

அவளைத் தூக்கினார்.

அவள் திமிறிக் கொண்டு, விமானத்தை நோக்கிப்

போக, அவர் தொடர்ந்தார்.

அமானுஷ்ய அமைதி.

சூரியனைக் காணவில்லை.

வெறும் சிவப்பு மட்டும் காலடியில் தெரிந்தது.

தனிமைக் கொக்கொன்று கூவிப் பறந்தது.

' எம் 18 ' ற்குள் !!

மணி நெற்றியில் இரத்தம் வழிய, கீழே சிதறிக்
கிடந்தான்.

மூன்று புதிய முகங்கள் ஆயுதங்களுடன் நின்றார்கள்.

''எல்லாரும் வந்து விட்டார்களா...'' பாலன்
கேட்டான்.

கதவைப் பூட்டி விட்டு 'ஓம்' என்றான் கரீம்.

பாலன் நிலாவிடம் கேட்டான் - ''பிளேனை எடுக்கப்
போகிறேன். பெல்ட்டைக் கட்டுங்கள்''

அவள் வெறுமனே தலையை ஆட்டினாள்.

மனம் அங்கில்லை.

வில்லீஸ் சாம்ராஜ்யத்து பேரரசி 'நிர்மலா' ஐம்புலன் களையும் உள்ளடக்கிய ஆமையானாள். தலைகெட்ட வெறியில் ஓடித்திரிந்த மனம் - அடங்க வேண்டுமே! அசுர வேகத்தில் பவனிவந்த தனது அதிகாரத் தேர் - குடை சாய்ந்து போய்க் கிடந்ததை உணர்ந்தாள்.

உயிருக்குத் துணிந்த அறிவீனத் தடியர்களுடன், தனி ஆளாய், ஜான்சி ராணியாய் காட்டிய வீரமெல்லாம் ஒரு நாழிகையில் வியர்த்தமாகிப் போன விந்தையை நினைக்கையில் அவளுக்கு இருட்டிக்கொண்டு வந்தது.

கன்னத்தில் விரல்கள் பட்ட இடம் புகைந்தது.

அப்பா அடித்ததில்லை; ஆசிரியரே தொட்டதில்லை - இவன் யார் அடிக்க? அவனுக்குத் திருப்பிக்கொடுக்க முடிய வில்லையே என்ற ஏக்கந்தான் மிஞ்சிற்று.

தந்தையோடு இழுபறிப்பட்டிருக்கிறாள். அவர்கள் கேட்பது மூலாதாரமான உரிமைகள் தான் என்று சொல்லிப் பார்த்திருக்கிறாள். அமெரிக்காவில் படித்த தனக்கு விமானக் கம்பனிகளின் தாராள வசதிகள் பற்றித் தாராளமாகவே தெரியும் என்னும் படித் தரத்தில் நின்று கதைத் திருக்கிறாள். கேட்க வேண்டுமே!

“அப்பா 'றிஸ்க்' ஆன உத்தியோகம், லாபத்தில் கொஞ்சம்.....”

“ஒண்டு கொடுத்தா ஒன்பது கேட்பாங்கள். ‘லேபர்’ கூட்டத்தோட பிறவிக்குணம் அது. இடம் கொடுத்தா ‘பாட்னர்சிப்’ கேட்பாங்கள், கம்பனியைப் பிரிச்சுத்தா என்பாங்கள். இவங்களை வைக்கவேண்டிய இடத்தில வைக்க வேணும். ‘ஸ்ரைக்’கை விட்டு காலடிக்கு வந்தா ஏதோ கொஞ்சம் பார்ப்பம்”

“பத்திரிகையெல்லாம் அவங்க பக்கம் நிக்குதே”

“பிச்சைக்காரப் பசங்கள் அவங்க குணமே அது, அதையெல்லாம் பார்த்தா, நான் கம்பனி நடத்தேலாது”

“கெட்ட பெயர் உங்களுக்குத்தானே”

“காசை விசிறி அடிச்சு அதை மாத்திவிட என்னால முடியும்”

“அமெரிக்கப் பைலட்டுக்களுக்கு எவ்வளவு கொடுக்கப் போறீங்க”

“2000 டொலர்ஸ்”... கம்பீரம் தொனித்தது பதிலில்.

“இவங்களுக்கு”

“நாலு ஆயிரம்”

“வித்தியாசம் 10மடங்கு - அநியாயந்தானேயப்பா”

“அவங்கள் வெள்ளையங்கள் - நிறையக்கொடுத்தாலும் தகும். வேலை இல்லாம றோட்டு வழியே திரிஞ்சவங்கள் - வேலை குடுத்ததற்கே என்ற காலில பூப் போட்டுக் கும்பிடவேணும்:

“அள்ளிக் கொடுப்பதில் - இவங்களுக்குக் கொஞ்சம் கிள்ளிக் கொடுத்தாலே போதும் - இவ்வளவு காலமும் விசுவாசமாய் இருந்தவங்கதானே”

“நிலா, ஆயுள் பூராவும் வெள்ளையனை வைச்சிருக்கேலாது - அரசாங்கச் செல்வாக்கு என்ற பக்கமிருக்கு. எவரும் என்னை அசைக்கமுடியாது. நாலு மாசம் வயிறு காஞ்சா - தானா வழிக்கு வருவாங்க - இதெல்லாம் பிசினஸ் தந்திரம்”

“ஏழெட்டுப் பிளேன் பறந்து ஜே ஜே என்று இருந்த இடத்தில இப்ப ஈயோட்டிறம். இது தொடர்ந்தால் - கம் பனியை இழுத்து மூடவேண்டியதுதான்”

“நிலா, நிற்பாட்டு. காசுக்காக கௌரவத்தை விட்டுக்கொடுக்க நான் தயாராயில்லை. சமுதாயத்தில தலை நிமிர்ந்து நடக்க முடியாது”

‘கௌரவம்’ மனிதன் தன்னைச்சுற்றி எழுப்பிக் கொண்ட ‘சுயமதிப்பீட்டுக் கோபுரம்’ உண்மையானவாழ்க்கைக்கும், இந்தப் பிரதிமைக்கும் என்ன ஒற்றுமையிருக்க முடியும்! கௌரவத்தை கட்டிப்பிடித்தவருக்கு மூன்று சாமானியர்கள் பாடம் படிப்பித்திருக்கிறார்கள். பொய்யான பிதுரார்ஜிதப் பெருமையெல்லாம் தூள், தூள்.

கௌரவமாம், கௌரவம். கதைப்பதில் லாபமில்லை என்று கண்டதும் ஒதுங்கிக்கொண்டாள்.

“நிலா”

“என்ன சுவாமி”

“என்ன செய்கிறது”

“ஒரே குழப்பம்”

“என்ன”

“எது சரி, எது பிழை... ஒன்றுமே புரியவில்லை”

“இப்போது என்ன செய்ய வேண்டுமென்கிறாய்”

“இவர்களுக்கு ஒரு முடிவு கட்ட வேண்டுமென்கிறேன்”
தன் கண்களால் ‘டார்ச்’ அடித்தார் சாமியார்.

அவளின் மனக்கிடங்கில் மறைந்திருப்பதைக் கண்டு கொண்டாரா! அவர் மெலிதாய் சிரித்தார்.

“நிலா, சாந்தமாகக் கேட்பாயா”

“சொல்லுங்கள், சுவாமி”

“சரி பிழை அறிந்துகொண்டு, பெரிதாக நீ என்ன செய்யப் போகிறாய்?”

“.....”

“உன் உள்ளுணர்விற்கு எது சரியென்று உண்மையாகவே தெரியவில்லையா?”

“நான் .....” நெற்றியில் அடித்தாரா... திகைத்தாள்.

“அமைதியாகக் கேள் - எப்போதுமே சரியானதைச் சுட்டிக்காட்ட உள்ளுணர்வு தவறுவதில்லை. ஏனென்றால் அது ஒய்வதில்லை. நம்மைச் சுற்றி எழுப்பியிருக்கும் மாயைத் தோற்றங்களைக் காப்பாற்ற பிழையைத் தெரிந்துகொண்டே செய்கிறோம்.

ஒரு பிழை ஒன்பதாகிறது. பாவமூட்டை கனக்கிறது. ஆற அமர இருந்து சுய பரிசோதனை செய்யும்வரை, வறண்டு கிடக்கும் இதயத்தரையை நடுநிலையென்ற தண்ணீர் பாய்ச்சி கொத்தும்வரை, பிழைகளை நம்மால் புரிந்து கொள்ளமுடியாது.

உன் அப்பாவிடம் கதைத்தேன். தானே கட்டிய கௌரவச் சிறைக்குள் அடைபட்டிருக்கிறார். எதிரி வெளியேயிருக்கிறான் என எண்ணி ஏமாந்து போயிருக்கிறார். உண்மையான எதிரி நமக்குள்ளேயே இருக்கிறான்.

நிலா புரியாமல் பார்த்தாள்.

“சொல்கிறேன் - ஆணவம், பொறாமை, ஆசை, சினம் இவைகள் உண்மையான காட்டுமிராண்டிகள். இனம் காணத் தெரியாமல் தவிக்கிறோம். நம் சொந்த எதிரிகளோடு தொடுக்கும் சண்டைதான் உண்மையானது. அதில் நாம் பெறும் வெற்றிதான் - ஆத்மார்த்த வெற்றி. இதைத் தான் நம் முன்னோர்கள் - ‘சூரசம்ஹாரம்’ என்று சொன்னார்கள். புராணக் கதைகளை விரும்பி வாசிக்கும் நாம், அதன் கருத்துகளை விட்டு, சடங்குகளை மட்டும் பிடித்து வைத்திருக்கிறோம்.”

“அந்த வெற்றி - இந்தப் பிரச்சனையை எப்பிடித்திர்க்கும் சுவாமி”

“சொந்த எதிரிகள் பிடி நழுவுகிறபோது - நம் அடிப்படையே மாறிவிடும். பிரச்சனையைத் தீர்க்கும் வல்லமை

தானாகவே வந்துவிடும். சுயபிரதிமை, கௌரவம் எல்லாம் சொல்லிக்கொள்ளாமல் ஓடிப்போகும். அந்தப் பரிபூரண சுதந்திர நிலையில் - எது பிழை, எது சரி என்பது மலை போலத் தெரியும்”

“இப்போது எல்லாமே ‘ஓலேட்’ ஆகிவிட்டதே சுவாமி”

“யார் சொன்னது - இவர்களின் வழிமுறை சரியெனச் சொல்லமாட்டேன். ஆனால் - அவர்கள் பக்கம் நியாயமும், தர்மமும் துணை நிற்கிறது. தர்ம நியாயங்கள், சில நேரங்களில் தோற்பது போலத் தெரியும். தற்காலிகமாய் தோற்றும் போகும்.

ஆனால் - இறுதியில் வெல்வது அதுதான்.

“அதற்கு இப்படியா, சுவாமி... 160 அப்பாவி உயிர்களோடு விளையாடுவது”

“இவர் கொடாக்கண்டர். அவர்கள் விடாக்கண்டர்கள். அவரைப்போன்று ‘கௌரவப் பேர்வழிகளுக்கு’ இது போன்ற ‘அதிர்ஷ்ச் சிகிட்சை’ தேவையென அவர்கள் நினைத்திருக்கலாம்”

“அப்பாவுடன் நேருக்கு நேர் கதைக்கலாமே”

“அது அந்தக்காலம் - செல்வமும், செல்வாக்கும், பலமும் ஒரு இடத்தில் குவிந்தவரோடு நேருக்கு நேர் போரிட்டு அழிய வேண்டியது தான். பலமுறை கதைத்துக் களைத்தும் விட்டார்கள்.”

“என்ன இருந்தாலும், என் மனம் ஒப்புக்கொள்ளுதலை”

“எல்லாம் நடந்து விட்டது. இனி நடக்க வேண்டியது தான் முக்கியம். ஒரு விசேடத்தைக் கவனித்தாயா?”

“என்ன?”

“இந்தப் பெரிய நாடகத்தை நடத்தியிருக்கிறார்கள்.

யாருக்காவது சிறு காயம், இரத்தம் என்று இருக்கா. ஊசியில் நின்று கடமையைச் செய்திருக்கிறார்கள். துப்பாக்கியைக் காட்டிக் காட்டியே - சாதித்திருக்கிறார்கள், பொறுமையும், நிதானமும் உள்ள தலைவனின் கீழ் கை கட்டி நின்றிருக்கிறார்கள்.”

“எனக்கு அறைந்தது என்னவாம்”

“அது ஒன்று தான், அவர்கள் செய்த அதிக பட்ச அட்டுழியம். அதைக் கூடத் தவிர்த்திருக்கலாம் - நம் வாயை மூடியிருந்தால்.”

கன்னத்தைத் தடவி விட்டாள் நிலா.

“சுவாமி ஒரு சந்தேகம் .....”

“கேளேன்”

“நீங்கள் யார் பக்கம்?”

அவர் மெலிதாகச் சிரித்தார்.

“நான் நீதியின் பக்கம்”

வேலு அவதிப்பட்டான்.

“குமார், கதவைப் பூட்டி விட்டாங்கள், பிளேனை எடுக்கப் போறாங்கள். மணிக்கு என்ன நடந்ததோ தெரியல்லை.”

குமரன் மேலே பார்த்தான்.

நீலச் சேலை கட்டிய வானம்.

மூன்று வரிசையில் - வெள்ளைப் பறவைகள் பறந்து போனதை கார்த்தியிடம் காட்டினான்.

“வீடு எரியுது, நீ பீடிக்கு நெருப்புக் கேக்கிறாய்” கார்த்தி சினந்தான்.

“கோபமா கார்த்தி”

“அவங்கள் பிளேனை எடுக்கப் போறாங்கள்”

“யார்?”

“அந்தா பார்”

குமரன் நிதானமாய்ச் சொன்னான்.

“பயப்பிடாதே, பிளேன் அசையாது”

மேசை டயறியில் '7மணி நியமனக் குறிப்பு' வெட்டாமலே இருந்தது. 'ஏசீ' இதத்திலும், வில்லீஸ் வியர்வை துடைத்தார். டையை தளர்த்தினார். மீண்டும் இறுக்கினார். சிகரட்டை எரித்து நூர்த்தார். 'காரியதரிசி'ப்பெண் இருட்டியும் போகவில்லை. தட்டச்சுக்கு முன் தட்டாமல் இருந்தாள். சுவர்க் கடிகாரத்தைப் பார்த்தாள். வினாடிக்கம்பி இன்னும் ஐந்து வட்டங்கள் ஓடவேண்டும்.

வில்லீஸ் எழுந்தார். இருந்தார். குனிந்தார். 'டங். டாங்', என்று கடிகாரம் இசைத்தது. தொலைபேசியும் ரீங் ரீங் என்றது.

"பன்சவல் (Punctual) ஆன பயல்தான்'. டேப்ரெகார்டர்ரை ஓடவிட்டார். அந்தப் பக்கம் 'பீபிசி' உச்சரிப்பில் ஆங்கிலம் லட்சணமாய் கதைத்தது.

"கோரிக்கைகளைத் தந்திருக்கிறார்கள்; குறித்துக் கொள்கிறீர்களா?"

"ஆம்"

'இண்டர்கொம்'மைத் (Intercom) தட்டிவிட, காரியதரிசி அதைமட்டும் சுருக்கெழுத்தில் கைப்பற்றினாள்.

"பந்து, இப்போது உங்கள் பக்கத்தில், மிஸ்டர் வில்லீஸ் ஹலோ"

"கேட்டுக்கொண்டுதானிருக்கிறேன்"

"நேரத்தை வீணாக்குவது உங்களுக்கு நல்லதல்ல"

“மிஸ்டர் உங்கள் பெயரென்ன?”

“அது முக்கியமில்லை”

காரியதரிசியின் பக்கம் அவரது கண்களும், கையும் அசைய, அவள் எழுந்து பக்கத்து அறைக்கு விரைந்தாள்.

“ஹலோ, கேட்கிறீர்களா? உங்களுக்கு ஆர்வமில்லைப் போல் தெரிகிறது”

“என் ஒரே மகளை, விமானத்தைக் கடத்தியிருக்கிறார்கள் - ஆர்வமில்லாமல் எப்படி இருக்கமுடியும்”

“சரி, என்ன சொல்கிறீர்கள்”

“யோசிப்பதற்கு நேரம் தேவை”

“இது உயிர்ப்பிரச்சனை”

“என்ன பயமுறுத்துகிறாயா?”

“உண்மையைச் சொல்கிறேன்.. நீங்கள் தாமதிக்கும் ஒவ்வொரு நிமிடமும்”.....

“மிஸ்டர் விசன், (Listen) இவர்களால் இதற்கு மேல் என்ன செய்ய முடியும். எனக்கு இருக்கும் அரச பலம் உங்களுக்குத் தெரியாது. இந்த மண்ணிலேயே இவர்கள் மிரிக்க முடியாது. ஒரு தொலைபேசி அழைப்பிலேயே அழித்துவிட முடியும் என்னால்”

“அப்போ போனை வைத்து விட்டுமா?”

“ஏன்?”

“எனக்கு எல்லாமே தெரியும். வீணான வாதங்கள் வேண்டாம். மழை அவர்கள் காட்டில் பெய்கிறது. உண்மை நிலையைப் புரிந்துகொள்ள முயற்சியுங்கள்”.

தொலைபேசியின் வாயை மூடிப்பிடித்துக்கொண்டு அவளை வில்லீஸ் கூப்பிட்டார். ஓடி வந்தாள்:

“அறிந்து விட்டாயா என்று கேட்டார்.”

“இன்னும் இல்லை, சார்...”

“இவ்வளவு நேரம் என்ன செய்கிறாய், கெதிபண்ணு”

“ஆ... எங்கேவிட்டேன் ..... புரிந்துகொண்டுதான் பேசுகிறேன் மிஸ்டர்... என் கொள்கை என்ன தெரியுமா? சமாதானம் என்றால் சமாதானம்...”

பிரசாந்தன் வசனத்தை முடித்தார் - ‘சண்டை என்றால் சண்டை, அப்படித்தானே’

அவருக்கு கழுத்தில் வழிந்தது. ‘நிலாவின்’ சஞ்சல முகம் முன்னுக்கு வந்தது. டாடி, டாடி என்றான். ஒரு கோப்பை நிறைய கண்ணீர் விட்டான்.

“ஹலோ, ஹலோ”

அவதி புரிந்ததும் - “யேஸ்” என்றார் பிரசாந்தன்.

“இப்போது நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?”

“நீங்கள் தான் சொல்லவேண்டும்”

“ஓகே, தந்தியில், எல்லோரையும் வேலைக்கழைக்கிறேன். மிகுதியை நேரில் கதைக்கச் சொல்லுங்கள்”

“இது போதாது - ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்கள்”

“ஏன்?”

“ஒரு தரமல்ல, பல தடவைகள் பேசினார்கள். கதைத்துக் கதைத்துக் களைத்தார்கள். ஈரல், சதை எல்லாம் உங்களுக்கு வைத்துக்கொண்டு, வெறும் எலும்பைப் போட்டீர்கள். பல விதங்களிலும் பழி வாங்கினீர்கள். சிறையில் அடைத்துக் கொடுமை செய்தீர்கள். பேச்சு வார்த்தை சரிவராது என்ற முடிவிற்கு வந்தபின்தான் - விமானத்தைக் கடத்தியிருக்கிறார்கள். எனவே, இதனை அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்வதென்பது ‘முயற்கொம்பு’.”

“சர்பளத்தை 500 ஆல் கூட்டுகிறேன்”

“அவர்கள் கேட்டது, வயிற்றுக்குச் சோறு தான்கேக் அல்ல. நீங்களோ, பருக்கைகளைக் காட்டுகிறீர்கள்.”

“எல்லாம் கை விட்டு பேச்சு வார்த்தைக்கு வந்தால் யோசிக்கலாம் என்று தானே சொல்கிறேன்”

“உங்களை எப்படி நம்புவது”

“வில்லீஸ் சொல் மாற மாட்டான்”

“ஆட்பலம், அரசு பலம் எல்லாம் இருக்கிறது. அவர்களை நிராயுத பாணிகளாக்கி விட்டு எதையும் செய்ய முடியுமல்லவா?

“பரஸ்பர நம்பிக்கை இல்லாவிட்டால் எப்படி பிரச்சனை முடியும்”

“உங்களை நம்ப முடியாது”

“உன் பெயர் என்ன சொன்னாய்?”

“நான் எங்கே சொன்னேன்”

“சரி நம்ப வேண்டாம். சம்பளம் 5 ஆயிரம். நிஸ்க் அலவன்ஸ் 350. கடிதங்களை இப்போதே டைப் பண்ணச் சொல்கிறேன். பொலிசுக்கு அறிவிக்க மாட்டேன். நீங்கள் தானே, அவர்கள் லோயர் - லீகல் அட்வைசர், கதைக்க நீங்களும் வரலாம் - உங்களை நான் பார்க்க வேண்டும்.”

“பார்க்கலாம் மிஸ்டர் வில்லீஸ் - அவர்கள் சில்லறை சலுகைகளைக் கேட்கவில்லை. மூலாதாரமான அடிப்படை உரிமைகளைத்தான் கேட்கிறார்கள். விட்டுக் கொடுத்தால் பழையவற்றை மறந்து கடமை ஆற்றுவார்கள். நீங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் தயார் என்பது எனக்குத் தெரியும். என்னுடன் கதைத்து விட்டு, ஹெலிகாப்டரை அனுப்பி யிருக்கிறீர்கள். இரண்டு தோணிகளில் கால் வைப்பது நன்மை தராது. ஒன்றில் வைப்புகள்.

“சண்டைக்கு நானும் ஆயத்தம் என்றால் என்ன செய்வார்கள்”

“உங்களால் முடியாது”

மத்தியஸ்தம் செய்யும் என்னிடமாவது சிறிது மரியாதை காட்டலாம் அல்லவா - உங்கள் மகளுக்கு எதுவும் ஆகாமலிருக்க வேண்டுமென்பதுதான் என் கவலை”

“என்மகளைத் தொட்டால் தெரியும்”

“மிஸ்டர் வில்லீஸ், உணர்ச்சி வசப்பட வேண்டாம். கான்சர் புரையோடிப் போயிருக்கிறது. அதற்கு ‘Radium’ ரேடியம் சிகிச்சை தான் தேவை. அதைக் கொடுங்கள். சரியாகிவிடும்”

“நீ என்ன வைத்தியனா”

“இல்லை”

அவள் வந்தாள். ரெலிபேனை மறைத்துப் பிடித்தார்.

“அறிந்தாயா?”

“அவன், பப்ளிக் டெலிபேன் பூத்திலிருந்து பேசுகிறான்”

‘அடப்பாவி’ ‘ஹலோ’

“ஓகே மிஸ்டர்... துமணி நேரத்தில் மீண்டும் எடுங்கள். என் வக்கிலோடு கதைத்து விட்டு முடிவைச் சொல்கிறேன்”

“பொலிசோடு கதைக்க மாட்டீர்கள் என நம்புகிறேன். சரி ரேப் ரெகார்டரை நிறுத்துங்கள்”

“என்ன சொல்கிறாய்”

“இல்லை பதிவு நாடாவை நிறுத்தச் சொன்னேன்”

‘எமகாதகன்’

“நீ எங்கேயிருந்து பேசுகிறாய்?”

“சொல்லத்தான் வேண்டுமா? 100யார் தூரத்துள் இருக்கிறேன்” கதை நின்றது.

கூண்டுச் சிங்கம் உலவியது.

“அவங்களைக் கூப்பிடு”

பக்கத்தறையிலிருந்து 3 பேர் வந்து விறைப்பாய் நின்றார்கள்.

“இந்த ஏரியாவில் எத்தனை புள்ளிக் டெலிபோன் பூத்ஸ் இருக்கு”

ஒருவன் எண்ணினான்.

“3 சார்”

“ஆளுக்கொரு பூத்தில போய் நில்லுங்க - அரைமணி நேரத்தில ஒருவன் என்னுடன் கதைப்பான். ஆளை முழு சாக கொண்டு வாங்க”

வெளியே நின்ற கார், மிரி வாங்கிது.

இய்மி பிசகாமல் அரைமணி நேரத்தில் தொலைபேசி அழைத்தது.

“வில்லீஸ் கியர்”

அடுத்த பக்கத்தில் பிரசாந்தன் ஆணி அடித்தார்.

“மிஸ்டர் வில்லீஸ், இப்போது சொந்த டெலிபோனில் பேசுகிறேன். என்னைப் பிடிக்க நீங்கள் யாரையும் அனுப்பி யிருந்தால் - பாவம் அவர்கள்! நேரான வழியில் அணுகமுய லுங்கள். உங்கள் கௌரவத்திற்கு இது பொருந்தவில்லை. இந்த விளையாட்டெல்லாம் இனிமேல் வேண்டாம். கடை சியாக என்ன சொல்கிறீர்கள்?”

கொஞ்சம் கடுமையாகவே அவரது குரல் தொனித்தது. வில்லீஸின் அசடு தொலைபேசிக்குள் வழிந்தது. பேச்சு கால்மணி நேரம் தொடர்ந்தது. சோர்ந்து போய் தொலைபேசியை வைத்தார் வில்லீஸ்.

“அந்த விசிறியைப் போடு”

நெற்றியைப் பிடித்தார்.

வாசலில் யாரோ வந்தார்கள். திரும்பினார்.

“சார், மூன்று பேரை முழுசாகக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம்”

வானத்தில் வேலை நிறுத்தம். ஒரு நட்சத்திரப் பூக் கூட இல்லை. கருமேக அம்மாக்கள் - மழைக் குழந்தைகளை 'டெலிவரி' பண்ண நெருக்கமாய் நின்றார்கள்.

நிலாவிற்குப் பசிக்கவில்லை. ஓர ஜன்னலோடு இருந்து - வெளியே பார்த்தாள். மூட்டியிருந்த நெருப்புருகே, சிலர் கைநீட்டிக் குளிக்காய்ந்தார்கள்.

மணி சாக்கில் படுத்திருந்தான். கண்மூக்குத் தெரியாத அடி. கன்னத்தில் ஆப்பிள் பழுத்திருந்தது. குமரனின் முகம் நெருப்பொளியில் மின்னியது. அதன் விஸ்தீரணத்தை ஆராய விரும்பினாள்.

நிதானமும், தெளிவும் அவனிடம் கைகட்டிச் சேவகம் செய்வதை முதன் முறையாக அண்மையில் தரிசித்தாள்.

விமானத்தை பாலன் ஓட்ட முயற்சித்தபோது - அது 'சேற்று எருமையாய்' அசையாமல் இருந்ததை நினைத்து தனக்குள்ளேயே சிரித்துக் கொண்டாள்.

கரீம் துள்ளிக் குதித்தான். அதைத் தட்டினான். இதைப்பிரட்டினான். அசைய வேண்டுமே! அதன் உயிர்நாடி குமரனின் கைகளில் எனப் புரிந்ததும் - தூஷணவார்த்தைகளால் திட்டினான்.

எத்தனை நேரமென்றுதான் உள்ளேயே இருப்பது

பசி எடுக்க எடுக்க - எல்லோரும் ஒவ்வொருவராகக் கீழே
இறங்க ..... இறங்க ..

நிலா குமரனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.....
அவளால் இப்போதும் நம்பமுடியவில்லை.

‘ஹெலிகாப்டர் வீரர்களை ஏன் குமரனிடம் சரணடை
யச் சொன்னேன்’ அப்பாவின் பாபச்சுமையில் சிறிதளவைக்
குறைக்கும் எண்ணத்தாலா, அல்லது குமரன் இந்தப்
பேரராட்டத்தில் வெல்ல வேண்டும் என்று மன ஆழத்தில்
உண்டான கிளர்ச்சியினாலா ..... எது?

எதுவாக இருந்தாலும் - அப்பா தோற்றுப்போவாரே!
மனம் ஒரு கணம் கசிந்தது.

“நீங்கள் யார் பக்கம்?”

“நான் நீதியின் பக்கம்”

கன்னத்தைத் தடவிப்பார்த்தாள்.

‘ஒரு கன்னத்தில் அடித்தால் - மறு கன்னத்தையும்
கொடு’ சித்தத்தின் ஓட்டம் ஓரளவு அடங்கி - தெளிவு
வந்திருப்பதாக அவள் உணர்ந்தாள்.

“நன்றி சுவாமி” என்றாள்.

“என்னம்மா, எதற்காக நன்றி”

“வேகம் கெடுத்தாண்ட வேந்தன் அடி வாழ்க”

அவரது பாதங்களைத் தொட்டாள்.

“நீ நன்றாகக் காய்ந்த விறகு” என்றார் அவர் அமை
தியாக.

“என்ன சுவாமி”

“அதுதான் நெருப்பை வைத்ததும் உடனேயே
பற்றிக்கொண்டாய்”

“விளங்கவில்லையே சுவாமி”

“நன்றாக உழுத நிலம். விதைத்தவுடன் துளிர்ந்து விட்டது. என்னில் எதுவுமில்லை - அதனால் உன் நன்றிக்கு நான் பாத்திரமுமில்லை”.

அவரது கைகளை எடுத்து தன் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டாள். மீண்டும் மீண்டும் ஞாபகப்படுத்திப் பார்க்க ஆசைப்பட்டாள்.

“நீங்கள் யார் பக்கம்”

“நான் நீதியின் பக்கம்”

சாமியார் மெல்லக் கையில் தட்டினார்.

“அங்கே பார், ஏதோ ரகளை நடக்கிறது”

“வாறீங்களா போய்ப் பார்ப்பம்”

இரண்டு பேரும் இறங்கினார்கள். நெருப்பொளியை நெருங்க .... கார்த்தியின் குரல் மேலோங்கிக் கேட்டது.

“குமரன், நீ என்னதான் சொல்லு, நான் பழிக்குப் பழி வாங்கிப் போட்டுத்தான் விடுவன்”

மணி முனகினான்.

“கார்த்தி, ... வெண்ணெய் திரண்டு வரும்போது தாழியை உடைச்சிராதை - என்ர காயம் ஆறிப்போயிடும்”

“முடியாது, யாராவது ஒருவனைச் சொல்லுபார்ப்பம் நாங்கள் அடிச்சுக் காயப்படுத்தினமெண்டு, பிளடி ராஸ் கல்ஸ்”

நெருப்புக் கட்டை ஒன்றை சடுதியாகத் தூக்கினான். தணல் பறந்தது. மணியைக் காயப்படுத்தினவர்கள் குமரனுக்குப் பக்கத்தில் பாதுகாப்புத் தேடினார்கள்.

“கார்த்தி, கீழ்போடு நெருப்பை”

“போடமாட்டன்”

“போடப் போறியா இல்லையா”

“முடிதாது”

முன்று பேரையும் மறைத்துக்கொண்டு நின்றான் குமரன். ஜோதி கார்த்தியைப் பிடிக்க, திமிறிக்கொண்டு விடுபட்டான்.

“ஒருவரும் பிடிக்கவேண்டாம். டேய் வாங்கடா முன்னுக்கு - பின்னால் வந்து அடிச்ச வீரம் காட்டிப் போட்டிங்கள். என்னட்டைக் காட்டுங்கடா உங்கட வீரத்தை”

“கார்த்தி எய்தவன் எங்கோ இருக்க, அம்பை நோகாதை”

“நீ நீதி பேசிப் பேசியே வாயை அடக்கப் பாரக் காதை - இரத்தக் காயம் கண்டாத்தான் என்ற கொதி அடங்கும் - டேய் வாங்கடா முன்னால்”

“நித்திரை கொள்ள விடமாட்டிங்களா” காக்க... காக்க.....என்று கூவிய படியே பெரிய பறவையொன்று பறந்து போய் வேறு மரத்தில் பாய் போட்டது.

“வரப் போகிறேன்” என்று மின்னலை விட்டு எச்சரித்தது மழை.

யார் கவலைப் பட்டார்கள்!

சண்டையா - மழையா!

சண்டைதான் பெரிதென்று - கூட்டம் நெருக்கிய டித்து வேடிக்கை பார்த்தது.

கார்த்தி எதிர்பாராப் பாய்ச்சலில் - ஒருவனின் சட்டையைப் பிடித்து இழுத்தான். துண்டு கிழிந்து கையோடு வந்தது.

“கார்த்தி, நான் சொல்றதைக் கேள்”

அவனுக்குப் பதில் சொல்ல நேரமில்லை. உக்கிரத்துடன் பாய்ந்து அவன் கழுத்தில் பிடித்தான். குமரன் இடையில் விழுந்து பிரிக்க முனைந்த போது - அவனையே எதிர்ப்பது போலத் திமிறினான்.

“கார்த்தி...”

கன்னத்தில் பளாரென அறை விழுந்தது. மின்னல் வெட்டியது போலிருந்தது. கார்த்தியை ஆளுக்கொரு கையாக வேலுவும் மாறனும் பிடித்தார்கள்.

“என்னை விடுங்கடா,” பிடிமேலும் இறுக்கிற்று.
“நான் போறன் என்னை விடுங்க”

“எங்க”

“எங்கயோ போறன் - என்னை விட அவங்கள் பெரிசாப் போச்சு”

“அப்பிடி நினைக்காதே”

“மணினர் முகத்தைப் பாத்தியா, எனக்குத் துடிக்காதா”

“சண்டைக்கு இது நேரமில்லை, வாமச்சான்”

ஆத்திரம் கண்ணீராய்க் கசிய, அவன் கைகளை விடச் சொல்லி கண்களைத் துடைத்தான். மறையாக மூக்கைச் சீறினான். மரத்தடியில் விழுந்து, முகத்தை மூடிக் கொண்டு மெளனத்தில் அழுதான்.

குமரன் குழம்பினான்.

‘பித்தா பிடித்து விட்டது எனக்கு, உணர்ச்சிகளை உடனே காட்டி விடும் களங்கமில்லாச் சிறு குழந்தைக்கும் இவனுக்கும் என்ன வித்தியாசம். அடம் என்றால் அடம். அடி என்றால் அடி. அன்பு என்றால் மிகப் பெரிய அன்பு... எப்படி இந்த முரட்டுக் குழந்தைக்கு கைநீட்ட முடிந்தது- அதுவும் இத்தனை கூட்டத்திற்கு முன்னால்’

ஜோதி ஓடி வந்தான். ‘டிரான்ஸ் மிற்றர்’ அழைக்கிறதாம். கார்த்தியைத் தேடினான குமரன். காணவில்லை.

‘அவசரக் குடுக்கை - நிதானமிழந்து அசட்டுப் பிசுட்டாய் ஏதும் செய்து விட்டால்’

“ஜோதி, கார்த்தியைப் பார்த்துக் கொள்,”

அவன் போவதையே நிலா மறை முகத்தில் பார்த்தாள்.

“குமரன் தான் சார் சொல்லுங்கள்”

நிலா, செவியை ‘கவனத்தில்’ வைத்துக்கொண்டாள்.

“குமரன், உன் கஷ்டங்களுக்கு பலன் கிடைத்து விட்டது. வில்லீஸ் எல்லாக் கோரிக்கைகளையும் ஒத்துக் கொண்டார்”

“உண்மையாக வா”

“புத்திரி சோகம் யாரை விடும்”

“இலகுவில் விட்டுக்கொடுத்திருக்க மாட்டாரே”

“உண்மைதான், உடன் வேலைக்குத் திரும்பும்படி தந்தி போகிறது. நாளை காலையில் கடிதம் அனுப்புவார்கள். இப்போது உங்கள் திட்டம் என்ன?”

“காலை 7 மணிக்கு விமானத்தை விடுவிக்கிறோம் - சரி தானே”

“சரி”

“சார், ஒரு நிமிடம்”

“சொல்லுங்கள்”

“அவரை நம்பலாமா”

“நானே முதலில் நம்பவில்லை. அவர் தளர்ந்து விட்டார்.

“இல்லை பழைய அனுபவங்கள்”

“எதிர்ப்பு இந்த அளவிற்குப் போகும் என்று அவர் எதிர்பார்க்கவில்லை. மகளும் சம்பந்தப்பட்டு விட்டதால் படியிறங்கி விட்டார். நாமும் - நல்லதே நடக்கும் என்று நம்புவோம். மனிதன் எப்போதுமே கெட்டவனாக இருப்பதில்லை”

“இருந்தாலும், சிறிது கவனமாக இருக்க வேண்டாமா”

“என்ன செய்யப் போகிறாய்?”

“மகளை, விடுவதற்கில்லை”

“ஆ அவர் எல்லாவற்றிற்கும் ஒப்புக் கொண்டதே மகளுக்காகத்தான், என நினைக்கிறேன். எந்தத் தகப்பனுக்குமே இருக்கக் கூடிய நியாயமான கவலைதான்”

“அது சரி, ஆனா, மகள்தான் எங்களுக்குள்ள ஒரே பிடி”

“அவர் இவ்வளவு தூரம் இறங்கிவிட்ட பிறகு, நாம் கடுமையாக நிற்பது நியாயமாகப்படவில்லை. சமாதானம் என்று வந்து விட்டால் - நாமும் சிறிது விட்டுக் கொடுத்தால் நல்லது. இனி உன் இஷ்டம் - வைக்கட்டுமா!”

“அவ்வளவு நம்பிக்கையுடனா இருக்கிறீர்கள்”

“ஒரு தந்தையின் உள்ளத்தை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது என்கிறேன். மனதில் பட்டதைச் சொல்லி விட்டேன். - குட்லக்”

அந்தப் பக்கம் அரை மனத்துடன் ‘கதை’ நின்றது. குழப்பமாயிருந்தது.

வடையும் வேண்டும் - பொறிக்குள்ளும் அகப்படக் கூடாது. முடிவு செய்ய முடியாத எலியாய் ஊர்ந்தான். நிலா வழி மறித்தாள்.

“ஒரு நிமிடம்”

நிமிர்ந்து பார்க்க கண்கள் கூசியது.

“சொல்லுங்கள்”

“என்னை அனுப்ப வேண்டாம்”

“என்ன சொல்கிறீர்கள்”

“நீங்கள் கதைத்ததைக் கேட்டேன். கோரிக்கையை அமுல் படுத்தும்வரை - என்னை அனுப்பாமலிருப்பது நல்லது”

“உங்கள் அப்பாவை நீங்களே நம்பவில்லையா”

“என் அப்பாவை நம்புகிறேன் - வில்லீஸ் விமிட்டின் மனேஜிங் டைரக்டரை நம்ப முடியவில்லை”

“எங்கள் மேல் ஏன் இந்தத் திடீர் கருணை”

பதிலில்லை.

அவள் தலை குனிந்திருந்தாள். செருப்பால் நிலத்தைக் கீறினாள்.

“மிஸ் நிலா, நீங்கள் யார் பக்கம் என்பதே எனக்குப் புரியவில்லை”

அவள் நிமிர்ந்தாள் மிக நெருக்கத்தில் - அவள் கண்களை குமரன் தரிசித்தான். களங்கமேயில்லை.

மெதுவாகத் திரும்பி இரண்டு அடிகள் நடந்தாள்.

“மிஸ் நிலா, நீங்கள் ... ”

“நான் நீதியின் பக்கம்”

நெஞ்சின் ஆழத்தில் நெருடியது.

எண்ணியதெல்லாம் நிகழப்போகும் வேளையில் ஏன் இந்த உளைச்சல்!

இருண்ட வானத்தில் மின்னல் சிதறி வெடித்தது.

ஆத்மார்த்தமாய் அவனிடம் எதையோ சொல்ல விரும்புகிறதா?

“என்ன யோசனை?”... தோளில் கை போட்டான் சரண்.

“அடுத்தடுத்து அதிசயம் நடக்குது..... அதனால் அதிர்ச்சியாயிருக்கு”

“என்ன அதிர்ச்சி”

“வில்லீஸ் வழிக்கு வந்திருக்கிறார் - மகள் துணைக்கு வந்திருக்கிறாள்”

“வில்லீசை ..... நீ நம்பிறாயா”

“பிரசாந்தன் பரிபூரணமா நம்பிறார். அவர் சொல்ற போது நம்பாம இருக்க முடியேல்லை. இருந்தும், மகளை அனுப்ப முடியாது என்று சொல்லி விட்டேன். அனுப்பினால் என்ன என்று இப்ப யேர்சிக்கிறன்”

“அது ஆபத்தாகி விடும் குமரா”

“எல்லாரும் எப்போதும் கெட்டவராயிருப்பதில்லை”

“அது சரி, ஆனா, மகளை மீட்டெடுக்கும் வரை தான் நல்லவனாயிருப்பான், பிறகு பூதம் முருங்கையில் ஏறிவிடும்”

“பிரசாந்தன் மகாபாரதத் தர்மராஜா மாதிரி. அவரே சொல்லும் போது, எப்படி சரண்?”

“குமார், எனக்கு உன்னைத்தான் தெரியும். நீதான் என்னுடைய தலைவன். நீ நம்பினா நானும் நம்பிறன்”

“பிரசாந்தன் அடிக்கடி சொல்லுவார்-தனிப்பட்டவர் சாகலாம் - தர்மம் சாகாதென்று. ஒரு குமரன் சாகலாம், ஆனா ஒன்பது சரவணன்களும், கார்த்திகளும் நீதி கிடைக்கும் வரை போராடுவார்கள்”

“கார்த்தி என்ன சொல்கிறானோ தெரியே ல்லை, ஆனா நீ சொன்னாக் கேட்பான்”

“இன்னும் கோபமாய்த் தான் இருக்கிறானா”

“கதைச்சுப் பாரன்”

மணிக்குப் பக்கத்தில் கார்த்தி இருந்தான்.

ஜோதியும் அவனை விட்டு விலகாமல் இருந்தான்.

“வானம் எப்போது வெண்ணிலவை நிலத்திடம் பறி கொடுத்தது! மணியின் காயத்திற்கு மருந்து கட்டிக் கொண்டிருந்தாள் ‘வெளிச்ச’ நிலா.

அரவமில்லாமல் இருந்தான் குமரன்.

“மச்...சான் என்னில கோபமா?”

“.....”

“கார்...த்தி”

“.....”

“என்னை மன்னிச்சிடு கார்த்தி”

சொற்கள் பின்னிச் சொருகினு

கண்ணீர்க் குண்டுகள் விழித்திரையின் விளிம்பில்
துடித்தன.

கார்த்தியின் கையைப் பயத்துடன் தொட்டான்:

கையை இழுக்கத் திரும்பியவன் -

கண்ணீர்க் குளத்தைக் கண்டதும், கூச்சம் மேலிட
தலை குனிந்தான். நெஞ்சம் கனிந்து - கண்களால் கசிந்
தான். கண்ணீர்கள் கதை பேச - இதயங்கள் நெகிழ்ந்து,
உருகி, உருகி ..

நீழும் நிசப்தத்தை உடைத்தான் ஜோதி.

“லவ்சீன்” பாக்கச் சகிக்கேலாம இருக்கு”

நிலா நெருப்பொளியில் வெள்ளிப் பற்கள் துலங்கப்
பெரிதாகச் சிரித்தாள். எல்லோரும் சிரித்தார்கள். சிரிப்பு
வியாதி சூழலில் பரவக் காடு - பூரண சும்பமாய்
நிறைந்து வழிந்தது.

‘சில்’ வண்டுகள் சோ...சோ...வென நாதஸ்வரம்
வாசித்தன. ‘மின்மினிகள்’ ஒளி அடித்து இருட்டில் மத்
தாப்பு வெடித்தன.

“மிஸ்டர் குமரன், இவர் எங்கள் குரு”

சுவாமியாரை அறிமுகம் செய்தாள் நிலா.

சிரத்தையோடு எழுந்து நின்று எல்லோரும் கை
கூப்பினர்.

“மிஸ் நிலா, நீங்கள் நாளைக்குப் போகிறீர்கள்”
அவள் இமைக்காமல் உயர்த்தி விழித்தாள்.

“உங்களுக்காகத்தான் அவர் கீழே இறங்கியிருக்
கிறார். நாங்களும் விட்டுக் கொடுக்க வேண்டியது
தான் தர்மம்”

அவள் அவனைப் பார்த்தாள். அவன் தலை கவிழ்ந்
தான்.

“என்னை விட கார்த்தி சாரின் கன்னத்தில் தான்
விரல் நல்லாப் பதிஞ்சிருக்கு - எனக்குப் பொறாமையாயி
ருக்கு” நிலா சிலேடை சொன்னாள்.

கார்த்தி வாய் விட்டுச் சிரித்தான்.

நேரம் ஆக, குளிர் அவர்களை குத்தி எடுத்தது.

அந்தக்கரிய காட்டின் கூதல் சூழலில் - கீச்சு மாச்சு
விளையாடும் குழந்தைகள் போல் அவர்கள் சிரித்து
மகிழ்ந்தனர்.

விமானத்திற்குள் ஏறி, முழுவதற்குமாய் எங்களை
மன்னித்து விடுங்கள் என்று கேட்டுக் கொண்டான் குமரன்.

‘எம் 18’ ற்கு உயிர் கொடுத்தான்.

நண்பர்களிடம் மீண்ட போது - அவனுக்குக் கொட்
டாவி வந்தது.

பிரசாந்தன் மீண்டும் கதைத்து - மகிழ்ச்சி தெரிவித்த
தாக சரண் சொன்னான். மகளைக் கூட்டிச் செல்ல வில்
லீஸ் வரப் போகிறாராம்!

அவரை எப்படி எதிர் கொள்வது! இரண்டு மாதங்க
ளாய் எதிரியென்றால் - அப்படியொரு எதிரியாயிருந்தவர்
-ஒரே நாளில் எவ்வளவு மாறிப் போய் விட்டார்.
கண்ணோட்டம் மாறி விட்டால் எல்லோருமே நல்லவர்
தான்.

மணியை விசாரித்தான். மாறன், ஜோதி, வேலு
எல்லோரையும் கவிந்த ஒளியில் நன்றியோடு பார்த்தான்.

‘சகோதரங்களே, நீங்கள் செய்ததை சாகும்
வரை மறக்க மாட்டேன்’

இதயம் மண்டியிட்டு வணங்கியது.

ஜோதி நிலத்தைக் கூட்டித் தட்டினான்.

மாறன் சாக்கு விரித்தான்.

வேலு நெருப்பிற்கு இன்னும் விறகிட்டு மூட்டினான்.

கார்த்தி குமரனின் பக்கம் சுருண்டான்.

சிறிது நேரத்தில்... எத்தனையோ நிஷ்டரே இரவுகளுக் குப் பின் அந்த 'ஜீவன்கள்' நிம்மதியாய்த் துயில் கொண்டன.

... ..

குமரன் எழுந்த போது மங்கலாய் விடிந்து விட்டது. எதிர் பார்த்த மழை இன்னும் பெய்யவில்லை.

கடல் பக்கமாய், வானத்தில் புதிதாய் 'வானவில்' தோன்றி அழகு காட்டியது.

'பேகன்' விளக்கு கண்ணடிக்க, 'எம் 18' புத்துணர்வுடன் தயாராய் நின்றது.

இன்னும் அரை மணி நேரத்தில் அது புறப்பட்டும் விடும்.

நிலா மேலே ஏறிவந்தாள்.

"நீங்களும் எங்களோடு வரலாமே"

"ஜீசஸ் போட்! இருக்கு - தாங்ஸ்"

தடதடவென காற்றாடிச் சப்தம் காட்டை நிறைத்தது. தூரத்தில் வரும் ஹெலிகாப்டரைக் காட்டினாள் நிலா. விமானத்திற்குச் சற்றுத் தள்ளி, அது இறங்கிய போது குமரன் கீழிறங்கினான்.

நிலாவும் வந்தாள்.

வில்லீஸ் கீழே இறங்கி, குனிந்து வந்தார்.

குமரனோடு கை குலுக்கினார். முகத்தில் 'கறுப்பில்லாமல்' எப்படி இவரால் பழகமுடிகிறது. அதிசயித்தான் குமரன்.

வில்லீஸ் சுற்றி ஒரு முறை எல்லோரையும் பார்த்தார்: சிரித்தார்.

'தாங்க் யூ' சொன்னார். நடந்தார்.

மகளிடம் நெருங்கி நின்று கதைத்தார். குருவிடம் குனிந்து வணங்கினார். மீண்டும் கை காட்டி விட்டு நடந்தார். தந்தையின் பெருந்தன்மையில் மனம் நெகிழ்ந்து போனார் நிலா.

அவள் குமரனைப் பார்த்தாள். 'என் அப்பாவைப் பற்றி என்ன நினைத்தீர்கள்' .. பார்வையில் பெருமையின் கீற்றுத் தெரிந்தது. நியாயமான பெருமைதான் என எண்ணிக் கொண்டான் குமரன்.

தந்தையோடு நடந்தவள் என்ன நினைத்தாளோ .... திரும்ப ஓடிவந்து,

'எங்கள் வீட்டிற்கு வரவேண்டும்' என்றாள். அவன் தலையாட்டிக் கை கூப்பினான். அவள் மனமில்லாமல் பிரிந்தாள்.

பைலட் கபினிலிருந்த பாலனுக்கு வில்லீஸ் கை காட்டினார். விமானம் ஸ்ஸ்ஸ்... ஸ்ஸ்ஸ்... என ஒரே சீரில் சத்தம் போட்டது. மெல்லத் திரும்பியது. ஓடு பாதையில் வழக்கியது. நீளத்தில் ஓடி வேகமாகியது. சிக்கென்று மேலே கிளம்பிற்று.

வில்லீஸ் ஹெலிகாப்டரில் ஏறினார். காற்றாடி சூழலத் தொடங்கியது. குமரன் கை காட்டினான். ஏறிய பின்னரும் - நிலா அவனைப் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தாள்,

கருமேகங்கள் 'எம் 18'ஐ விழுங்கிக்கொண்டன. ஹெலிகாப்டரும் காற்றைச் சீறி அடித்து சுற்றுப்புறத்தை உலுப்பி எடுத்துவிட்டுக் கிளம்பிற்று.

நிலாவின் உருவம் மங்கியபோது - எல்லாமே போய் விட்டது போல் வெறுமை தட்ட, குமரன் கட்டுப்பாட்டு நிலையத்தில் ஏறினான்.

ஹெலிகாப்டர் ஒருதரம் இருண்ட ஆகாயத்தில் வட்டம் போட்டது. நிலா கீழே பார்த்தாள்.

குமரனின் கைகள் அசைவதைக் கண்டாள்.

ஹெலிகாப்டர் மீண்டும் - கட்டுப்பாட்டு நிலையத்திற்கு
மேல் சமீபமாய் வந்தது.

இப்போதும் குமரன் - கை காட்டினான்.

திடீரென .. குண்டு ஒன்றை அதன் தலையில் இறக்கி
கிற்று. கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் ஒன்றன் பின் ஒன்றாய்
குண்டுகள் கட்டுப்பாட்டு நிலையத்தை வெகு மூர்க்கமாகத்
தாக்கின.

நண்பர்கள் நிலை குலைந்து, காட்டிற்குள் சிதறி
னார்கள்.

நிலா நம்ப முடியாமல் திணறினாள்.

“அப்பா, என்ன செய்கிறீர்கள்”!

குண்டுகள் அசுர வேகத்தில் கொடுரமாகக் கட்டுப்
பாட்டு நிலையத்தை இடித்துத் தகர்த்தன.

அவள் அவசரமாய்த் தேடினாள்.

குமரனைக் காணவில்லை.

நிலத்தோடு நிலமாகிவிட்ட அந்த இடிபாடுகளிலிருந்து
புகை மண்டலம் கிளம்பிற்று.

நண்பர்கள் அதை நோக்கி ஓடினார்கள்.

“ஐயோ, அப்பா, அவரைக் கொண்டு போட்டிங்களே”
காட்டுப் பக்கமாய் ஹெலிகாப்டர் சரிந்தது.

குண்டுகள் போட்டது. மரக்கிளைகள் பிளந்து சரிந்தன.

அவள் நெருப்பில் விழுந்த புழுவானாள்.

“நம்பாதே, நம்பாதே, என்று சொன்னேனே -
தர்மம் வெல்லும் என்று சொன்னாயே.”

ஹெலிகாப்டர் காட்டுப் பக்கமாய் சமீபிக்க, மரங்களின்
மறைவிலிருந்து துப்பாக்கி வேட்டுகள் மேலே ஊடுருவின.
ஆபத்தை உணர்ந்ததும் - காட்டை விட்டு கடல் பக்கம்

காற்றாடிப் பூதம் நகர்ந்தது. ஒரு குண்டு 'இயேசுப் படகின்' தலையில் விழுந்தது.

அலைகள் மேல் எழும்பி இயேசுப் படகை விழுங்கியதை அவள் கண்டாள். அவளால் நம்பவே முடியவில்லை.

'குமரன் இனி வரமாட்டாரா'

'இனி அவரைக் காண மாட்டேனா' ... ஐயோ'

வானமே, நீதி, நீதி என்று சொன்னாரே-

எங்கே அந்த நீதி?'

'உனக்கு என்ன பைத்தியமா பிடிச்சிருக்கு'... சினந்த தந்தையை அவள் ஏறெடுத்தும் பார்க்கவில்லை.

அவள் மனம் கட்டுக்கடங்காமல் அழுதது.

'வானமே நீ யார் பக்கம்?'

அவள் அழுகை நிற்கவேயில்லை!

மேலே - இடி இடித்தது.

கீழே - அலை கொந்தளித்தது.

சோ. சோ வென மழை பெய்யத் தொடங்கிற்று.

நண்பர்கள் குமரனைத் தேடினார்கள்.

ஒரு எலும்பையாவது கண்டெடுத்துக் கும்பிடத் துடித்தார்கள்.

முடியாது எனத் தெரிந்ததும் - வெதும்பி அழுதார்கள்.

மண்டியிட்டு வணங்கினார்கள்.

நீதிக்காகப் போராடியே தீருவோம் என்று சத்தியம் செய்தார்கள் .. .. !

மழை பெய்து கொண்டேயிருந்தது.

- முற்றும் -

பின்னூரை

தற்காலப் புனைகதைகளை யதார்த்தரீதியான கதைகள் (Realistic) மனோரதியக்கதைகள் (Melodramatic) என விமர்சகர்கள் வகைப்படுத்துவார்கள்.

யதார்த்தரீதியான கதைகளென்றால் ஏழைகளைப் பற்றியும், குடிசைகளைப்பற்றியும், சேரிகளைப்பற்றியும், எழுதப்படும் கதைகள் என ஒரு மாயை வாசகர்கள் மத்தியில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இதை ஒரு வகை மூளைச் சலவை என்றுகூடச் சொல்லலாம்.

யதார்த்தரீதியான கதைகள் ஏழைகளைப்பற்றி மட்டுந்தான் எழுதப்பட வேண்டுமா? சமுதாயத்தின் நடுத்தர வர்க்கம், மேல்தட்டுவர்க்கம் பற்றியதாக எழுதப்படக்கூடாதா? மேல்தட்டு வர்க்கத்தினரின் ஆடம்பர வாழ்க்கை அதனால் சமுதாயத்தில் ஏற்படும் பாதிப்புக்கள், அந்தப் பாதிப்புக்கள் தோற்றுவிக்கும் எதிர்விளைவுகள் பற்றிய கதைகள் யதார்த்தரீதியாக எழுதப்படக்கூடாதா? எழுதப்படலாம்.

இதில் நாம் கவனிக்கவேண்டியது என்னவென்றால் எந்த வர்க்கத்தினரைப் பற்றிய கதையாக இருந்தாலும் கதையின் களம், சம்பவங்கள் பாத்திரங்கள் முதலியன யதார்த்தரீதியாக அமைந்திருக்கிறதா என்பதுதான். அவ்வாறான கதைகள் ஏராளமாக உள்ளன. விமர்சகர்கள் அவற்றை அறியாவிட்டாலும் வாசகர்கள் அவற்றை அறிவார்கள். "நான் நீதியின் பக்கம்" என்ற கதை அவ்வாறான கதைகளுள் ஒன்று.

கதை சொல்லும் முறைபற்றியும் விமர்சகர்கள் வாசகர்களைக் குழப்பியிருக்கிறார்கள். சல்பென்ஸ், திடீர்த்திருப்பங்கள், பரபரப்பான கிளைமாக்ஸ் முதலியன இடம்பெற்றால் அவை யதார்த்தக் கதைகள் அல்ல என்பது அவர்கள் கருத்து. உண்மையில் கதை சொல்லும் முறையில் வாசகர்களை இழுத்துப்பிடிக்கும் தன்மை (Grip) இருந்தால்தான் ஒரு கதை கதையாகக் கணிக்கப்படும்.

திரு. அருள்சுப்பிரமணியம் அவர்கள் “அவர்களுக்கு வயது வந்துவிட்டது” “நான் கெடமாட்டேன்” முதலிய குடும்பக் கதைகளை எழுதியபின் “அக்கரைகள் பச்சையில்லை” (கப்பல் வாழ்க்கை பற்றிய கதை), சூரசம் ஹாரம் (போராட்டம்) முதலிய நாவல்களை எழுதினார். இந்த நாவல்கள் ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறு கதைக்களனைக் கொண்டவை. அதேசமயம் விறுவிறுப்பும் சஸ்பென்சும் நிறைந்த யதார்த்தரீதியான கதைகள். இக்கதைகளில் குறிப்பிடப்படும் சம்பவங்கள் இன்றும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. இவ்வரிசையில் இடம்பெறும் மற்றொரு கதைதான் “நான் நீதியின் பக்கம்” என்பது. சஸ்பென்சும் விறுவிறுப்பும் நிறைந்த கதைகளும் யதார்த்தரீதியான கதைகளாக அமையலாம் என்பதற்கு இது ஒரு உதாரணம். இன்னும் சொல்லப்போனால் யதார்த்தரீதியான கதைகளும் சஸ்பென்சும் விறுவிறுப்பும் கொண்டதாக எழுதப்பட வேண்டும் என்பதை எடுத்துக்காட்டும் கதை இது, இனி கதைக்கு வருவோம்.

வில்லீஸ் விமானக் கம்பெனி முதலாளிக்கும் அக்கம்பெனியின் சில பைலட்டுகளுக்கும் ஏற்பட்ட தொழிலாளியான பிணக்கில் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் ஸ்ட்ரைக் செய்கிறார்கள். இந்த ஸ்ட்ரைக்கை முறியடிப்பதற்காக முதலாளி அவர்களை வேலை நீக்கம் செய்து அதிகசம்பளத்தில் வேறு பைலட்டுகளை தன் கம்பெனியில் சேர்த்துக்கொள்ள முனைகிறார். ஆத்திரமடைந்த பைலட்டுகள் விமானக்கடத்தல் செய்து அவரைப் பழிவாங்க முனைகிறார்கள். அதன் விளைவு - கதை முடிவில் தெரிகிறது.

இக்கதையில் இடம்பெறும் போராளிகள் தங்கள் போராட்டம் நீதியின்பாற்பட்டது என்பதால் அப்போராட்டத்தை தர்மப் போராட்டம் என வர்ணிக்கிறார்கள். தர்மப்போராட்டம் எப்படியிருக்க வேண்டும் என்பது கதையின் அடிநாதமாக, ஆதார சுருதியாக அமைந்திருக்கிறது.

- அன்புமணி

